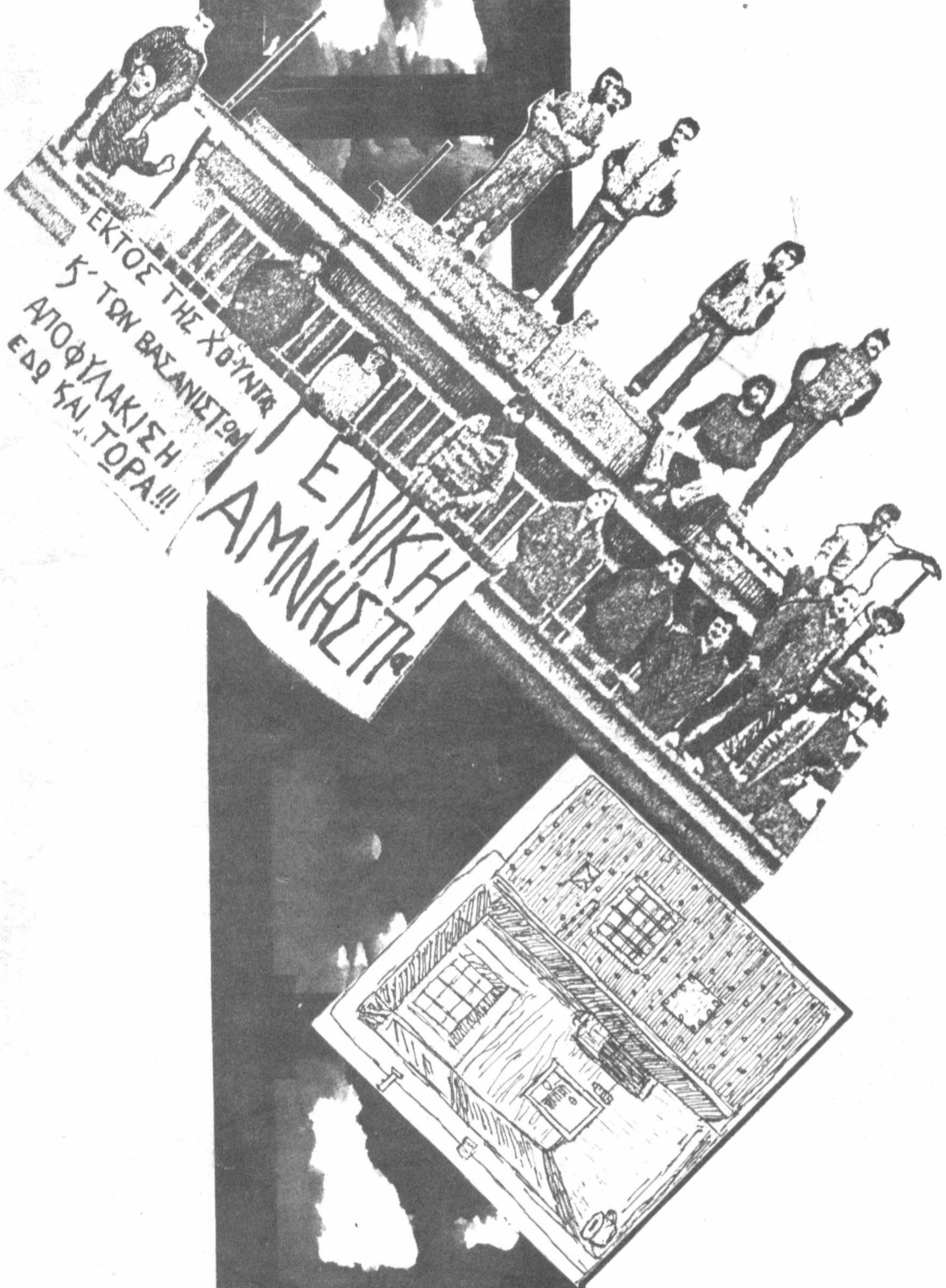

της φυλακής...

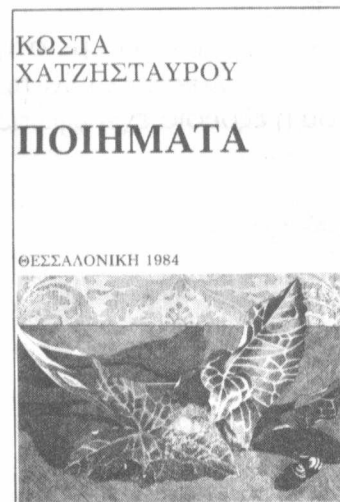
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΗΣ
5- ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ
ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ
ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ!!!

ΕΝΙΚΗ
ΑΜΝΗΣΤΙΑ

Υπευθυνος σύμφωνα με το νομο
Γιωργος Βλασσοπουλος
Δημαρχείου 63, Αιγάλεω.

Όλα τα ανυπόγραφα ποιήματα είναι
γραμμένα απο τον Κώστα Αποστολόπουλο
και είναι απο τη συλλογή Σουρρεαλιστική Κλούβα.

Σου ανοίγω το καπάκι
Της χιλιο-κατασπαραγμένης μαύρης
φλέβας μου να δεις το άνομο
Μπαρουτοκατνισμένο αίμα
που τρέχει ζωγραφίζοντας
Ένα μαύρο μπουμπουκάκι
Τριαντάφυλλον νομίζω
Ναι, ναι τριαντάφυλλον
και πρέπει να σου λέει
τούτο δω τ'ανθάκι
κάτι σοβαρό
κάτι τρέχει
Σοβαρό
Κάτι
Αῦ
u...

ΤΙΜΗ 200 δρχ.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ

Ένα κοινό σημείο όσων βγάζουμε σήμερα το περιοδικό της φυλακής είναι το ότι είχαμε συμμετάσχει παλιά στο κίνημα συμπαράστασης στους αγώνες των φυλακισμένων ή δουλέψει στην παλιότερη έκδοσή του.

Η αναστολή της έκδοσης του παλιού περιοδικού οφείλεται κύρια στους εξής λόγους:

1. Το περιοδικό είχε λειτουργήσει αρχικά σαν πόλος συσπείρωσης και ερέθισμα για το ξεκίνημα συμπαράστασης στους αγώνες των φυλακισμένων από ένα σημείο όμως κι ύστερα η ανάπτυξη αυτού του κινήματος σε συσχετισμό με τις καταστάσεις που δημιουργήθηκαν στις φυλακές την περίοδο 80-81 ξεπέρασαν αυτή καθαυτή την εκδοτική προσπάθεια.

2. Η αναστολή χρόνου που έδωσαν οι ίδιοι οι φυλακισμένοι στο ΠΑΣΟΚ μετά το 1981 για να πραγματοποιήσει τις προεκλογικές του υποσχέσεις.

3. Η ύφεση του κινήματος συμπαράστασης.

Πιστεύουμε ότι οι ίδιοι λόγοι που ώθησαν στην αρχική έκδοση του περιοδικού ισχύουν και σήμερα. Η κατάσταση στις φυλακές και γενικότερα στο σωφρονιστικό σύστημα δεν έχει καλλιτερεύσει σε τίποτα κι οι φυλακισμένοι αποτελούν πάντα εκείνο το κόματι που πάνω του η εξουσία έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου.

Θέλουμε να συμβάλλουμε στη δημιουργία ενός κέντρου προβληματισμού και πληροφόρησης γύρω από τις φυλακές και να προσπαθήσουμε να σπάσουμε τον τοίχο της απομόνωσης και της σιωπής που η εξουσία έχει υψώσει γύρω από τους όμηρους της.

Η αλλαγή που δεν έγινε

Νοέμβρης του '85 που γράφεται αυτό το σημείωμα. Σήμερα είναι κοινοτυπία να διαπιστώνεται ότι δεν υπάρχει "αλλαγή", ότι απλά χρησιμοποιείται μια σοσιαλίζουσα γλώσσα για να καμουφλάρεται η συνέχιση της πολιτικής της βίας της αστυνομίας και των ειδικών μονάδων καταστολής.

Για το χώρο της φυλακής και της δικαιοσύνης ο κύκλος αυτών των διαπιστώσεων έκλεισε σύντομα έξι μόνο μήνες αφότου το ΠΑΣΟΚ έγινε εξουσία. Κι' αυτό γιατί τους κρατούμενους που δεν ανήκουν στο παραγωγικό τμήμα της κοινωνίας και είναι κατεξοχήν ανοργάνωτο δεν υπήρχε κανένα ενδιαφέρον. Κανένα άλλωστε κόμμα δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ γι' αυτούς, και ήταν δεδομένη η συνενοχή όλων.

Το ΠΑΣΟΚ άλλωστε δεν είχε ποτέ ούτε πρόγραμμα ούτε φιλοσοφία για το σωφρονισμό. Κάποιες βελτιώσεις στους όρους διαβίωσης των κρατούμενων, τις είχε υποσχεθεί σαν αντιπολίτευση, ευκαιριακά όμως και σπρωγμένο από το κύμα των εξεγέρσεων, αυτοκτονιών και θανάτων στη φυλακή, και ακόμα, για να ενισχύσουν το οπλοστάσιό τους απέναντι στη δεξιά και την εικόνα της διαφθοράς και αδικίας που ήταν συνώνυμα με την κακοδιοίκησή τους.

Είχε προηγηθεί και μια εποχή που η φυλακή είχε γίνει πρωτοσέλιδο και δημοσιογραφική επιτυχία, και μια σειρά συνεντεύξεων από την Κέρκυρα με επώνυμους αφηγητές τους Κοεμτζή, Βενάρδο κ.λ.π. είχαν συγκινήσει τη κοινή γνώμη.

Τότε έγιναν και οι πολιτικές δεσμεύσεις για την κατάργηση των μεσαιωνικών φυλακών της Κέρκυρας και του Επταπύργου της Θεσσαλονίκης, της τροποίησης του Σωφρονιστικού Κώδικα και της νομοθεσίας κυρίως στις διατάξεις που είχαν χιλιοχρησιμοποιηθεί κατασταλτικά στις αντίπαλες πολιτικές φωνές —νόμοι 4.000/56, περιύβριση αρχής, Αντίσταση, Στάση, Προτροπή σε διάπραξη κακουργήματος κ.λ.π.

Προσωρινά υπήρξε μια συμφιλίωση των "μέσα" με τους "έξω", αφού και ο σημερινός υπουργός σε συνέντευξή του στην τηλεόραση προσπαθούσε να διαλύσει το μύθο των κακών —που είναι στη φυλακή— και των καλών που είναι στην κοινωνία, λέγοντας ότι δεν διαφέρουν (οι φυλακισμένοι ποινικοί) σε τίποτα από τους άλλους και απλά η συγκυρία τους έφερε στη φυλακή.

Ο Θ. Βενάρδος, ο Ν. Κοεμτζής, ο Μουντής με τους αγώνες τους σε όλα τα επίπεδα είχαν γεφυρώσει το χάσμα της φυλακής. Η σιωπή και η απομόνωση είχαν σπάσει.

Το πρώτο τρίμηνο της εξουσίας του ΠΑΣΟΚ σφραγίζεται από τις ομαδικές εξεγέρσεις στη φυλακή. Οι κρατούμενοι ζήτησαν δικαιοσύνη. Να απομακρυνθούν οι βασανιστές φύλακες, να δοθεί γενική αμνηστία στους κρατούμενους.

Η κυβέρνηση υποχωρεί τακτικά για "να κερδίσει το δεξιό ψηφοφόρο". Δεν παίρνει το ρίσκο να δώσει "μια ευκαιρία" στο πιο αδικημένο κομμάτι. Τα ΜΑΤ θα δώσουν το τέλος της "αλλαγής" για τη φυλακή.

Η μοναδική ευκαιρία της ταυτόχρονης αναδόμησης των φυλακών με τις απολύσεις των διεφθαρμένων διευθυντών και των φυλάκων, αφού οι φυλακές δεν είχαν αποσυμφορηθεί με την αμνηστία, χάνεται.

Η ασφάλεια και η τάξη επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και εφρυσχάζουν οι πάντες.

Η αμνηστία συρρικνώνεται σε "χάρη με όρους" για τους μικροαδικηματίες και απ' αυτή οι μόνοι που ωφελούνται είναι οι Κουρήδες της Αυριανής.

Ο Μουντής θα πάρει χάρη για να ξεκαθαριστεί ότι σαν περίοδος αυθαιρεσίας ορίζεται μόνο η επταετία της Χούντας, και η υπόθεσή του δικαιώνεται σαν "πολιτική σκευωρία" της εποχής. Ο Θ. Βενάρδος θα αυτοκτονήσει απογοητευμένος, και ο Ν. Κοεμτζής θα περιμένει να εξαργυρώσει τις υπηρεσί-

ες του σαν χωροφύλακας της κυβέρνησης στη φυλακή.

Η Κέρκυρα δέχεται τους εξεγερμένους του Κορυδαλλού που νομιμοποιούν πια την ύπαρξή της σαν πειθαρχική φυλακή μείζονος ασφάλειας για τους απειθαρχούς της σοσιαλιστικής φυλακής.

Η κυβέρνηση θα αναλωθεί για μια βετία να ελέγξει πολιτικά τη Δικαιοσύνη υπαναχωρώντας από τις υποσχέσεις της για "βαθεία τομή" στο σωφρονιστικό σύστημα.

Στήνεται κάποια επιτροπή για την αλλαγή του "Σωφρονιστικού Κώδικα" με σύνθεση τους ήδη υπάρχοντες διευθυντές των φυλακών, εισαγγελείς και ψυχιάτρους. Δεν έκανε καν καμιά ανακοίνωση για την εργασία της και κάποτε σταμάτησε και να λειτουργεί.

Η νομοπαρασκευαστική επιτροπή του Υπουργείου Δικαιοσύνης μετά από δυστοκία 2 χρόνων, αφού έβαλε σαν μείζον κοινωνικό πρόβλημα την κατάργηση της διάταξης που τιμωρούσε τη μοιχεία, κατήργησε τον περίφημο "αντιτρομοκρατικό νόμο" 774/77 αφού κυνικά ενσωμάτωσε τις διατάξεις του μέσα στο Ποινικό Κώδικα.

Η άμβλωση (διάταξη που είναι σε αχρηστία από χρόνια) και η κατάργησή της από τον Ποινικό Κώδικα απασχόλησε σοβαρά τους ειδικούς, αλλά οι διατάξεις της αντίστασης κατά της Αρχής της περιύβρισης, της διατάραξης της κοινής ειρήνης για τους αντιφρονούντες (αναρχικούς και απεργούς) παραμένουν.

Ακόμα μένουν οι ξεπερασμένες διατάξεις της αλητείας, για τους νέους και φτωχούς, και οι διατάξεις που επιβάλλουν ποινές στους ανήλικους, ενώ έχουν καταργηθεί παντού.

Ακόμα εξειδικεύονται και ανάγονται σε κακουργήματα συμπεριφορές που θεωρούνται ιδιαίτερα αντικοινωνικές γιατί γίνονται από νέους —που έχουν μηχανές, επομένως διπλάσια επικίνδυνους— ενώ είναι απλές κλοπές και μάλιστα "ευτελούς αξίας" τις περισσότερες φορές.

Κάθε ανυπακοή στους κοινωνικούς χώρους ποινικοποιείται. Η "διασκέδαση" ορίζεται με νόμο μέχρι τις 2, όσοι περπατούν άσκοπα τη νύχτα συλλαμβάνονται για "εξακρίβωση στοιχείων" ακόμα και όταν έχουν την ταυτότητά τους.

Η ασφάλεια εμφανίζει τους κρατούμενους της χωρίς αιδώς με πρισμένα και μελανιασμένα πρόσωπα μετά την προανάκριση.

Δεν ξανασυζητήθηκε η αφαίρεση της προανάκρισης από την Αστυνομία. Οι προθεσμίες της προσαγωγής των κρατούμενων στην εισαγγελία παραβιάζονται, ενώ παρίσταται στην προανάκριση και ο εισαγγελέας.

Η βία θεσμοθετήθηκε για τους ποινικούς, τους μικροκλέφτες, τους περιθωριακούς, και έτσι πέρασε και στους άλλους κοινωνικούς χώρους, στις διαδηλώσεις και τις απεργίες.

Η σιωπή που κρατήθηκε για το θάνατο του Σπυρόπουλου, του Σινιέρη και άλλων "αλητών" παγιοποίησε την καταστολή και κατάργησε το διάλογο και τη νομιμότητα.

Η αλλαγή που δεν έγινε στη φυλακή κι ο αγώνας που χάθηκε τότε, ήταν αγώνας που χάθηκε για όλους μας.

Λίγες σημειώσεις για τη φυλακή, τον νόμο και τον σωφρονισμό

Φυλακές, ένα μέσο σωφρονισμού, ένας κρίκος σημαντικός στην αλυσίδα της καταστολής της εξουσίας. Φυλακές, μια μικρογραφία της κοινωνίας που ζούμε, ένα παράγωγό της. Το μαύρο που δικαιώνει το άσπρο. Ψηλοί, λευκοί τοίχοι, μικρά καγκελωτά παράθυρα, σκοπιές, απροσπέλαστες πόρτες. Μέσα εκεί είναι κλεισμένοι οι "κακοί", όσοι προσβάλλουν τη τιμή, την ιδιοκτησία και την αξιοπρέπειά μας. Εμείς οι "καλοί" μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχoi. Το κράτος προστατεύει τα συμφέροντά μας, προστατεύει τους πολίτες του από τη μειονότητα που παρεκτρέπεται. Καταδικασμένοι από τη κοινή συνείδηση, περιθωριοποιημένοι οι φυλακισμένοι τιμωρούνται για τις πράξεις τους. Σε κελιά ή σε θαλάμους, σε κλειστές ή αγροτικές φυλακές, στα πειθαρχεία, στα νοσοκομεία ή στα ψυχιατρεία, αντιρροίσεις ή μη, κοινωνικά προβληματισμένοι ή όχι, όλοι όμως κοινωνικά στιγματισμένοι πληρώνουν το αντίτιμο της πράξης τους: την παραβίαση του νόμου.

Ο νόμος, η ιερή και απαραβίαστη έκφραση και επιβολή συνάμα των συμφερόντων της οποίας κοινωνικής ομάδας έχει την κυριαρχία. Μέσω του νόμου οριοθετεί το πεδίο δράσης του κάθε ανθρώπου υποκειμένου — αντικειμένου της εξουσίας της και μέσω της απειλής της τιμωρίας εξασφαλίζει σε μικρό ή σε μεγάλο βαθμό την υπακοή του. Ο νόμος που η αποδοχή του έχει διαβρώσει την ανθρώπινη υπόστασή μας, έχει αλλοτριώσει τη σκέψη μας κι έχει ενσωματωθεί σαν καθγιασμένος περιορισμός της ελευθερίας κίνησής μας...

Από μικρά παιδιά εθιζόμαστε στο σεβασμό της ατομικής ιδιοκτησίας, της οικογένειας και του κράτους. Μαθαίνουμε να απορρίπτουμε ό,τι αμφισβητεί ή παραβιάζει αυτές τις δομές. Μαθαίνουμε να ζούμε παθητικοί και κάποιες φορές ανυποψίαστοι μάρτυρες μιάς συστηματικής και σκόπιμης παραμόρφωσης της αλήθειας.

Στη σκακιέρα της εξουσίας το παιχνίδι είναι άνισο. Το παιχνίδι είναι προκαθορισμένο από τον αντίπαλο. Οι άνθρωποι που κάποια στιγμή στη ζωή τους θέλησαν ασυνείδητα να παραβιάσουν κάποιο κανόνα του παιχνιδιού βρίσκονται να παίζουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο σε μια τραγωδία που τους υπερβαίνει και που τις διαστάσεις της δεν είχαν διανοηθεί.

Κι ως παρακολουθήσουμε τη διαδικασία: Μετά τη σύλληψη και τη πρώτη επαφή με την ασφάλεια που λίγο πολύ όλοι ξέρουμε τι σημαίνει, επακολουθεί η ακόμη οδυνηρότερη εμπειρία της προσωπικής πλέον επαφής με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και μέσα απ' αυτά με το κοινωνικό σύνολο. Ο κατηγορούμενος βλέπει τον εαυτό του πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες, βλέπει να του αποδίδονται εξευτελιστικοί χαρακτηρισμοί όπως "αδίστακτος ληστής", "στυγνός δολοφόνος" και τόσα άλλα. Βλέπει τις λεπτομέρειες της προσωπικής του ζωής να βγαίνουν στον αέρα μεταποιημένες σε σκανδαλοειδές στυλ. Και φυσικά βλέπει και τις απαραίτητες "βαθυστόχαστες" ψυχολογικές αναλύσεις και εκτιμήσεις του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς του από κάποιους ύποπτους "ανθρωπιστές" δημοσιογράφους που η πληρωμένη πέννα τους δημιουργεί — δικαιώνει έντεχνα την κοινωνική κατακραυγή. Όλα αυτά συνοδεύονται από τον απαραίτητο χορό των συγγενών και γειτόνων ή των ευαίσθητων πολιτών που οδύρονται, καταριούνται και απειλούν να λυντσάρουν σε κάθε του δημόσια εμφάνιση τον κατηγορούμενο.

Τις περισσότερες φορές πριν καν φθάσει ο κατηγορούμενος στον ανακριτή ή στο δικαστήριο, η απόφαση έχει βγει, η ενοχή προαποφασιστεί και το κοινωνικό στίγμα καταγραφεί στο μέτωπό του. Έχει περάσει οριστικά στην αντίπερα όχθη, στη μεριά των καταραμένων.

Ο κλέφτης, ο δολοφόνος, ο ψυχασθενής, ο τοξικομανής στιγματίζονται μέσα κι έξω μας, αποτελούν το ζωντανό άλλοθι της εξουσίας για τη στήριξη του δικαστικού, σωφρονιστικού συστήματος και για την ύπαρξη του αστυνομικού μηχανισμού. Αυτοί οι "προβληματικοί" αποτελούν μια ομάδα που τεχνικά απομονώνεται και εξοστρακίζεται από το κοινωνικό σύνολο επαυρόντας πάνω της το ανάθεμα των υπόλοιπων. Πάνω σ' αυτό το διαχωρισμό που συνειδητά καλλιεργείται από την εξουσία βρίσκει το κατάλληλο έδαφος για να αναπτυχθεί η νοοτροπία που στηρίζει και δικαιώνει την ύπαρξη και την διαιώνιση της φυλακής σαν θεσμού. Η νοοτροπία που λίγο πολύ έχει ποτίσει όλους μας ακόμη και συνειδητούς ποινικούς και που πολύ σχηματικά εκφράζεται στο ότι: η κοινωνία είναι χωρισμένη σε δύο κομμάτια, τους καλούς που είναι η πλειοψηφία και στους κακούς. Οι καλοί πρέπει να απομονώνουν τους κακούς βάζοντάς τους φυλακή αφ' ενός για να τους τιμωρήσουν, αφ' ετέρου για να παραδειγματίσουν όσους θάθελαν να τους μιμηθούν. Όλοι θάχουμε ακούσει ίσως και κάποιες φορές σκεφτεί την κλασική ερώτηση: "και τι θα κάνουμε με τον δολοφόνο, θα τον αφήνουμε να κυκλοφορεί ελεύθερος ανάμεσά μας;" Το δίλημμα είναι πλαστό. Το πρόβλημα δεν είναι ο τυχόν δολοφόνος αυτός καθ' αυτός, είναι οι κοινωνικές συνθήκες που παράγουν κι αναπαράγουν αυτό που καθορίζεται σαν έγκλημα. Το να μεταφέρουμε το πρόβλημα στον κάθε "ψυχανώμαλο" άνθρωπο είναι σαν να βλέπουμε το δέντρο και όχι το δάσος. Βλέπουμε το πρόβλημα μέσα από τον παραμορφωτικό φακό της εξουσίας. Γιατί κάποιοι θα συνεχίσουν να κλέβουν, κάποιοι άλλοι να σκοτώνουν και κάποιοι τρίτοι να βιάζουν και η εγκληματικότητα γενικά ν' αυξάνεται όσο θα εξακολουθούν να υφίστανται τα εγγενή της αίτια.

Εφ' όσον υπάρχει ο θεσμός της μισθωτής εργασίας κι η νομιμοποιημένη κλοπή του εργάτη από τον εργοδότη, εφ' όσον το κοινωνικοοικονομικό σύστημα στηρίζεται στην οικονομική ανισότητα θα συνεχίσει να υπάρχει η κλοπή και η ληστεία. Εφ' όσον οι ανθρώπινες σχέσεις στηρίζονται στην υποκρισία, στη καταπίεση και την εξάρτηση θα συνεχίσουν να υπάρχουν τα εγκλήματα ζηλοτυπίας, οι άντρες θα σκοτώνουν τις γυναίκες τους και το αντίστροφο. Στο βαθμό που οι ουσιαστικές ανθρώπινες ανάγκες και επιθυμίες απωθούνται, θα υπάρχει ο πληρωμένος έρωτας και ο βιασμός.

Το πρόβλημα λοιπόν της παρεκτροπής δεν βρίσκεται αυτό καθ' αυτό στο είδος της ενέργειας (κλοπή ή φόνος) ή στην "εγκληματική" προσωπικότητα του Χ δράστη. Το πρόβλημα δεν βρίσκεται ούτε στις ατομικές συνθήκες διαμόρφωσης του κάθε ανθρώπου όπως θέλουν να μας παρουσιάσουν κάποιες "επιστημονικές" έρευνες όπως π.χ διαλυμένες οικογένειες, αλκοολικός πατέρας, πόρνη μητέρα κ.λ.π. (βλέπε πρόσφατο παράδειγμα τριών ποινολόγων στα δημοσιεύματα της Ελευθεροτυπίας).

Αν πρέπει κάτι να στιγματίσουμε είναι οι εξουσιαστικές κοινωνικές δομές που μας ωθούν στην αλλοτρίωση των καλύτερων κομματιών του εαυτού μας και εμποδίζουν την ελεύθερη ανάπτυξη της αυτονομίας και αυτοσυνειδητής μας. Χωρίς να υπάρχει καμιά πρόθεση εξιδανίκευσης προσώπων και

καταστάσεων — η εποχή της μυθοποίησης έχει οριστικά παρέλθει — οι φυλακισμένοι καλώς ή κακώς είναι θύματα μιάς κοινωνικής κατάστασης. Πέρα από την ύπαρξη ή μη κάποιας συνειδητότητας αποτελούν μια ζωντανή φωνή άρνησης του κοινωνικού *status quo*. Τις περισσότερες φορές αυτή η φωνή είναι κραυγή απελπισμένη, τυφλή και απεγνωσμένη. Δεν παύει όμως να αποτελεί μια κραυγή που και μόνη η ύπαρξή της αποδεικνύει τις χρεωκοπημένες αξίες και την ψεύτικη ηθική όλων των άλλων φυσιολογικών και νομοταγών πολιτών.

Η εξάλειψη αυτής της φωνής, το φίμωμά της, είναι ένας από τους στόχους που έχει η φυλακή και το σωφρονιστικό σύστημα γενικότερα. Η φυλακή είναι ένας θεσμός που διαμορφώθηκε γύρω στο 18ο αιώνα με τη σημερινή του μορφή σαν σωφρονιστικό ίδρυμα και χώρος εγκλεισμού. Με το πρόσχημα της αναμόρφωσης το κράτος τσακίζει τους έγκλειστους. Πίσω από τη θεωρία της ποινής και της πρόληψης κρύβεται η πραγματική λειτουργία του σωφρονισμού: η καταστολή του εξεγερμένου. Μέσα από την απομόνωση ή και τα σωματικά βασανιστήρια συντελείται η απερίσπαστη και επίμονη προσπάθεια της διαμόρφωσης ανθρώπων παθητικών και άβουλων. Ένα τείχος σιωπής καλύπτει πάντα τις συνθήκες διαβίωσης των κρατούμενων, ένα τείχος που καλύπτει την καθημερινή ψυχική τους εξόντωση. Γι' αυτούς τους λόγους η λειτουργία του σωφρονισμού είναι διαχρονική και ανεξάρτητη από κάποιο εκσυγχρονισμό στις συνθήκες διαβίωσης των έγκλειστων. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι ίδιοι οι φυλακισμένοι ή τα κινήματα συμπαράστασης δεν πρέπει να διεκδικούν όσο το δυνατόν μεγαλύτερες δυνατότητες στην επικοινωνία τους με τον "εκτός των τειχών" κόσμο ή να απαιτούν ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, από την άλλη γνωρίζουμε ότι όσο υφίσταται η φυλακή σαν θεσμός δεν θα πάνε ποτέ να υφίστανται στα κορμιά και τη ψυχή τους τη πιο αδυσώπητη έκφραση της εξουσίας, ίσως με μια πιο εκλεπτυσμένη και γι' αυτό πιο επικίνδυνη μορφή. Για παράδειγμα στις εκσυγχρονισμένες σουηδικές φυλακές οι κρατούμενοι έχουν κερδίσει το δικαίωμα να δέχονται κάθε σαββατοκύριακο την οικογένειά τους στα κελιά τους, από την άλλη όμως σε κάθε κελί υπάρχει μια κάμερα που είναι συνδεδεμένη με κλειστό τηλεοπτικό κύκλωμα και παρακολουθείται η παραμικρή τους κίνηση σε 24ωρη βάση.

Τελειώνοντας πρέπει να διευκρινίσουμε ότι δεν δικαιώνουμε την οποιαδήποτε παραβίαση του νόμου. Καταγράφουμε όμως τις ρίζες της. Και επισημαίνουμε ότι μια απ' τις τάσεις που πραγματικά φοβίζει την εξουσία σήμερα είναι εκείνη η εξεγερσιακή τάση που συνδιάζει την πολιτική και ποινική συνειδηση. Δηλαδή, η αμφισβήτηση και έμπραχτη παραβίαση του νόμου όταν πηγάζει μέσα από τη συνείδηση και τη γνώση. Η δυναμική αυτής της τάσης έγκειται στην θεωρητική απογύμνωση εννοιών όπως έγκλημα, ποινή που κάποτε αποτελούσαν και αποτελούν ταμπού για πολιτικά κινήματα και σε μια πραχτική που ανατρέπει τις συνηθισμένες νόρμες του πολιτικού αγώνα. Ίσως είναι και η μοναδική τάση που μπορεί να δικαιώσει τον αγώνα των φυλακισμένων μέσα και έξω από τις φυλακές...

Το μυαλό μου πούντιασε και πάλι
απ' του κίτρινου φιλιού σου
το γνωστό ιό
κ' έχει πυρετό και βήχει τούτη νύχτα
και σαν αιμοπτύσεις αθεράπευτου
φυματικού
οι αναμνήσεις άφθονες
μ' εξαντλούνε λίγο λίγο
τερετίζουν σαν αυτόματο
σε χέρι χίτη
και διχάζουν
με ριπές γεμάτες φθόνο
τη ζωή μου
τις στιγμές μου
που τις θέλω σύμφωνες. Σε όλα.
Σίγουρες. Για όλα.

Κολασμένη τούτη η νύχτα
δε περνάει.
Καταπιάστηκε με μένα ειδικά,
φρενάρησε...

Φφφφ...

Ποιός παλιόπουστας το λέει
πως η ώρα εύκολα κυλάει,
οπουδήποτε;

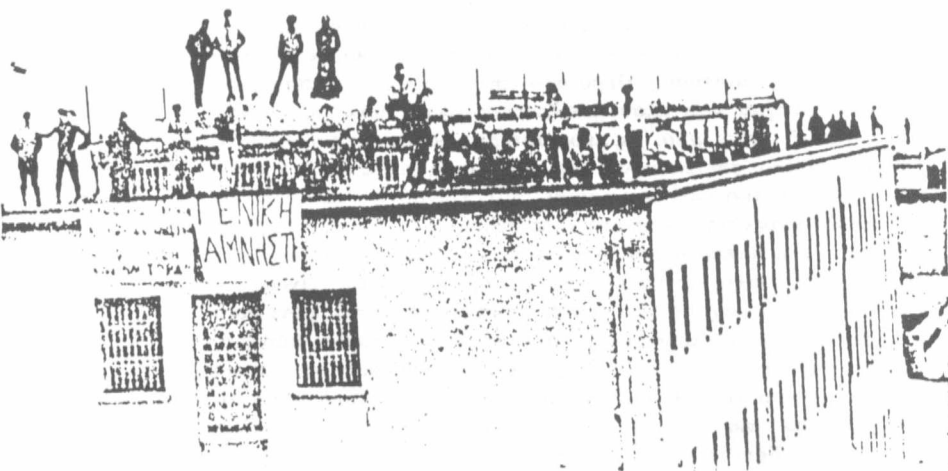
Με τον ερχομό του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, τον Οκτώβρη του 1981, σ' όλη την Ελλάδα δημιουργήθηκε μια νέα κατάσταση αισιοδοξίας και ζωτικότητας.

Αυτό έγινε, επειδή είχε γίνει πιστευτό στη κοινή συνείδηση, ότι η νέα κυβέρνηση δεν ήταν μόνο μια αλλαγή προσώπων όμως ίδιας νοοτροπίας, αντίληψης και τελικά αντιμετώπισης των προβλημάτων με τη προηγούμενη κυβέρνηση, αλλά ακριβώς το αντίθετο. Μια νέα κυβέρνηση που θα οικοδομούσε, άγνωστο πώς, μια εντελώς διαφορετική σχέση με τους πολίτες της, βασισμένη πάνω στην ανθρωπιά, στη θέληση και στη κατανόηση για τη λύση των προβλημάτων τους.

Οι άνθρωποι που ζούσαν στις φυλακές, που επάνω τους καθιερώθηκε να εφαρμόζεται η βία χωρίς ενδοιασμούς και αναστολές, στα πιο ανατριχιαστικά της άκρα, ήταν οι πρώτοι που ένοιωσαν ότι θα αλλάξει σε σημαντικό βαθμό η ζωή τους. Στο δικό τους κόσμο τα βασανιστήρια, τα υγρά κελιά, οι καθολώσεις, οι ξυλοδαρμοί μέχρι αναισθησίας, οι κλίκες των χαφιδών των διευθυντών που έκαναν αφόρητη τη ζωή σε όποιον δεν ήταν όμοιός τους και δεν τους έκανε τα κέφια, ήταν τα κοινά σημεία που θα τα έβρισκε κανείς σε όλες τις φυλακές.

Για τους πιο ζωντανούς από τους κρατούμενους, για τους πιο ανυπότακτους στη καθημερινή πορεία προς την θανάσιμη απάθεια και φυτοποίηση, υπήρχε η εξαορία των φυλακών, η τόσο συχνά καταγγελλόμενη (και από μερικούς επώνυμους τελευταία) για τις μεσαιωνικές συνθήκες κράτησης, η Κέρκυρα.

Ο κόσμος έξω από τις φυλακές δεν ήξερε τίποτα για όλα αυτά. Η απόλυτη σιωπή στις εφημερίδες, η κοινή γνώμη που έμαθε να παπαγαλίζει ότι "οι κακοί βρίσκονται μέσα", η έλλειψη ενός κόσμου που θα θελήσει να βγάλει από την ανυπαρξία αυτό το κοινωνικό κομμάτι (είναι γνωστό ότι πολλοί αριστεροί μπεινόβγαιναν στις φυλακές και γνώρισαν —και βοηθήθηκαν από— τους ποινικούς και το τρόπο που ζούσαν χωρίς όμως να κάνουν τίποτα γι αυτούς) ήταν τα πατήματα που δίνανε τη δυνατότητα από τους διευθυντές των φυλακών μέχρι τους απλούς δεσμοφύλακες, να μπορούν απ' ενός να βγάζουν όλο το σαδισμό και την αρρώστια τους με πολλούς και διάφορους τρόπους, και αφ' ετέρου να κάνουν πολλές οικονομικές κομπίνες γεμιζοντας τις τσέπες τους και πάλι σε βάρος της ζωής και της υγείας των κρατούμενων. Π.χ. αγόραζαν τρόφιμα σε πολύ μικρότερη ποσότητα, και κατώτερη ποιότητα απ' ό,τι το κράτος τους πλήρωνε για να αγοράσουν.

Τα τελευταία χρόνια προτού το 1981 μερικά πράγματα σε σχέση με τις φυλακές αλλάζουν και σ' αυτό συντελούν οι παρακάτω κυρίως λόγοι:

—Η δεξιά έχει αρχίσει μια σειρά από διώξεις στο χώρο της άκρας αριστεράς και των αναρχικών. Έτσι, μετά από πολλά χρόνια και κάτω από νέες συνθήκες, ποινικοί και πολιτικοί κρατούμενοι, ζουν με τον ίδιο τρόπο που έχει σαν αποτέλεσμα από τη μια πλευρά την ανταλλαγή εμπειριών —οι πρώτοι από την εξαθλιωμένη ζωή μέσα στις φυλακές, οι δεύτεροι στο τρόπο αντίδρασης και αντίστασης στη βία και την τρομοκρατία— και από την άλλη, οι πολιτικοί κρατούμενοι μέσα από τις συνθήκες κράτησής τους, να κάνουν ευρύτερα γνωστά τα προβλήματα ζωής μέσα στις φυλακές.

—Οι αναρχικοί βρίσκουν τη δυνατότητα, έχοντας πλέον χειροπιαστά αρκετά στοιχεία που ζητούσαν, μαζί με την συμπάρταση στους φυλακισμένους συντρόφους τους, να αναπτύξουν μια κριτική και ένα κίνημα για τις φυλακές στα αληθινά τους όρια, για τους δικούς τους λόγους. Ο κυριότερος λόγος είναι πως πιστεύουν ότι το αληθινό πρόσωπο του κράτους στη σχέση του με τους πολίτες του, εμφανίζεται χωρίς μάσκα στους χώρους της κοινωνικής απομόνωσης —φυλακές, στρατό και ψυχιατρεία—.

—Οι απόπειρες αυτοκτονίας αλλά και οι αυτοκτονίες φυλακισμένων γίνονται η μια πίσω απ' την άλλη. Το κράτος λέει ότι οι αυτόχειρες ήταν μελαγχολικοί ή κάτι παρόμοιο, όμως οι ίδιοι οι φυλακισμένοι ήξεραν ότι αίτια ήταν οι απάνθρωπες συνθήκες κράτησης και επιβίωσης.

Οι τρεις αυτοί λόγοι κύρια είναι που συμπίπτουν και δίνουν τη δυνατότητα στους κρατούμενους να αρχίσουν να μιλάνε, να σπάνε τη σιωπή, να ζητούν, και παίζοντάς τα όλα για όλα να εξεγείρονται με μια δικιά τους πρωτόγνωρη δυναμικότητα βλέποντας τη ζωή τους σε ένα άλλο επίπεδο, σε μια άλλη προοπτική από αυτή της αφάνειας.

Η βοήθεια από τον υπόλοιπο κόσμο ήταν ανύπαρκτη, εκτός από εκείνη που πρόσφεραν οι λίγοι αναρχικοί. Αυτοί έχοντας σημαντικά στοιχεία κατάφεραν να τα κάνουν γνωστά, είτε με τις εκδηλώσεις και τις διαδηλώσεις τους, είτε πιέζοντας τις εφημερίδες να ενδιαφερθούν για τα γεγονότα των φυλακών, καταφέροντας κάτι σημαντικό: Να δώσουν και τις θεαματικές διαστάσεις στο ζήτημα αυτό, κάτι που οι ίδιοι οι φυλακισμένοι είχαν ανάγκη στους διεκδικητικούς αγώνες, όπως τους είχαν ξεκινήσει.

Οι εφημερίδες αρχίζουν να ασχολούνται μ' αυτά τα ζητήματα: Οι δηλώσεις και οι καταγγελίες των κρατούμενων για τον τρόπο ζωής τους μέσα στις φυλακές, για τη μεταχείριση από τους δεσμοφύλακες τους, για τις απόπειρες αυτοκτονίας και τέλος για τις αυτοκτονίες, όλα πλέον γίνονται γνωστά στη κοινή γνώμη.

Ιδιαίτερα στις αρχές του 1981 ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης Σταμάτης, αναγκάζεται μετά από πολύ θόρυβο να ενδιαφερθεί. Οι πολιτικοί της αντιπολίτευσης δεν θέλουν να δώσουν μεγάλη έκταση στο ζήτημα των φυλακών, όμως κάνουν τις πρώτες αναφορές σχετικά μ' αυτό. Οι εκλογές του Οκτώβρη του 1981 πλησιάζουν και η τότε αντιπολίτευση, το ΠΑΣΟΚ, εκμεταλλεύεται την κατάσταση όσο μπορεί καλύτερα. Τώρα θυμήθηκε να μιλήσει για τους φυλακισμένους που "είναι και αυτοί άνθρωποι". Κορύφωμα της προεκλογικής εκστρατείας είναι η δήλωση του Αντρέα Παπαντρίου στην Ελευθεροτυπία, η οποία ήταν υπόσχεση και δέσμευση ταυτόχρονα. Έτσι λοιπόν από τις πρώτες μέρες που το ΠΑΣΟΚ γίνεται εξουσία οι φυλακισμένοι κάνουν τις πρώτες ενέργειές τους για να μη ξεχαστούν, για να ενδιαφερθεί η νέα κυβέρνηση για το δικό τους χώρο που βασιλεύει σε βάρος τους η βία, η τρομοκρατία, η αυθαιρεσία και γενικά το παράλογο χωρίς καμιά "εκπολιτισμένη" παραπλανητική μάσκα.

ΤΙΡΥΝΘΑ: (ερώτηση δημοσιογράφου:) Γιατί εξεγερθήκατε τώρα και όχι πριν μια βδομάδα; (πριν δηλαδή το ΠΑΣΟΚ γίνει κυβέρνηση) (απάντηση κρατούμενου:) "Γιατί θα μπαιναν τα ΜΑΤ και θα μας λάνταν."

Τέλος Οκτώβρη 1981. Το ΠΑΣΟΚ είναι στην εξουσία περίπου δέκα ημέρες. Στις φυλακές της Τίρυνθας 59 κρατούμενοι, κλείνονται σε μια πτέρυγα αφού πήραν τα κλειδιά από ένα φύλακα. Οι κρατούμενοι είδαν ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να στρέψει το βλέμμα του ο νέος υπουργός στη φυλακή τους, που τίποτα δεν φόβισε και τίποτα δεν άλλαξε τους κρατικούς υπάλληλους ή για να το πούμε αλλιώς, τους "σωφρονιστές" τους.

Σημειώνουμε ότι η Τίρυνθα είναι αγροτική φυλακή, που σημαίνει ότι η μία εργάσιμη μέρα λογαριάζεται για δύο. Έτσι λοιπόν είναι δύσκολο να πάει εκεί ένας κρατούμενος ο οποίος δεν είναι κατά κάποιο τρόπο προνομιούχος ή χαφιές του διευθυντή (φυσικά το ένα συμπληρώνει το άλλο). Έτσι όσοι κρατούμενοι πηγαίνουν εκεί χωρίς να διαθέτουν έστω μία από τις παραπάνω ιδιότητες, περνάνε πολύ δύσκολα. Τις ώρες εργασίας τραβώντας τη περισσότερη και σκληρότερη δουλειά προς όφελος των προνομιούχων, αλλά και τις ώρες που "ξεκουράζονται" ερχόμενοι αντιμέτωποι με τις διάφορες επιθυμίες των χαφιέδων.

Ένα επίσης αξιοσημείωτο στοιχείο είναι ότι εκεί είχαν παρουσιαστεί μεγάλα οικονομικά σκάνδαλα. Ο διευθυντής, υπήρχαν έντονες φήμες, ότι ήταν κύριος υπεύθυνος για χρηματικές ελλείψεις αλλά και γιατί έβγαζε μεγάλα κέρδη από τη δουλειά των κρατουμένων, και ήδη υπήρχε καταγγελία εναντίον του.

(Την απομάκρυνσή του που τη ζήτησαν οι εξεγερμένοι κρατούμενοι, γιατί εκτός από βασανιστής, τους είχε και ζούνε κάτω από πολύ άσχημες συνθήκες, είχε και το καλό γι' αυτόν ότι σώθηκε από την καταγγελία που ήδη είχε επίσημα δωθεί σε βάρος του.)

Η κατάσταση όμως όπως διαμορφώθηκε ήταν καλή για πρώτη φορά υπάρχει ένα διάχυτο αίσθημα ελευθερίας και ως ένα βαθμό σιγουριάς και εμπιστοσύνης ότι θα βρούνε κατανόηση. Για πρώτη φορά οι δημοσιογράφοι δηλώνουν, ότι με παρέμβαση του υπουργού Στ. Αλεξανδρή, μίλησαν ελεύθερα με τους κρατούμενους. Έτσι φάνηκε να σπάει ο πελώριος τοίχος σιωπής που βρισκόταν πίσω από τα κάγκελα, και το κυριότερο, με τη συγκατάθεση της νέας κυβέρνησης. Τα συνθήματα που φώναζαν μαζί με αυτά που ήταν γραμμένα παρουσίαζαν τα αιτήματά τους επιγραμματικά: "τέρμα οι βασανισμοί", "κάτω η τρομοκρατία", "έξω ο διευθυντής". Αυτά που δώσαν στις

εφημερίδες ήταν:

* Το κυριότερο, η άμεση απομάκρυνση των βασανιστών τους: Διευθυντή Καλατζιδάκη, υποδιευθυντή Ρογκάκη, υπαρχιφύλακα Λάλου και των φυλάκων: Καπέλου Κων/νου, Καλκανάτου Νικ., Πλιθικιώτη Β., Βλάχου Κ., Βαρουχά Νικ.

* Ίση μεταχείριση των κρατούμενων, ανεξαρτήτων οικονομικών δυνατοτήτων και πολιτικών πεποιθήσεων.

* Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

* Βελτίωση συσσιτίου.

* Εφαρμογή του νόμου για απόλυση με όρους.

* Εγγύηση και λήψη μέτρων για τη σωματική τους ακεραιότητα και για δυσμενείς μεταγωγές λόγω της διαμαρτυρίας τους.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είχε μια γρήγορη αντιμετώπιση του ζητήματος που της παρουσιάστηκε. Μετά από μια συζήτηση που είχε ο υπουργός Αλεξανδρής με ένα από τους διαμαρτυρηθέντες κρατούμενους (μετά τη συζήτηση καθιερώθηκε ο Αλεξανδρής σα πάτερ φαμίλιας της μεγάλης οικογένειας των κρατούμενων μιάς και ο κρατούμενος δήλωσε "μου μίλησε σαν πατέρα") ζήτησε από τους δεύτερους πίστωση χρόνου και κατανόηση, γιατί έχουν παραλάβει μια χασοτική κατάσταση από τις προηγούμενες κυβερνήσεις της Ν.Δ..

Το σπουδαιότερο όμως που έκανε ο υπουργός, ήταν ότι απομάκρυνε προσωρινά τον διευθυντή και υποδιευθυντή των φυλακών Τίρυνθας από τη θέση τους.

Έτσι λοιπόν το γεγονός ότι το κράτος δεν έστειλε τα ΜΑΤ, όπως κατά κανόνα έκανε επί Ν.Δ., αλλά και γενικότερα όλη η αντιμετώπιση της νέας κυβέρνησης στη πρώτη εξέγερση των κρατουμένων, μπόρεσε και διατήρησε τις ελπίδες και τον ενθουσιασμό όλων των υπόλοιπων κρατουμένων σ' όλη την Ελλάδα. Αυτά βέβαια γίνονται χωρίς οι εξεγερμένοι να ξέρουν ότι ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης Λαμπριάς δήλωσε στο "Έθνος" στις 23.10.1981 ότι "αν οξυνθούν τα πράγματα θα εφαρμοστούν τα δέοντα", εννοώντας βέβαια χρήση βίας, ΜΑΤ κ.λ.π.

ΑΜΦΙΣΙΑ

Μετά από μια μέρα στις 24.10.1981 οι κρατούμενοι της Άμφισας εξεγείρονται για ναβάλουν τα δικά τους αιτήματα. Οι φυλακές της Άμφισας που λέγεται και Πρεβεντόρι, έχει πολλούς βαρυποινίτες, αλλά κυρίως ασθενείς φυλακισμένους, γεγονός που τονίζει την αναγκαιότητα ιδιαίτερα καλών συνθηκών διαβίωσης. Τα αιτήματά τους ήταν:

* Καλύτερες συνθήκες διαβίωσης.

* Βελτίωση συσσιτίου.

* Αλλαγή της συμπεριφοράς του προσωπικού.

Αυτά τα αιτήματα ήταν ουσιαστικά ζη-

τήματα ζωής, και δεν είχαν κανένα αίτημα αιχμής όπως π.χ. απομάκρυνση διευθυντών-βασανιστών κ.λ.π. Αυτή η εξέγερση ήταν κύρια κίνηση γνωστοποίησης στον υπουργό, και στο τύπο, των αιτημάτων παρά αποφασιστικής και δυναμικής διάθεσης έστω και για ενδεχόμενη σύγκρουση.

Εδώ, όμως, ήδη μόλις δέκα περίπου μέρες της αλλαγής στην εξουσία βλέπουμε την πρώτη αλλαγή στάσης στα ζητήματα των φυλακών. Και βέβαια το ρόλο αυτό τον αναλαμβάνουν τα όργανα της κάθε εξουσίας, οι εφημερίδες. Οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες ρίχνουν από την πλευρά τους στοιχεία με φανταστικές προεκτάσεις, δημιουργώντας μια σύγχυση στη κοινή γνώμη, ρίχνοντας το βάρος όχι στα ευκολονόητα αιτήματα των κρατουμένων, αλλά στο γεγονός ότι ανάμεσά τους υπάρχει ο κρατούμενος Γαγγυλιός τον οποίο παρουσιάζουν σα επαγγελματία ταραχοποιό μέσα στις φυλακές.

Σ' αυτή την εξέγερση παρουσιάζεται για πρώτη φορά πολιτική εκμετάλλευση εκ μέρους της δεξιάς εφημερίδας "Μεσημβρινή". Ο τίτλος και ο υπότιτλος έλεγαν: Φέρτε τον υπουργό, Προσπάθειες κατευνασμού με υποσχέσεις των δικαίων αιτημάτων τους" (Μεσημβρινή 24.10.81)

(Εδώ πρέπει να προσεχτεί, ότι αυτά τα γράφουν οι δεξιές εφημερίδες προσπαθώντας να κάνουν αντιπολίτευση και "αγνοώντας" ότι δεκαετίες ολόκληρες η κυβέρνηση της Ν.Δ. σα διαχειρίστρια του κράτους οικοδόμησε αυτές τις φυλακές. Θα μπορούσε κάλλιστα να μη αναφέρει τίποτα. Και είναι σημαντικό αυτό το στοιχείο για τα κατοπινά γεγονότα όπου δεξιές και σοσιαλιστικές κλίκες έδειξαν μια σημαντική ενότητα και συνείδηση.)

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ-ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Στις 30.10.81 γύρω στους 45 ανήλικους από το "σωφρονιστικό κατάστημα Κορυδαλλού" κλείνονται σε ένα κελί και ζητούν τον υπουργό Δικαιοσύνης.

Τα αιτήματά τους είναι:

—Αλλαγή διεύθυνσης και υποδιεύθυνσης.

—Αλλαγή των αρχιφυλάκων—βασανιστών: Κατσάνου και Παρασκευάκου καθώς και των φυλάκων Νικολόπουλου και Λιάκου.

—Να υπάρξει επιείκεια στις δικαστικές ποινές.

—Να μειωθεί η υποδικία σε λογικά πλαίσια.

Καλύτερη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

—Σταμάτημα των βασανιστηρίων.

Με μια παρέμβαση δύο εκπροσώπων του υπουργείου σταματά κι αυτή η εξέγερση.

Τέλος η
ανταρσία
στον
Κορυδαλλό
ΜΕ ΕΠΕΜΒΑΣΗ
ΤΗΣ ΧΟΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Μεταφέρθηκαν 37 κρατούμενοι στην Κέρκυρα

46 παιδιά φώναζαν: «Όχι πια βασανιστήρια»

Η ΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΙΡΥΝΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕ. ΧΤΕΣ
ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΕΔΕΙΞΑΝ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Μένει η ελπίδα

Η δέση του ΠΑΣΟΚ

«Αποτελούν ντροπή για την κοινωνία μας όσα συμβαίνουν καθημερινά στα κάθε λογής σωφρονιστήρια και που κάποια απ' αυτά θγαίνουν κατά καιρούς στη δημοσιότητα. Το ΠΑ. ΣΟ.Κ. θα δώσει ιδιαίτερη φροντίδα στην εξυγίανση του σημερινού ανθρώπου και αναγνωριστικού σωφρονιστικού συστήματος που οδηγεί στην απομόνωση του κρατούμενου από την κοινωνία μας. Σεχωριστό ενδιαφέρον θα επιδείξει η κυβέρνηση μας για τις φυλάκες των ανηλίκων. Θα κατοχυρώσουμε ανθρώπινες συνθήκες ζωής για το σύνολο των σωφρονιστικών ιδρυμάτων. Πάνω απ' όλα όμως θα προσανατολισουμε το σωφρονιστικό σύστημα και με την κατάλληλη επιστημονική του στελέγωση στη δημιουργία των όρων για την ομολή επανένταξη, όσων βρίσκονται εκεί, στην κοινωνική ζωή.

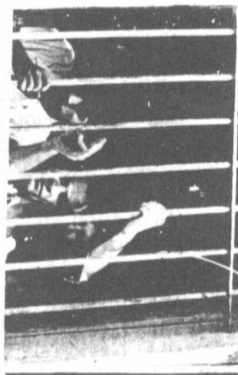
Το Σύνταγμα προβλέπει ρητά την κατάργηση των βασανιστηρίων, όπου μάλιστα υπάρχει πικρή εμπειρία στο Λαό μας από την εφτάχρονη δικτατορία και τις αυθαιρεσίες του κράτους της Δεξιάς. Το ΠΑΣΟΚ με τη στήριξη του στη Βουλή πέτυχε να μπει διάταξη ώστε να γίνει Νόμος του Κράτους που να προβλέπει βερώτατες κυρώσεις στον καθένα που θα παρέβαινε τη συνταγματική επιταγή. Το ΠΑΣΟΚ, από τον πρώτο καιρό της διακυβέρνησης της χώρας, θα κατοχυρώσει μια για πάντα την κατάργηση κάθε βασανισμού και την τιμωρία των βασανιστών.

Είναι φανερό ότι στα πλαίσια των γενικών μας αγώνων, που αφορούν τα δικαιώματα του πολίτη, θα καταργηθούν οι διακρίσεις σε βάρος των μειονετητών. Τα μέλη τους θα αντιμετωπίζονται σαν ισότιμοι πολίτες και θα έχουν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις απέναντι στο νόμο και την πολιτεία με όλους τους Έλληνες».

Από τη συνέντευξη του πρωθυπουργού κ. Α. Παπανδρέου στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (13.10.1981)

Σε περίπτωση που οι κρατούμενοι επιμένουν στο ότι οι φυλάκες τους χτυπούν, έγινε γνωστό ότι τους υπεδείχθη από το υπουργείο να κάνουν μηνύσεις κατά των φυλάκων ώστε να επιληφθεί η Δικαιοσύνη.

Παράλληλα, ο κ. Αλεξανδρής φέρεται να δήλωσε ότι «θα επιβληθούν αυστηρότατες διοικητικές κυρώσεις σε περίπτωση που θα παρατηρηθεί έστω και μια αμυχή προερχόμενη από ξυλοδαρμό».

ΓΙΑΤΙ ΠΑΡΑΘΗΚΑΝ ΣΕ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
"Άγριο ξύλο σε φυλακισμένους
παραουσία του διευθυντή"

"Στόχος τους να μας
κάνουν
άβουλα
άτομα"

Ο κ. υπουργός είπε τηλεφωνικά προς τους δημοσιογράφους, μεταξύ άλλων: «Είμαι πολύ κοντά στα κρατούμενα παιδιά, όσο μικρά κι αν είναι. Χρειάζονται κι αυτά στροφή και αγάπη όπως όλα τα παιδιά. Είμαι πάρα πολύ κοντά στα προβλήματά τους και χρειάζονται κι αυτά μια πίστωση χρόνου και όλα θα πάνε καλά. Κι εγώ και η κυβέρνηση παρακολουθούμε με ενδιαφέρον όλα τα προβλήματα. Λίγο φορτού εργασίας».

ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Κοντά σ' αυτές τις μέρες, μετά από τις εξεγέρσεις που έγιναν, από τις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού καταγγέλλονται ενυπόγραφα μερικά ζητήματα που αφορούν αποκλειστικά τις συνθήκες ζωής τους, χωρίς όμως να εξεγερθούν. Οι κρατούμενες θέτουν υπόψη του υπουργείου ότι:

—υπάρχει παντελής έλλειψη γιατρών

—το φαγητό είναι άνοστο και χωρίς βιταμίνες με αποτέλεσμα, για όσες έχουν λεφτά να αγοράζουν και να πλουτίζουν το μπακάλη τους, για όσες δεν έχουν λεφτά να γίνεται αισθητή η τριχόπτωση, τα προβλήματα της όρασης, χάλασμα δοντιών και γενικότερα προβλήματα υγείας.

—Ο μπακάλης εκμεταλλεύεται τις περιστάσεις και βάζει κέρδος πολύ περισσότερο από το 30% που δικαιούται.

Εδώ είναι αφορμή να πούμε ότι όλοι οι διευθυντές των φυλακών πλουτίζουν με αυτή τη μέθοδο. Το κράτος τους δίνει κάποια λεφτά για τρόφιμα, από τα οποία όμως ξοδεύουν πολύ λιγότερα, γιατί αγοράζουν π.χ. σάπια κρέατα ή μισοχαλασμένα φρούτα και άλλα τέτοια είδη σε πολύ χαμηλές τιμές. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως η κατάσταση ήταν πολύ πιο τραγική, γιατί της διευθύντριας ο άντρας ήταν ο ιδιοκτήτης του σούπερμάρκετ, που προμήθευε το μακαλικό της φυλακής.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

43 ανήλικοι και 21 γυναίκες εξεγείρονται το μεσημέρι της 2.11.81 για καλύτερες συνθήκες ζωής.

Την ίδια μέρα ο υπουργός Δικαιοσύνης Αλεξανδρής κάνει ξαφνική επίσκεψη στις φυλακές Κορυδαλλού, όπου συζητά με τους κρατούμενους. Τα μικρά υγρά κελιά, αλυσοδεμένοι άνθρωποι στο ψυχιατρείο κρατούμενων που διατάζει να τους λύσουν, αναγνώριση ενός βασανιστή φύλακα από έναν κρατούμενο που του δείχνει τα τραύματά του, αυτοτραυματισμός ενός ποινικού που του ζητά "έλεος" τον έκαναν ίσως προς στιγμή να αποβάλει το ρόλο του πολιτικού και να φωνάξει ρωτώντας τους φρουρούς "που ζούμε, στο Μεσαίωνα; Πώς τους συμπεριφέρεστε έτσι;".

Όμως το θέατρο τον ξανακατακτά, πέρνει το ρόλο του πάλι και στο φύλακα το βασανιστή λέει "αν είναι αλήθεια κύριε, αύριο περιμένω την παραίτησή σας". Άψογος (πούσαι Κούρκουλε). Και ο πατέρας των φυλακισμένων αρχικά τις υποσχέσεις ότι θα στείλει επισημόνους μόνιμους υπάλληλους στις φυλακές για να βγαίνουν από εκεί οι κρατούμενοι "σωστοί άνθρωποι στην κοινωνία". Παράσταση τέλος. Η αυλαία κλείνει. Ο πρωταγωνιστής αποχωρεί και ποιός τον ξανάδε!

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τις υποσχέσεις που έπερναν καθώς και τη πίστωση χρόνου που έδιναν οι κρατούμενοι στον υπουργό, μπορεί ως ένα βαθμό να έπεισαν τους πρώτους, αυτοί όμως που δεν πείστηκαν καθόλου ήταν οι βασανιστές, διευθυντές και φύλακες (ίσως να 'χουν "καταλάβει" ότι χωρίς τη βία τους "δεν μπορεί να υπάρξει κράτος").

Έτσι λοιπόν στις 11.12.81 στις πειθαρχικές φυλακές της Κέρκυρας που το ΠΑΣΟΚ και σαν αντιπολίτευση, και τις πρώτες μέρες σα κυβέρνηση είχε καταγγείλει σα μεσαιωνικές, ο διευθυντής των φυλακών, Ι.Κόλλας και ο αρχιφύλακας Παγκράτης, διατάζουν με τις λέξεις "λείψτε τους" τους βασανιστές φύλακες, και αφήνουν κυριολεκτικά μαυρισμένους από το ξύλο 8 κρατούμενους.

Η μοναδική αιτία ήταν ότι αυτοί οι 8 μίλησαν σε εκπροσώπους του υπουργείου.

ΤΡΙΚΑΛΑ

Εξέγερση των κρατούμενων στις φυλακές Τρικάλων έγινε στις 13.12.81.

Οι εξεγερμένοι κρατούμενοι αρνήθηκαν να μιλήσουν με τον διευθυντή και θέλουν τον υπουργό "εδώ και τώρα".

Τα αιτήματά τους ήταν:

—Να σταματήσουν τα βασανιστήρια.

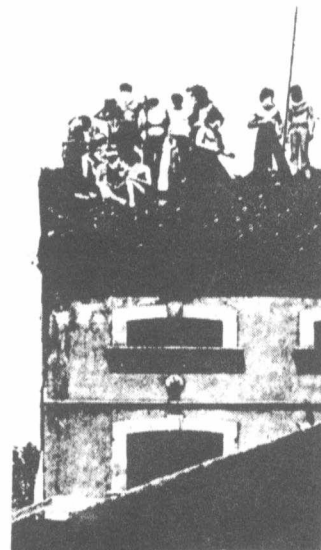
—Καλύτερες συνθήκες ζωής.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Την ίδια μέρα στις 13.12.81, 200 περίπου κρατούμενοι, κατέλαβαν τη Δ' πτέρυγα, έβγαλαν έξω τον φύλακα και απέκλεισαν την είσοδο με κρεβάτια, ζητώντας να έρθει ο υπουργός και "να κλείσει για πάντα η Κέρκυρα", "δώστε καλύτερη Δικαιοσύνη" κ.λ.π.

Η αισχρή φυλλάδα "Έθνος" για ακόμα μια φορά πρωτοστατεί στη παραπλάνηση της κοινής γνώμης, προσπαθώντας να κεντράρει το ενδιαφέρον της υπόθεσης όχι σ' αυτό που γίνεται, ούτε στα αιτήματα των κρατούμενων, αλλά ούτε και στα αίτια απ' όπου πηγάζουν αυτά τα αιτήματα. (Τα αίτια βέβαια ήταν γνωστά από τις τόσες εξεγέρσεις, έρευνες και επιτόπιες επισκέψεις των αντιπροσώπων αλλά —νομίζουμε μόνο μια φορά και του ίδιου του υπουργού). Έτσι λοιπόν γράφει το Έθνος στις 14.12.81: "Σύμφωνα με πληροφορίες ανάμεσα στους στασιαστές ήταν και ο Β. Κανανάκης, γνωστός κακοποιός που έχει σχέση με ακροδεξιά στοιχεία. Η πρωτοστασία του Κανανάκη ενισχύει τις υποψίες ότι οι στάσεις υποκινούνται από ακροδεξιά στοιχεία και κύκλους της ανωμαλίας". Αυτή βέβαια η κατάπτυστη "διαπίστωση" χρησιμοποιείται σωρηδόν και για πολλά άλλα ζητήματα. Ξέχναγαν άραγε αυτές οι φυλλάδες του κύκλου ότι κ α ι πάνω στα ανοιγμένα κεφάλια των ιδίων εξεγερμένων ποινικών κ α ι στα αιωρούμενα

άψυχα κορμιά των αυτοκτονημένων κρατούμενων, είχε βρει αφορμή ο κ. Παπαντρίου τον οποίο υπηρετούν, να χύσει τα κροκοδειλίσια δάκρυά του, για να συγκινήσει προεκλογικά το κόσμο, σχετικά με την απανθρωπιά της Ν.Δ και στο κοινωνικό αυτό χώρο; Τότε άραγε ποιός "υποκινούσε" τις εξεγέρσεις; Ποιός "υποκινούσε" τις αυτοκτονίες γελοίοι και γλειώδεις δημοσιογραφίσκοι;

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Έτσι φτάνουμε στα μέσα Δεκεμβρίου. Η κυβέρνηση είχε όλο το χρόνο να κατανοήσει τι ακριβώς συμβαίνουν στις φυλακές λόγω των άμεσων επαφών που είχε. Η πρώτη σημαντική ενέργειά της είναι ότι υπόσχεται μείωση των ποινών σ' όλους τους κρατούμενους. Η εξαγγελία αυτής της χάριτος είναι ότι καλύτερο θα μπορούσαν να περιμένουν οι φυλακισμένοι σα πρώτη φάση.

Στις 22 Δεκεμβρίου του 1981 το ράδιο ανακοινώνει τη "χάρι" αυτή που έδωσε το υπουργείο:

- 1) Ποινές μέχρι ενός έτους για πλημμελήματα και πταίσματα, χαρίζονται.
- 2) Δεν δίνονται πλημμελήματα και πταίσματα τιμωρούμενα μέχρι ενός έτους.
- 3) Μελετάται η περίπτωση για μείωση βαρύτερων ποινών.

Οι εξαγγελίες αυτές φυσικά δεν πλησίαζαν καθόλου αυτά που είχε υποσχεθεί η κυβέρνηση και δεν ευεργετούσε ούτε αφορούσε τους περισσότερους απ' τους κρατούμενους. Οι προφορικές υποσχέσεις που είχαν βγει από το υπουργείο πριν λίγες μέρες, που έλεγαν για μειώσεις όλων των ποινών, απείχαν πολύ απ' αυτά που ανακοινώθηκαν. Η αντίδραση ήταν άμεση. Στις 12 το μεσημέρι της ίδιας μέρας, οι κρατούμενοι της Γ'

και Δ'πτέρυγας πήραν τα κλειδιά από τους φυλάκες και απομονώνονται στις πτέρυγές τους. Την επόμενη μέρα 23.12., το υπουργείο ανακοινώνει ότι:

- 1) οι ποινές μέχρι πέντε ετών μειώνονται στο μισό.
- 2) οι ποινές μέχρι 10 χρόνια μειώνονται κατά ένα τέταρτο.
- 3) οι ποινές μέχρι 15 χρόνια μειώνονται κατά ένα πέμπτο.

Μετά την ανακοίνωση αυτών των μέτρων οι κρατούμενοι στη Γ'πτέρυγα ανακοίνωσαν ότι ικανοποιούνται και εγκαταλείπουν την ενέργειά τους. Οι κρατούμενοι της Δ'πτέρυγας όμως παραμένουν στις θέσεις τους, δηλώνοντας ότι τα μέτρα αυτά δεν αναφέρουν τίποτα για υπόδικους και ισοβίτες.

Στις 25.12., ημέρα Χριστουγέννων, γύρω στις 3.00 το βράδυ ανοίγουν την πόρτα και αφήνουν έξω τρεις κρατούμενους, οι οποίοι επρόκειτο να αποφυλακιστούν: τους Κρασάκη, Μητσάκο και Κουνάβη.

(Ένα σημαντικό γεγονός, που δείχνει κραυγαλέα μια γενική αλλαγή στάσης απέναντι στα ζητήματα των φυλακών, είναι η στάση που κρατούν οι εφημερίδες. Καμμία δεν ανακοίνωσε τίποτα για τα εξελισσόμενα γεγονότα, ενώ όλες ανακοίνωσαν από τις 24.12 τα "εξαγγελθέντα μέτρα" της κυβέρνησης για τις φυλακές. Και είναι χαρακτηριστικό της ομοφωνίας της αμοιβαιότητας και της βουβής συμφωνίας που έγινε μεταξύ δεξιών και "αριστερών" εφημερίδων ή γενικότερα "προοδευτικών" εφημερίδων. Ενώ βλέπαμε τις δεξιές εφημερίδες με πρωτοστάτη τη "Μεσημβρινή" θέλοντας να πασάρουν αντιπολίτευση, να κατασκευάζουν βουνά από ψέμματα για να κατηγορήσουν το νεοεκλεγμένο ΠΑΣΟΚ, να ασχολούνται με περιπτώσεις όπως π.χ εξέγερση στις φυλακές Άμφισσας, που μπορούσαν να γυρίσουν εναντίον τους όλες οι κατηγορίες (το ΠΑΣΟΚ τους απαντούσε ότι οι δεξιοί φταίνε για τις αθλιότητες των φυλακών, επειδή ήταν στην εξουσία πολλές δεκαετίες) τώρα που οι κρατούμενοι εξεγείρονται για μέτρα που φτιάχτηκαν με το ΠΑΣΟΚ, και άρα κανείς δεν μπορούσε να κατηγορήσει τη δεξιά, κράτησαν απόλυτη σιωπή.

Η εξέγερση των κρατουμένων κράτησε 7 μέρες. Όλο αυτό το διάστημα μεγάλη αστυνομική δύναμη βρισκόταν εκεί, σε ετοιμότητα για να επέμβει. Οι συνθήκες ζωής τους ήταν πολύ άσχημες γιατί δεν υπήρχε καθόλου τροφή. Στη διάρκεια του εγκλεισμού τους, έφυγαν γύρω στα 10-12 άτομα από κάποιο παράθυρο γιατί οι πόρτες ήταν κλεισμένες με κρεβάτια, μικρά έπιπλα και γενικά στιδύποτε μπορούσε να βοηθήσει ώστε να κρατηθεί η πόρτα απαραβίαστη. Αυτά που δήλωσαν ήταν δηλώσεις φόβου για τις

συνέπειες. Έτσι δήλωσαν ότι είχαν κλειστεί παρά τη θέλησή τους.

Τις ίδιες στιγμές, γύρω στους 20 κρατούμενους της Γ' πτέρυγας, πήγαν να κάνουν πάλι κατάληψη στην πτέρυγά τους, αλλά η αστυνομία πρόλαβε και τους εμπόδισε.

Στις 28.12.81 ο διευθυντής των φυλακών, Κρινής, ψάχνοντας να βρει αφορμή για να επιτεθεί στους κρατούμενους, αναφέρει ότι κάποιος φύλακας του είπε ότι οι κρατούμενοι θα προσπαθήσουν να κάνουν έξοδο από τη Δ' πτέρυγα και να πάνε στην Α', επιπλέον, αναφέρει πάλι ο Κρινής, ότι άκουσε κάποιους περιέργους θορύβους, και υπέθεσε σε συνδυασμό με τη πείνα που είχαν λόγω της εξαήμερης ασητείας τους, η έξοδός τους να έχει πολύ άσχημες συνέπειες.

Γιαυτό προτίμησε να επιτεθεί πρώτος. Και ενώ οι αστυνομικοί είχαν ήδη μπει στους διαδρόμους για να επιτεθούν, πέρνουν τηλέφωνο του υπουργού ο οποίος διατάζει να εκκενωθούν οι διάδρομοι και να ακυρωθεί η επίθεση.

Στις 10.30 το βράδι φτάνουν ύστερα από εντολή του Αλεξανδρή οι εισαγγελέας Κλειδαράς, Ρούσσος και Κονταξής. Και αυτοί αποφασίζουν να γίνει επίθεση. Αφού συνενοήθηκαν με τους διευθυντές αστυνομίας και φυλακών που υπήρχαν, είδαν ότι η αστυνομική δύναμη ήταν μικρή για να επιτεθεί στους 150 περίπου κρατούμενους. Όταν ήρθαν ενισχύσεις τηλεφωνούν στον υπουργό για να εγκριθεί την επιχείρηση. Και ο υπουργός την ενέκρινε. Και η έγκριση αυτή του "πατερούλη" Αλεξανδρή περιείχε μια επαφή πολύ πιο χειροπιαστή και ειλικρινή από όλες τις προηγούμενες επαφές αυτονόου και των αντιπροσώπων τους. Η κατανόηση που είχε για τα προβλήματα των φυ-

λακισμένων, η συμπάθειά του για αυτά τα καταπιεσμένα άτομα, οι υποσχέσεις για καλύτερες συνθήκες ζωής που είχε υποσχεθεί δεν άγγιξαν καθόλου τους κρατούμενους συγκριτικά με τα "αγγίγματα" των ΜΑΤ που τους άφηναν ανείσθητους όσους έβρισκαν μπροστά τους.

Έτσι λοιπόν στις 4.15 το πρωί (29.12) ενώ οι πάντες κοιμόντουσαν την ώρα εκείνη άρχισε η επιχείρηση καταστολής. Στις 4.30 προειδοποίησαν ότι θα επιτεθούν τα ΜΑΤ. Οι κρατούμενοι ζητάνε 5 λεπτά διορία για να συζητήσουν. Κατάλαβαν γρήγορα ότι ο οπλισμός τους, λίγα ξύλα, λίγα σίδερα, δεν ήταν τίποτα μπροστά στα γκλόμπι, τα πιστόλια, τα ασφυξιογόνα και τα δακρυγόνα των ΜΑΤ. Στο δίλεπτο επάνω, τα ΜΑΤ κάνουν επίθεση. Οι κρατούμενοι απελπισμένοι προσπαθούν να τους αποκρούσουν ρίχνοντάς τους νερό με πίεση. Σε λίγα λεπτά κόβεται η υδροδότηση. Με οξυγόνο κόβεται η πόρτα. Τους διατάζουν να βγουν έξω. Παραπάνω από 100 υπάκουσαν. Κάποιους τους ξεχώρισαν και τους έδειραν άγρια. Οι υπόλοιποι 45 ανέβηκαν στην ταράτσα ζητώντας συμπαράσταση από τους υπόλοιπους κρατούμενους στις άλλες πτέρυγες, ενώ ταυτόχρονα απειλούσαν ότι αν πλησίαζαν τα ΜΑΤ θα αυτοκτονούσαν. Τελικά μπόρεσαν να πάρουν εγγυήσεις για τη σωματική τους ακεραιότητα από τον εισαγγελέα Κλειδαρά. Στις 6.30 το πρωί, οι κρατούμενοι παραδόθηκαν. Αφού τους έγινε σωματική έρευνα, μετά από λίγες ώρες 37 κρατούμενοι φύγανε για Κέρκυρα. Οι εγγυήσεις του εισαγγελέα Κλειδαρά τέλειωσαν. Τώρα αναλαμβάνει η Κέρκυρα.

Δεύτερος μόλις μήνας "Αλλαγής". Η συμπάθεια του υπουργού Αλεξανδρή για τους κρατούμενους δεν αρμονίζεται

Εν συμπεράσματι η δλη επιχείρησις εστέφθη υπό επιτυχίας, κατέστη δέ αντιληπτόν από τούς κρατούμενους ότι, όταν διασαλεύεται η πειθαρχία καί η τάξις καί παραβιάζεται ο νόμος, η πολιτεία δέν εἶναι δυνατόν νά παραμένη ἀπαθής ενός τοιούτου δυσαρξέστου φαινομένου καί ότι, παρά τήν άνοχήν της έπέρχεται η στιγμή της επιβολής της Κρατικής βουλήσεως καί τοῦ νόμου. Ήδη μετά τήν άνωτέρω επιχείρησιν, πειθαρχία καί τάξις επικρατεῖ εἰς τό κατάστημα, ψυχολογικῶς δέ επέδρασε καί επί τῶν κρατουμένων άλλων φυλακῶν, ὡς πληροφορούμεθα καί ἐλπίζομεν ότι, ἐκτός μεμονωμένων περιπτώσεων ένδεχομένης άπειθαρχίας υπό γνωστής μερίδος κρατουμένων, οργανωμένη πλέον στάσις εἰς τό προσεχές μέλλον νά μή άναφυῇ. Συναφῶς άναφέρομεν ότι, διοικητικῶν άνακρίσεων δέν ἐπελήφθη η ύπηρεσία ἡμῶν, παρελκυσῶν τούτων, δεδομένου ότι, ἐπελήφθη άνακρίσεων υπερκειμένη Ἀρχή καί δὴ η εἰσαγγελική Ἀρχή Πειραιῶς η ὁποία συνεχίζει καί τάς άνακρίσεις.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν διατάξετε ὅ, τι ἠθέλατε ἐγκρίνει. -

Ὁ Διευθυντής

Εὐάγγελος Κρίνης

(*)

ἀφ' ἑαυτῶν ένισχύσεις. Δι' ἐπιτήδεωσιν ένισχύσεις ἀφ' ἑαυτῶν περὶ ὥραν 05,30 ἕως 01.00 τῆς 29ης Ἀπριλίου 1981 ὅπ' τῶν συνταγματάρχων Χωρ/κῆς κ. Κούτση καλ. Μετά τήν ἀφίξιν των ἐγένετο σύσκεψις εἰς τό γραφεῖον τῆς Δ/σεως ὅλων τῶν ἀρμοδίων καί τηλεφωνική ἐνημέρωσις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δ/σύντης καί τελικῶς ἡ ἐπέμβασις ἤρξατο περὶ ὥραν 04,15 τῆς 29ης Ἀπριλίου 1981, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ὡς ἀκολούθως:

1. Ὡρα 04,15 ὅλαι αἱ μονάδες ἔχουν λάβει τὰς θέσεις των. Πρὸ τῆς κλεισθῆς θύρας τοῦ Δ' περιπτέρου εὐρίσκειται ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Κλειδαρᾶς συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε τούς κρατούμενους ν' άνοίξουν τήν θύραν, δεδομένου ότι, ἡ κατάστασις αὐτῇ δέν εἶναι δυνατόν νά παραταθῇ καί ότι, ἡ πολιτεία δά ἐπιβάλλει τόν νόμον καί τήν τάξιν, ἔδωσε δέ προειδοίαν εἰς τούτους κέντε λεπτῶν. Παρήλθε ἡ προειδοσία αὐτή καί ὁ Διοικητής τῆς συνάμεως ἐπεμβάσεως μέ τηλεβόα ἐκάλεσε καί αὐτοὺς τούς κρατούμενους νά άνοίξουν, εὐστυχῶς ὅμως οὔτε εἰς τήν πρόσκλησιν του ὁκῆκουσαν. Κατόπιν τούτου περὶ ὥραν 04,35 ἤρχισε τό κόψιμο τῆς θύρας δι' ὀξυγόνου. Εἰς τήν ἐνέργειαν αὐτήν ἀντέδρασαν οἱ κρατούμενοι μέ νερό, τό ὁποῖον μέ πλείον διωχτέουσιν μέ πλαστικὴ σωλήνα. Διὰ νά καταστῇ ἐφικτή ἡ χρῆσις τοῦ ὀξυγόνου διενόκη ἡ ὑδροδότις τοῦ Δ' περιπτέρου, ὁπότε συνεχίσθη ἡ κόπῃ τῆς θύρας. Τότε οἱ κρατούμενοι ἀπεσφύρησαν διὰ τήν θύραν ὡς ὁ προηγουμένως ἦναφαι φώτιά εἰς δύο στρώματα ἐκ βάρβακος, κείμενα πλησίον τῆς θύρας, ἐκ των καπνῶν, τῆς ὁποίας ὁ χῶρος τοῦ περιπτέρου ἐκομρέσθη καί οἱ μέν κρατούμενοι τῆς ἀνταρσίας (πρωταίτιοι καί πρωταγωνισταί) ἀνῆλθον ἐκ τῆς στέγης (ταράτσας) τοῦ περιπτέρου, οἱ δέ λοιπὴ ἐνεκλεισθήσαν εἰς τὰ κελλιά των. Εὐθὺς ὡς ἦνοιξε ἡ θύρα, διετάχθησαν ὅλοι οἱ κρατούμενοι, οἱ εὐρισκόμενοι ἐντός τοῦ περιπτέρου νά ἐξέλθουν εἰς τὸν ἐκτός τοῦ περιπτέρου διάδρομον, ἐξῆλθον δέ περὶ πρὸς ἑκατὸ (100). Οἱ ἐκ τῆς στέγης εὐρισκόμενοι κρατούμενοι καθύβριζον καί ἠπεύλουν ἐξήτουν δέ τήν συμπάρωσιν των κρατούμενων τῶν λοιπῶν περιπτέρων καί λοιπῶν κατ' των τοῦ συγκροτήματος φυλακῶν Κορυφαλλοῦ. Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Κλειδαρᾶς ἐκάλεσε καί τούτους ἐκ τοῦ ἐξωθι τοῦ περιπτέρου χώρου, εὐθὺς εἶχε παραταχθῇ ἡ ἐνῶμις ἐπεμβάσεως, πλην ὅμως οὗτοι πεισιμόνως ἀντέδρων. Ὅταν ὅμως διεπίστωσαν ότι αἱ ἐντός τοῦ περιπτέρου συνάμεως ἔχον ἀφίχθῃ σχεδόν ὅλα πρὸ τῆς στέγης, σημειωτέον σιγηταῶς τῆς θύρας τοῦ κλιμακοσταίου τοῦ β' ὀρόφου καί τῆς θύρας ἐξόδου ἐκ τῆς στέγης εἶχον ἀνάψει φώτιά εἰς στρώμα, τό ὁποῖο ἐξήγαγε καπμούς, ἐξήτησαν τόν κ. Εἰσαγγελέα (Κλειδαρᾶ) ὁ ὁποῖος τούς παρεῖχε ἐγγυήσεις καί οὕτω παρεδόθησαν κατερχόμενοι διὰ τοῦ κλιμακοσταίου τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ περιπτέρου. Ὁ ἀριθμός ἐκ τῆς στέγης ἀνελεθόντων, ἀνῆλθε εἰς (45) κρατούμενους. Περὶ ὥραν 06,30 ἔληξε ἡ παράδοσις των κρατουμένων.

2. Μετά τήν παράδοσιν των κρατουμένων, ἐγένετο ὑπὸ των ὀργάνων των φυλακῶν σωματικὴ ἐρευνα τούτων, ὅσοι δέ ἐπρόκειτο νά μεταχθῶν, ὡσητόντα εἰς τὰ αὐτὰ/τα (κλούβες) ὅποια εἶχον ἀφίχθῃ ἐκ τῶν σκολῶν αὐτῶν. Τελικῶς με-

με τη Βία που τους άσκησε. Ο "σοσιαλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο" που θέλει να πετύχει το ΠΑΣΟΚ δεν αρμονίζεται με τα ΜΑΤ που λιανίζουν όποιον αντιστέκεται ζητώντας καλλίτερη ποιότητα ζωής. Ο παχύμισθος μπαμπάς κ. Αλεξανδρής προτίμησε να διατηρήσει στο ακέραιο τη θέση του, το μισθό του, τη φήμη του, τη καριέρα του, πατώντας στα μαυρισμένα κορμιά των κρατούμενων προμηγύνοντας τη μελλοντική σοσιαλιστική πατρίδα που θα επέβαλε αργότερα το ΠΑΣΟΚ τόσο στις φυλακές όσο και στην υπόλοιπη κοινωνία. Η τόσο θεαματική του διάθεση και ενδιαφέρον για κατανόηση των προβλημάτων της ζωής των κρατούμενων, φάνηκε ότι ήταν μόνο στο επίπεδο μιάς ξεφτισμένης πολιτικής εκμετάλλευσης. (Γιατί τα ΜΑΤ ξανακτύπησαν μετά από λίγο καιρό με την υπόθεση Γκιωνάκη και ο τότε κωμικός υπουργός Μαγκάκης δήλωσε: είχαν δίκιο οι κρατούμενοι να εξεγερθούν.)

Οι συνεντεύξεις κρατούμενων σε ντοκιμανταίρ της τηλεόρασης (ασκήθηκε δίωξη σε όσους μίλησαν στην τηλεόραση απλά και μόνο γιατί μίλησαν) παρουσίαζαν μια σειρά από γεγονότα και μαρτυρίες για να δει ο κόσμος πόσο απάνθρωπα ζούσαν εν έτει 1981 κάποιοι άνθρωποι στις φυλακές, πόσο απάνθρωπες ήταν οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. Από εκεί και ύστερα δεν ξαναείδαμε συνεντεύξεις κρατούμενων. Το λόγο τον ξέρουμε. Φοβούνται τα λόγια των κρατούμενων που θα πουν ότι τίποτα δεν άλλαξε, ότι οι ίδιοι διευθυντές και φύλακες υπάρχουν στα παλιά τους πόστα, ότι η ίδια νοοτροπία και τρόπος αντιμετώπισης υπάρχει εκ μέρους του κράτους, ότι τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά συνεχίζουν να υπάρχουν, και ότι η βία ξανακυριαρχεί, όπως τότε με την Ν.Δ., έτσι και τώρα με το ΠΑΣΟΚ. Γιατί το ΠΑΣΟΚ τώρα που διαχειρίζεται το κράτος συμφιλιώθηκε με τη βία, τη χρησιμοποιεί,

τη γεννάει και την αυξάνει, όπως έκαναν οι δεξιοί και οι χουντικοί και όπως κάνουν έξω από την Ελλάδα, όπου διαχειρίζονται κράτη και οι αριστεροί. Και είναι εύκολο να καταλάβουμε πλέον γιατί το ΠΑΣΟΚ στις τελευταίες εκλογές είχε να δείξει μόνο πλατείες και ανισόπεδες διαβάσεις και δεν αναφερόταν πλέον για τους ανθρώπους, για τη ζωή μας. Τα τείχη σιωπής ξανακτίστηκαν στις φυλακές ήδη από το Δεκέμβριο του 1981. Πλησιάζοντας 1986, τα τείχη σιωπής υψώνονται σε όλους τους υπόλοιπους κοινωνικούς χώρους, για να μπορεί η βία του κράτους να είναι πιο αποτελεσματική σε βάρος μας.

Η εφιαλτική πραγματικότητα θέλει μια άμεση αντίσταση για την ανατροπή της.

"Μεχρι στιγμης ολες οι ανθρωπινες προσπαθειες δεν καταφεραν ανα σπασουν τον φαυλο κυκλο κυκλο:καταπιεση-εξεγερση-καταπιεση.

Η επαναστατικη απαιτηση για δικαιοσυνη δεν ικανοποιηται παρα σπανια και προσκαιρα Η εφεγερση ητταται στο πιο κρισιμο σημειο της,στο σημειο που αφορα τη μοιρα της ανθρωπινης ελευθεριας.

Καθε προσπαθεια που αποτυχαινει να ωτασει το στοχο της,κατρακυλαει παντα πιο πισω απο το σημειο της αφετηριας της αξιοποιωντας αρνητικα την αρχικη ορμη της

Γ.Λυκιαρδοπουλος

(απο το βιβλιο του "Η εσχατη στρατευση")

ΠΟΙΝΙΚΟ ΜΗΤΡΩΟ

Κάθε καταδίκη ακόμα και για τα πιο ασήμαντα αδικήματα — όπως είναι οι παραβάσεις του ΚΟΚ — ακολουθεί και στιγματίζει τον παραβάτη για όλη του τη ζωή μέσω της εγγραφής του στο Ποινικό Μητρώο.

Οι συνέπειες είναι γνωστές και ολέθριες. Δεν θα μπορεί να βρει δουλειά, αν κάνει ένα καινούργιο αδίκημα θα θεωρείται υπότροπος ακόμα κι αν έχουν μεσολαβήσει είκοσι χρόνια από την πρώτη του καταδίκη με συνέπεια να μην δικαιούται αναστολή κ.λ.π.

Αλλά και το Δελτίο εγκληματικότητας που συνοδεύει κάθε ποινική δικογραφία και αποτελεί το άλφα και το ωμέγα της δικαστικής κρίσης, αναγράφει ακόμη και τις περιπτώσεις που έχει κανείς αθωωθεί, αρκεί όπi έχει κατηγορηθεί.

Ξέροντας πόσο εύκολα μπορεί κανείς να βρεθεί κατηγορούμενος κι

ακόμα πόσο εύκολα μπορεί να καταδικαστεί, προτείνουμε: Να σβήνονται όλες οι καταδίκες από το Ποινικό Μητρώο μετά από ένα διάστημα ανάλογο με τη βαρύτητά τους, δύο και πέντε χρόνων για τα αδικήματα του μονομελούς και τριμελούς Πλημ/κείου (πλημελήματα) και δέκα χρόνων για τα κακουργήματα.

Ακόμα μετά από την αθώωση του κατηγορούμενου θα πρέπει να θεσμοθετηθεί ένας τρόπος για να καταστρέφεται ο φάκελός του με τις φωτογραφίες, αποτυπώματα και η εγγραφή στο Ποινικό Μητρώο, για να σταματήσει ο χαρακτηρισμός του "σεσημασμένου" που δίνεται τόσο συχνά σε κάθε σύλληψη.

Αυτά σαν ελάχιστες προτάσεις για τα μέτρα που πρέπει οπωσδήποτε να παρθούν από αυτούς που ισχυρίζονται ότι ενδιαφέρονται για την κοινωνική επανένταξη και αποκατάσταση των αποφυλακισμένων.

Υπομνημα

κρατούμενων από τις φυλακές Κορυδαλλού

Εμείς οι κρατούμενοι των Ελληνικών Φυλακών εκπροσωπώντας όλους τους φυλακισμένους αυτής της χώρας, άνδρες και γυναίκες ενήλικους και ανήλικους διαμαρτυρόμαστε έντονα για τις απάνθρωπες και εξοντωτικές συνθήκες κράτησής μας, οι οποίες συντείνουν στην όλο και πιο πολύ περιθωριοποίησή μας και εντείνουν την αντιπαράθεση κοινωνίας-ανθρώπων που ζουν στη φυλακή.

Η διαμαρτυρία μας αυτή είναι η αρχή της κλιμάκωσης μιας σειράς αγώνων ζητώντας να σεβαστεί η εξουσία την ανθρωπινή μας αξιοπρέπεια και υπόσταση και να καλύψει επιτέλους τις στοιχειώδεις ανάγκες που έχει ο κάθε άνθρωπος (κρατούμενος).

Χαιρετίζουμε τους πνευματικούς ανθρώπους της χώρας μας που ανέλαβαν να σταθούν στο πλευρό μας, στην πάλη μας για μια πιο δίκαιη και ανθρωπινή μεταχείριση.

Με μεγάλη λύπη επισημαίνουμε την αδιαφορία των μεγάλων πολιτικών κομμάτων για μια ιδιαίτερη μειονεκτούσα κοινωνική ομάδα, τους φυλακισμένους.

ΖΗΤΑΜΕ:

Τα ευεργετήματα που προβλέπει ο σωφρονιστικός και ποινικός κώδικας να γίνουν πράξη και ουσία για όλους τους κρατούμενους.

Ειδικότερα

1. Το δικαίωμα της αναστολής να ισχύσει πραγματικά για όλους τους κρατούμενους και όχι όπως γίνεται τώρα δημιουργώντας καθεστώς διακρίσεων.

Ζητάμε να εφαρμοσθεί υποχρεωτικά το 1/3 της ποινής ως αναστολή εφόσον ο κρινόμενος πληροί τους όρους της καλής διαγωγής, ανεξάρτητα αν είναι υπότροπος ή όχι.

Τελικά ζητάμε να εφαρμοσθεί το δικαίωμα της αναστολής δια Νόμου και να μην επαφίεται εις την αγαθήν διάθεσιν του δικαστού ή των επιλαμβανομένων συμβουλίων.

2. Το δικαίωμα της χάριτος να ισχύσει ουσιαστικά και όχι κατ' εξαίρεσιν για ορισμένους κρατούμενους.

3. Όλοι οι κρατούμενοι ανεξαιρέτως να μεταφέρονται μετά την καταδίκη τους στις αγροτικές φυλακές.

4. Στις κλειστές φυλακές να αυξηθούν οι οργανικές θέσεις του Υπουργείου για τους εργαζόμενους καταδίκους.

Στις φυλακές Κορυδαλλού επί συνόλου 600 κρατουμένων υπάρχουν μόνον 30 θέσεις αναγνωρισμένες από το Υπουργείο. Οι ανάγκες στην πραγματικότητα είναι πολλαπλάσιες και αναγκάζεται η φυλακή να χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες υποδίκων, οι οποίοι σημειωτέον δεν πέρνουν μεροκάματα.

5. Ζητάμε να μειωθεί το διάστημά υποδικίας σε λογικά όρια και να προσαρμοσθεί στα όρια των χωρών της Δ. Ευρώπης, τώρα που η χώρα μας είναι μέλος της Ε.Ο.Κ.

Καταγγέλουμε τους αρμοδίους που έφτιαξαν τον Νόμο 1128 περί προσωρινής κρατήσεως, ότι εξαπάτησαν την κοινή γνώμη και τους υπόδικους, γιατί στην ουσία δεν έκαναν καμιά μεταβολή σε ό,τι ίσχυε. Το μόνο που άλλαξε είναι ο τίτλος. Έτσι η «προφυλάκιση» μετωνομάσθηκε σε «προσωρινή κράτηση» μόνον για τον εμπαιγμό των ενδιαφερομένων.

Ενώ στις χώρες της Δ. Ευρώπης ισχύει ως ανώτατον όριο προφυλάκισης λίγων μηνών και στην Ολλανδία αυτό το όριο είναι 3 1/2 μήνες, σε μας υφίσταται ως ανώτατο όριο προφυλάκισης οι 18 μήνες, που σε πολλές περιπτώσεις οι αδικώς προφυλακισμένοι αθλώνονται.

Και πάλι τονίζουμε τον εμπαιγμό του νέου Νόμου 1128/81.

Επισημαίνουμε ότι ο μεγάλος χρόνος προφυλάκισης δημιουργεί έντονα κοινωνικά, οικογενειακά προβλήματα αλλά και πληθώρα από κατάφωρες αδικίες.

6. Ζητάμε να βελτιωθεί το διαιτολόγιό μας ουσιαστικά για να φτάσουμε σ' ένα άνετο όριο διατροφής, γιατί σήμερα με τις υποτυπώδεις συνθήκες διατροφής υποσιτιζόμαστε.

7. Σύμφωνα με τον σωφρονιστικό κώδικα η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη ως και η νοσοκομειακή τοιαύτη των κρατουμένων ασκείται από το Υπουργείον Δικαιοσύνης αποκλειστικά. Αυτό σημαίνει στην πράξη πλημμελή ιατρική περίθαλψη, ανειδίκευτο νοσηλευτικά προσωπικό, ανύπαρκτη οδοντιατρική περίθαλψη, και ανυπαρξία φαρμακευτικής περιθάλψεως.

Συγκεκριμένα στον Κορυδαλλό υπάρχει ένας γιατρός για 600 κρατούμενους, ο οποίος είναι ζήτημα αν εργάζεται δύο ώρες την ημέρα, η δε εξέταση είναι παρωδία ιατρικής εξέτασεως. Η παρουσία του Ιατρού στη φυλακή είναι 9-10 το πρωί, πλην Κυριακής. Όλες τις υπόλοιπες ώρες του 24ωρου δεν υπάρχει ιατρός στην φυλακή. Ζητάμε να καλύπτονται οι φυλακές από ιατρό επί 24ωρου βάσεως, να στελεχωθούν τα ιατρεία των φυλακών με ειδικευμένους διπλωματούχους νοσοκόμους, να αυξηθεί το κονδύλι που δίνει κάθε χρόνο το κράτος για προμήθεια φαρμάκων στις φυλακές (το οποίον σημειωτέον ότι για το έτος 1981 είναι 30.000 δραχμές) για να έχουμε όλοι φάρμακα όταν αρρωσταίνουμε.

Να επανδρωθεί η κάθε φυλακή με οδοντογιατρό, ο οποίος όχι μόνον να μας βγάξει τα δόντια αλλά και να μας τα θεραπεύει.

Ο σωφρονιστικός κώδικας λέει ρητά ότι πρέπει να υπάρχει ένας γιατρός σε κάθε ακτίνα και να μας επισκέπτεται καθημε-

ρινά, ρωτώντας μας για τυχόν προβλήματα. Αλλά ουδέποτε στα κελιά μας πέρασε κάποιος γιατρός να μας ρωτήσει για την υγεία μας.

Ζητάμε να τροποποιηθεί το άρθρον 20 του Νόμου 410/76 περί ανηκέστου βλάβης, όταν πρόκειται για σοβαρές καταστάσεις ασθενούς κρατούμενου, να διακόπτεται η ποινή και να εισάγεται ο κρατούμενος ασθενής ιδίαις του δαπάνες σε οποιοδήποτε Νοσοκομείο Δημόσιου ή ιδιωτικού δικαίου για θεραπευτικούς λόγους, και να παύσει ο Νόμος που εξαναγκάζει τους ασθενείς κρατούμενους και τους περιορίζει εις εν μόνον Νοσοκομείον. Να ισχύσει ο Νόμος ως είχαν πρότερον.

Ζητάμε κάθε ακτίνα να έχει τον ιατρό της και να μη χρειάζεται να κάνουμε αίτηση από την προηγούμενη ημέρα για να μας δεχθεί ο γιατρός, και αυτό εντός τριλέπτου εξετάσεως κατά την οποίαν ο αμετακίνητα μόνιμος γιατρός του Κορυδαλλού διαβάξει την εφημερίδα του.

8. Να αυξηθεί ο αριθμός των κοινωνικών λειτουργών έτσι ώστε ο κάθε κρατούμενος να μπορεί να συζητήσει τα προβλήματά του και η Κοινωνική Υπηρεσία ν' ασχοληθεί μαζί του και όχι όπως γίνεται σήμερα που ο κάθε κρατούμενος, λόγω φόρτου εργασίας μπορεί να μιλήσει μόνον τρία λεπτά με τον Κοινωνικό Λειτουργό.

Ζητάμε να υπάρχει ένας Κοινωνικός Λειτουργός καθ' όλο το 24ωρο για τα έκτακτα περιστατικά. Ακόμα να υπάρχει κοινωνικός λειτουργός πολύγλωσσος σε κάθε φυλακή για να εξυπηρετεί τα αιτήματα των αλλοδαπών κρατουμένων, δεδομένου ότι στις Ελληνικές φυλακές υπάρχει ένα ποσοστό αλλοδαπών 10-15%, οι οποίοι αντιμετωπίζουν έντονα προβλήματα.

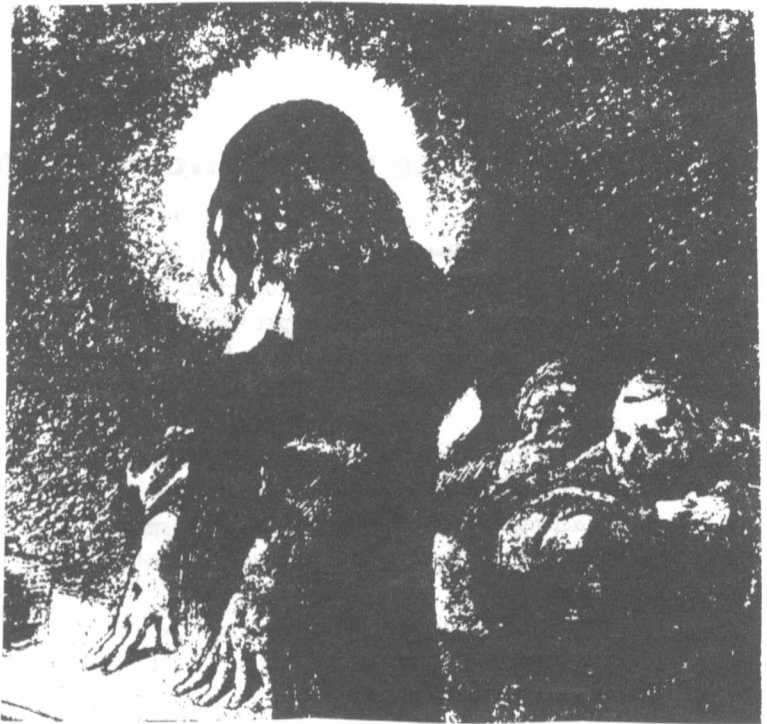
9. Ζητάμε να δημιουργηθούν εργαστήρια σ' όλες τις κλειστές φυλακές και ειδικά στις φυλακές Κορυδαλλού, ώστε ν' αξιοποιείται δημιουργικά ο ελεύθερος χρόνος μας. Αυτό που υφίσταται σήμερα να εξαναγκάζομαστε σε απραξία με αποτέλεσμα εμείς οι κατά κανόνα νέοι άνθρωποι να τελούμε σε κατάσταση εννευρισμού και να στραγγαλίζεται το δικαίωμά μας για δημιουργία.

Τα εργαστήρια που ήδη υπάρχουν είναι υποτυπώδη και ανοργανωτα και κατά κανόνα μόνον για χειροτεχνήματα (Στον Κορυδαλλό τίποτα).

Ζητάμε πραγματικά εργαστήρια, στα οποία ο καθένας να μπορεί να μάθει μια τέχνη που όταν βγει από την φυλακή να την εξασκήσει γινόμενος χρήσιμος στον εαυτό του και στο σύνολο.

10. Ζητάμε να δοθεί επιτέλους προσοχή στο δικαίωμά μας για μάθηση και εκπαίδευση. Γι' αυτό προτείνουμε:

- α) Να δημιουργηθούν βιβλιοθήκες
- β) Να υπάρξουν προαιρετικά μαθήματα ξένων γλωσσών.
- γ) Να λειτουργήσουν τεχνικές και επαγγελματικές σχολές μέσα στις φυλακές, για θεωρητική εκμάθηση αλλά και την παράλληλο πρακτική εξάσκηση στα εργαστήρια που θα πρέπει να γίνουν, ώστε να δημιουργούνται σωστοί ε-

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: Εδώ και 1985 χρόνια υπερασπίζω τους πτωχούς και τους καταπιεσμένους και δεν έχω κερδίσει ακόμα την υποδοχή τους

παγγεληματίες.

- δ) Να λειτουργήσει Δημοτικό Σχολείο όπου ο καθένας προαιρετικά να μαθαίνει να διαβάσει και να γράφει δεδομένου ότι σε μεγάλο ποσοστό λείπουν αυτά τα απαραίτητα εφόδια για τη ζωή.

11. Ζητάμε να δεχόμαστε επισκεπτήρια όχι μόνον από συγγενείς μας αλλά κι από γνωστούς και φίλους μας, ώστε να μην απομονώμαστε Κοινωνικά.

Σε πολλούς από εμάς επειδή έχουν διαταραχθεί οι οικογενειακές μας σχέσεις και δεν μας επισκέπτεται κανείς, είναι ζωτικό για μας να μας επισκέπτονται φιλικά μας πρόσωπα.

12. Ο σημερινός σωφρονιστικός κώδικας ορίζει τον αριθμό επισκέψεων και των επιστολών που μπορεί ο κρατούμενος να δέχεται ανάλογα με το μέγεθος του αδικήματός του, χωρίζοντας του κρατούμενους σε κατηγορίες.

Ζητάμε να παύσει να ισχύει ο γελοίος αυτός αναχρονισμός, που συμβάλλει αποκλειστικά και μόνον στην περιθωριοποίησή μας και δεν βοηθάει σε τίποτα την αναμόρφωσή μας και την επανένταξή μας στην κοινωνία.

13. Ζητάμε να σταματήσει η λογοκρισία που υφίσταμεθα από τους φύλακες κατά την είσοδο και έξοδο επιστολών μας.

Είμαστε και μεις Έλληνες πολίτες και νομίζουμε ότι το Ελληνικό Σύνταγμα του 1975 που επιβάλλει ρητά το απόρρητο των επιστολών πρέπει να ισχύει και για μας άλλωστε η λογοκρισία όπως ασκείται στη φυλακή οδηγεί σε παράλογες ακρότητες.

14. Ζητάμε να μπορούμε να επικοινωνούμε τηλεφωνικά με τα συγγενικά μας πρόσωπα σε περίπτωση εκτάκτων οικογενειακών συμβάντων (όπως αρρώστεια, ατύχημα, επείγον μήνυμα κ.λπ.) και όχι να μας τρώει η αγωνία.

Να επικοινωνούμε άμεσα και όχι με την ενδιάμεση παρουσία του φύλακα. Πρακτικά το μέτρον αυτό μπορεί να υλοποιηθεί με την τοποθέτηση ορισμένων κερματοδεκτών.

15. Ζητάμε να μπορούμε όταν πεθαίνει ο πατέρας μας ή η μητέρα μας να έχουμε το δικαίωμα να παραβρεθούμε στην κηδεία του έστω και με συνοδεία αστυνομικών οργάνων. Είναι ζωτικό για μας να μπορούμε να αποκτήσουμε τον ύψιστο φόρο τιμής σ' αυτούς που μας έφεραν στον κόσμο.

Το μέτρον αυτό να ισχύσει ανεξαιρέτως ορίου ποινής και όχι ως γίνεται σήμερα που εφαρμόζεται για καταδικασμένους με ποινή μέχρι 5 ετών.

16. Ο Σωφρωνιστικός Κώδικας ορίζει σε σχετικό άρθρο, ότι κατόπιν σχετικής αδείας του Εισαγγελέα δύναται κρατούμενοι συνοδευόμενοι παρ' αστυνομικών οργάνων να λαμβάνουν 2ωρη ή 4ωρη άδεια δι' οικογενειακούς ή άλλους λόγους ως δικαιοπρακτικούς κ.α.

Η διάταξη αυτή στην ουσία καταστρατηγείται και εφαρμόζεται μόνον δι' «ορισμένους» κρατούμενους.

17. Ζητάμε να σταματήσει η σεξουαλική μας καταπίεση, η οποία εντείνει την διάλυση των οικογενειών μας και δημιουργεί μόνον καθεστώς διαστροφών και παρεκλύσεων από φυσιολογική ζωή. Θέλουμε σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο να επικοινωνούμε με τις γυναίκες και τις αρραβωνιαστικές μας, όπως γίνεται στις ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης. (Σκανδιναβικές).

18. Ζητάμε κάθε ανακοίνωση της φυλακής να γίνεται και στις τρεις επίσημες γλώσσες (Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά) γιατί σήμερα οι αλλοδαποί κρατούμενοι δεν δύνανται να γνωρίζουν τις ουσιώδεις ανακοινώσεις της φυλακής.

Επίσης όλα τα βουλευμάτα και τα πάσης φύσεως δικαστικά έγγραφα που αφορούν αλλοδαπούς να είναι μεταφρασμένα στην γλώσσα των.

19. Ανάμεσά μας υπάρχουν πολλοί που λόγω ατυχών συγκυριών δεν διαθέτουν ούτε τους ελάχιστους οικονομικούς πόρους. Δεν έχουν ν' αντικαταστήσουν τα ρούχα και τα παπούτσια των όταν φθαρούν και ούτε να πάρουν μια οδοντόκρεμα ή ένα ξυραφάκι. Ζητάμε το ταμείο των φυλακών να παρέχει στους κρατούμενους ένα αναγκαίο μικρό ποσό ικανό για να καλύπτει τις απαραίτητες ανάγκες του καθενός μας. Το μίνιμουμ αυτό ποσό να ισχύσει για όλους τους κρατούμενους ανεξαιρέτως.

20. Ζητάμε όπως όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι να ψυχαγωγούμεθα. Να κατοχυρωθεί το δικαίωμά μας για ψυχαγωγία, με αθλοπαιδιές, προβολές ταινιών, διαλέξεις, και άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Ειδικότερα για λόγους καθαρά ψυχολογικούς, να μας επιτραπεί να έχει το κάθε κελί το ραδιόφωνο και την τηλεόρασή του.

Στις δύσκολες συνθήκες της φυλακής είναι ουσιαστικό για μας να επικοινωνούμε με τον έξω κόσμο, να ακούμε ειδήσεις και να ακούμε επιτέλους λίγη μουσική, για να πάψουμε να νιώθουμε σαν άγρια θηρία.

Οι ψυχαγωγικές εκδηλώσεις να γίνονται υπό την ευθύνη και την εποπτεία των κοινωνικών λειτουργών και όχι κάτω από την ευθύνη του φυλακτικού ή του Διοικητικού προσωπικού.

Στις φυλακές Κορυδαλλού ενώ συγκεντρώνουν το 1/5 των κρατούμενων της χώρας, αυτό (ραδιόφωνο και τηλεόραση στα κελιά) απαγορεύεται χωρίς να ξέρουμε πια παράλογη σκοπιμότητα το επιβάλλει.

21. Απαιτούμε η συμπεριφορά του φυλακτικού προσωπικού του διοικητικού προσωπικού και των διευθυντών να είναι στα πλαίσια του σεβασμού της αξιοπρεπείας του ατόμου και όχι να εκμεταλλεύονται τη θέση των για να μας φέρονται με περιφρόνηση, αδιαφορία, μίσος και εξευτελιστικό τρόπο.

Όχι όπως κάνουν τώρα που μας κατεβάζουν τα παντελόνια για να μας ψάχνουν στα απόκρυφα μέρη του σώματός μας, με την χυδαία δικαιολογία, ότι μας κάνουν έρευνα.

Ζητάμε να γίνεται έρευνα στα κελιά μας και να είμαστε παρόντες κατά την ώρα που γίνεται η έρευνα στο κελί μας, όπως ορίζει το σχετικό άρθρο του σωφρωνιστικού κώδικα.

Σήμερα σε καμιά φυλακή της χώρας δεν εφαρμόζεται το σχετικό άρθρο.

22. Ζητάμε να καταργηθούν οι αναχρονιστικές σίτες σε διπλή σειρά που παρεμβάλλονται μεταξύ ημών και των επισκεπτών μας σα να είμαστε άγρια θηρία.

Τα επισκεπτήρια να γίνονται σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους ελεύθερα ούτως ώστε να δημιουργείται η αναγκαία ανθρώπινη επαφή που τόσο την έχουμε ανάγκη.

Το υπάρχον καθεστώς τραυματίζει τις σχέσεις μας με τους οικείους μας και ειδικώς με τα παιδιά μας.

23. Ζητάμε όταν μας συλλαμβάνει η αστυνομία να μη μας βασανίζει όπως κάνει κατά κόρον σήμερα. Να μη μας φέρονται με τον γνωστόν τρόπο καταξευτελίζοντάς μας. Ο Νόμος ορίζει ότι η αστυνομία έχει δικαίωμα να μας κρατά 24 ώρες κατ' ανώτατον όριον και στο τέλος του 24ωρου να μας απαγγέλει κατηγορίαν προσάγοντάς μας στο Εισαγγελέα παρά ταύτα υπάρχουν πολλά παραδείγματα της ωμής παραβιάσεως του Νόμου. Στην Ασφάλεια έχουν κρατηθεί άτομα 10, 20 και 39 ακόμα ημέρες βασανιζόμενοι χωρίς να τους δίνεται το δικαίωμα να επικοινωνήσουν με τους δικηγόρους τους. Ζητάμε να πάψει η χρησιμοποίηση βασανιστηρίων που δημιουργούν εθελοντές ενόχους. Απαιτούμε να επικοινωνούμε με τους δικηγόρους και τους συγγενείς μας. Ζητάμε να πάψει πια η λογική των αστυνομικών οργάνων που από τη στιγμή που μας συλλαμβάνουν μας θεωρούν εξ αντικειμένου ενόχους και μας φέρονται με τον γνωστόν απάνθρωπον και ανεκδιήγητο τρόπο.

Έχει κατατεθεί στην Βουλή εκμέρους μεγάλης μερίδας α-

ντιπροσώπων της Εθνικής Αντιπροσωπείας σχέδιον νόμου, για να καταργηθεί ο βασιανισμός των κρατουμένων ή συλλαμβανομένων από αστυνομικά όργανα και οι βασανιστάι να τιμωρούνται ποινικώς.

Επειδή είμαστε τα αποκλειστικά θύματα των μεσαιωνικών αυτών θηριωδιών ζητάμε την ψήφιση του σχετικού Νόμου και την κατάργηση της βαρβαρότητας. Ζητάμε κατά φάση της προανακρίσεως που γίνεται στην Ασφάλεια να παρעυρίσκειται από την πρώτη στιγμή ο Εισαγγελέας και ο δικηγόρος μας, χωρίς την παρουσία των οποίων να μην έχει καμίας ισχύ η προανάκριση.

Ζητάμε κατά την φάση της προανάκρισης, ειδικά για τους αλλοδαπούς κρατουμένους από τη στιγμή της σύλληψης των να παρעυρίσκειται επίσημος μεταφραστής της διπλωματικής αποστολής της χώρας των, ώστε να γνωρίζουν γιατί κατηγορούνται και τι υπογράφουν.

24. Ζητάμε να καταργηθεί η μεσαιωνική «κατ' ομολογίαν» σύλληψις, προφυλάκιση, και καταδίκη κατηγορουμένων ατόμων, ως ενεχομένων δήθεν σε εγκληματικές ενέργειες, επειδή κάποιο άλλο άτομο συνελήφθει για εγκληματικές ενέργειες και ομολόγησε ότι ενέχονται και άλλα άτομα σ' αυτές τις ενέργειες, χωρίς και να μπορεί να αποδείξει με στοιχεία τις ομολογίες του.

25. Να σταματήσουν οι πειθαρχικές μεταγωγές που γίνονται ανατιολόγητα και μοιάζουν με απαγωγές κρατουμένων. Οι μεταγωγές που γίνονται τα χαράματα όταν η φυλακή κοιμάται. Να μας γνωστοποιείται ο λόγος της μεταγωγής και να είναι αιτιολογημένη κι όχι ουρανοκατέβατη όπως γίνεται σήμερα, με το αιτιολογικό της «αραίωσης χώρου» ή με το όλως αόριστον και αυθαίρετο «για λόγους τάξεως και ασφάλειας». Με αυτές τις αοριστίες μας εκβιάζουν προσπαθώντας να τσακίσουν την προσωπικότητά μας.

Ζητάμε να παύσουν να μας χτυπούν με το παραμικρό οι φυλακές.

Οι μεταγωγές να ανηκοινώνονται 10 ημέρες τουλάχιστον πριν από την πραγματοποίησή τους και γίνονται με τέτοιο τρόπον ώστε να λαμβάνονται υπόψιν οι οικονομικές και κοινωνικές ανάγκες-προβλήματα του κάθε κρατούμενου.

Δεν είναι δυνατόν κάποιου να μένει η οικογένειά του στην Αλεξανδρούπολη και τελείως αυθαίρετα να το στέλνουν στις φυλακές Κρήτης.

Πρέπει επιτέλους να παύσει αυτή η ασυμάρτητη αυθαίρεσία.

Τέλος ζητάμε να παύσει να ισχύει το σημερινό καθεστώς τρομοκρατίας και εκφοβισμού που ισχύει σήμερα στις Ελληνικές φυλακές σε ότι αφορά την διεκδίκηση των νομίμων δικαιωμάτων μας. Η τρομοκρατία που σήμερα μετέρχονται για τον κάθε κρατούμενο που απευθύνεται στους φυλακές ή στους διευθυντές, ότι θα τον βασανίσουν με ξυλοδαρμούς και άλλα μεσαιωνικά μέσα (που τα πραγματοποιούν με μεγάλη ευκολία) ή ότι θα τον μεταγάγουν σε πειθαρχικές φυλακές.

26. Ζητάμε να καταργηθούν όλες οι πειθαρχικές φυλακές

είτε τις ονομάζουν Κέρκυρα, είτε Αλλικαρνασό είτε όποια άλλη φυλακή το Υπουργείο σκεφθεί να μεταμορφώσει σε κολαστήριο. Στα κρατητήρια αυτά η σωματική βία και οι ξυλοδαρμοί είναι στην ημερήσια διάταξη και οι απειλές, ύβρεις και ανατιολόγητες τιμωρίες αποτελούν την καθημερινή ρουτίνα.

27. Να ιδρυθούν ειδικά θεραπευτήρια για τους τοξικομανείς καταδίκους, ούτως ώστε να τους δοθεί η ευκαιρία να κάνουν θεραπεία αποτοξινώσεως. Η θεραπεία αποτοξινώσεως είναι άγνωστη στις Ελληνικές φυλακές. Αυτή δε γίνεται ούτε στο ψυχιατρείο των φυλακών ούτε και στην πτέρυγα τοξικομανών του Δαφνίου όπως ισχυρίζεται το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Όλοι οι Τοξικομανείς κρατούμενοι αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα λόγω των σκεπτικών φαινομένων που δημιουργούνται αμέσως μετά τη σύλληψή τους. Έτσι όπως τους μεταχειρίζονται στην Ασφάλεια και στις κοινές φυλακές, όπου τους κρατούν αντιμετωπίζουν σοβαρούς κινδύνους, για την ψυχροσωματική τους υπόσταση. Ζητάμε επίσης να ιδρυθούν ειδικά θεραπευτήρια για τους ψυχασθενείς κρατουμένους.

28. Απαιτούμε όταν αποφυλακίζόμαστε η πολιτεία, εφόσον είμαστε παιδιά της, να μεριμνά για την τύχη μας. Πολλοί από μας μετά από πολυετή παραμονή στις φυλακές όταν διαβαίνουμε την πύλη με το αποφυλακιστήριο στο χέρι δεν έχουμε ούτε μία δραχμή στην τσέπη μας για μια αρχή στη ζωή μας.

Ζητάμε οι επιτροπές αποφυλακισθέντων να πάψουν να δίνουν ψιχεία που δεν φθάνουν ούτε για τα απαραίτητα μιας μέρας. Ας αναλάβει το Υπουργείο Δικαιοσύνης να μας παραχωρεί ένα ποσόν ικανό για να ζήσουμε για ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα έως ότου βρούμε δουλειά. Απαιτούμε για την επανένταξή μας στο κοινωνικό σύνολο.

29. Ζητάμε από την πολιτεία να θεσπίσει το δικαίωμα μας μετά την αποφυλάκισή μας να πάψει να μας καταδιώκει η αστυνομία, αναγκάζοντας τον εργοδότη μας να μας απολύσει κι έτσι αναγκαστικά να στραφούμε στην παρανομία.

30. Ζητάμε εντιμότητα και συνέπεια στις δημόσιες διακηρύξεις που κάνουν οι υπεύθυνοι φορείς της πολιτείας, αρμόδιοι για την σωφρωνιστική πολιτική, για μια σειρά από μέτρα που υποτίθεται ότι δεσμεύονται για την εφαρμογή της, αλλά μέχρι σήμερα μας συνήθισαν να τους βλέπουμε χωρίς αυτές τις στοιχειώδεις αρετές των δημοσίων λειτουργών.

Αποτέλεσμα των εμπαιγμών είναι η διάγνωση της απόγνωσης και καταπίεσης των κρατουμένων με συνέπεια να συνεχίζεται η τραγική κατάσταση των αυτοκτονιών.

31. Ζητάμε να παύουν να μας βλέπουν σαν «εξ ορισμού» και απαρέργλιτα υπότροπους που δεν παίζουμε άλλο ρόλο από εκείνων των περιθωριακών στοιχείων της κοινωνίας που άπαξ και βρεθήκαμε μέσα σε μια φυλακή, θα πρέπει κατά την αντίληψή τους να μπαινοβγαίνουμε.

Η πάγια αρνητική διάθεση πολλών σωφρωνιστικών φο-

ρέων απέναντί μας τους απαγορεύει να ακολουθούν μια σωστή και υγιειά σωφρωνιστική πολιτική, κάτι που θάπρεπε να είναι το πρώτιστον καθήκον τους.

Να παύσουν να μας αντιμετωπίζουν αρνητικά και με την απαράδεκτη νοοτροπία του τόπου «...τι περιμένεις από έναν φυλακισμένο». Κάποτε θα πρέπει να καταλάβουν ότι δεν τους ανήκει μικρό κομμάτι της ευθύνης της υποτροπής των φυλακισμένων».

32. Ζητάμε να καταλάβουν ότι πρέπει να κάνουν σαφή διάκριση μεταξύ τιμωρίας και εκδίκησης και να αντιληφθούν ότι η τιμωρία θα πρέπει να έχει την έννοια της βοήθειας και όχι της εξουθένωσης.

33. Τα τελευταία γεγονότα των αλλεπάλληλων αυτοκτονιών και αποπειρών αυτοκτονίας το μαρτυρούν και δείχνουν την απόγνωση και συμπυκνωμένη αγανάκτηση όλων των κρατουμένων για την αδιαφορία της πολιτείας, που εμπιστεύεται την ύπαρξή τους (για να μη μιλήσουμε για σωφρονισμό!!!) σε χέρια ακατάλληλων ατόμων που δεν έχουν καμιά σχέση με τις στοιχειώδεις σωφρωνιστικές αντιλήψεις.

Είναι πολλά τα αιτήματά μας, όμως καταλαβαίνετε και σεις την καταπίεση που υφιστάμεθα από τις απάνθρωπες και αναχρονιστικές συνθήκες κρατήσεώς μας.

Χαιρετίζουμε την αλτρονιστική σας στάση και πιστεύουμε

ότι η λύση αυτή των διτημάτων θα συντείνει στην πραγματική και όχι στην κατ' όνομα αναμόρφωση της προσωπικότητάς μας. Άλλωστε αναμόρφωση της προσωπικότητας δεν θα πει διάλυση και καταπίεσή της.

Είμαστε στις φυλακές θύματα ατυχών συγκυριών και δέσμιοι κοινωνικών προβλημάτων και οποιαδήποτε θεωρία τύπου «εγκληματική προσωπικότητας» είναι αντιδραστική και γενοσιουργός αιτία του κακού.

Ευελπιστούμε ότι ο πνευματικός και ο πολιτικός κόσμος της χώρας θα σταθεί στο πλευρό μας στην πάλη μας για δίκαιη και ανθρώπινη μεταχείριση.

Αισιοδοξούμε ότι με την ανάληψη αυτής της πρωτοβουλίας από σας θα μπουν οι βάσεις για την αναμόρφωση της σωφρωνιστικής πολιτικής και την τροποποίηση του σωφρωνιστικού κώδικα για ν' ανατείλει μια καινούρια εποχή για τους φυλακισμένους.

27.5.81

Ακριβές αντίγραφο από το χειρόγραφο κείμενο που έχω στην κατοχή μου. Επίσης στην κατοχή μου έχω τις 140 υπογραφές των κρατουμένων των Φ. Κορυδαλλού, που το υπογράφουν.

Η Δικηγόρος Αικ. Ιατροπούλου
Ναυαρίνου 1, Αθήνα, Τ.Τ.144

Αθήνα 27.5.81

1. ΓΕΝΙΚΑ

Ἡ ἀνάκριση (εἴτε γίνεται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία εἴτε γίνεται ἀπὸ τὸ δικαστὴ) εἶναι ἓνα μέσο στὰ χέρια τῶν κρατικῶν ὀργάνων γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴ τῇ δικίᾳ σας ἢ κάποιου ἄλλου. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ βασικὴ ἐπιδίωξη τῶν ἀνακριτῶν εἶναι νὰ βγάλουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ τί εἴσατε, τί πιστεύετε, τί κάνετε, γιὰ τὸ κάθε τί πού θὰ μπορούσε νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσει. Θεωρητικὰ βέβαια ἡ ἀνάκριση ἔχει σάν σκοπὸ νὰ ἀποδείξει τὴν ἐνοχὴ ἢ τὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορουμένου. Ἡ πράξη ὁμως ἔχει ἀποδείξει - ἰδιαίτερα στὰ χρόνια τῆς χούντας - πὼς τὴν ἀστυνομία πολὺ λίγο τὴν ἐνδιαφέρει ἡ δεύτερη αὐτὴ περίπτωση.

Στὴ χώρα μας ἡ ποινικὴ νομοθεσία, πού εἶναι γέννημα τῶν χρόνων ἐπιβολῆς τῆς κυριαρχίας τῆς ἀρχουσας τάξης πάνω στὸ λαϊκὸ κίνημα, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τίς ἀπεριόριστες ἐξουσίες πού δίνει στὴν ἀστυνομία κι ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου πολίτη.

Ἔτσι δίνεται στὴν ἀστυνομία ἀπὸ ἓνα νομοθετικὸ διάταγμα τοῦ 1946 ἡ ὑποχρέωση (ἄρθρο 243 π.2) νὰ ἐνεργεῖ ὅλες τίς ἀνακριτικὲς πράξεις καί χωρὶς εἰσαγγελικὴ παραγγελία, ὅταν πρόκειται γιὰ αὐτόφωρο ἐγκλημα ἢ ὅταν ὑπάρχει κίνδυνος ἀπὸ τὴν ἀναβολὴ νὰ καταστραφῶν τὰ ἴχνη κάποιου ἐγκλήματος. Αὐτὴ εἶναι ἡ λεγόμενὴ ἀστυνομικὴ ἀνάκριση, πού τόσο ἀπλόχερα ἐφαρμόζεται. Σημαντικὸ εἶναι πὼς τὸ ἂν «ὑπάρχει κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς» τὸ κρίνει ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ Κώδικα Ποινικῆς Δικονομίας, ὅπως ἐφαρμόστηκαν στὴν πράξη, αὐτοῖς πού μποροῦν νὰ κάνουν ἀνάκριση εἶναι α) τακτικὸς δικαστὴς καί β) ἀστυνομικὸς.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἀνάκριση πρέπει ὁ εἰσαγγελέας νὰ ἐκδώσῃ ἓνα ἐγγραφο πού νὰ ἀπευθύνεται στὸν τακτικὸ ἀνακριτὴ ἢ στοὺς ἀστυνομικοὺς καί νὰ τοὺς ἐξουσιοδοτεῖ νὰ κάνουν ἀνάκριση γιὰ μιὰ συγκεκριμένη πράξη. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἰσχύει στίς περιπτώσεις πού περιγράψαμε παραπάνω.

Τὸ κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι μετάφραση ἐνὸς κειμένου προοδευτικῶν Ἰταλῶν δικηγόρων πού προσαρμόστηκε στὰ ἑλληνικὰ δεδομένα ἀπὸ προοδευτικούς ἑλληνες δικηγόρους.

Ὅταν ἀνακρίνεστε, δὲν εἰστε ποτὲ ἐλεύθεροι, Σέ κάθε ἀνάκριση θὰ ἀσκεῖται πάνω σας ὅσο τὸ δυνατό περισσότερη ψυχολογικὴ βία. Δὲν πρέπει νὰ εἰ-

στε ἀφελεῖς καί νὰ πιστέψετε ὅτι μιλώντας μέ τὸν ἀνακριτὴ θὰ ἀποδείξετε τὴν ἀλήθεια, θὰ σᾶς καταλάβουν, θὰ τὰ καταφέρετε. Οἱ καλὲς ἀνακρίσεις εἶναι αὐτές πού δὲν περιέχουν τίποτα, ἀπὸ τίς ὁποῖες δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ τίποτα, οὔτε γιὰ σᾶς οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους.

Σκοπὸς τῆς ἀνάκρισης εἶναι νὰ σᾶς βγάλουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερες πληροφορίες γιὰ σᾶς, γι' αὐτὸ πού πιστεύετε καί κάνετε, γιὰ τοὺς ἀγῶνες καί τίς μορφές πάλης.

Γιὰ τοὺς φίλους σας καί γιὰ ὅλους ἐκείνους πού ἀγωνίζονται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ μέ σᾶς. Μὴν τοὺς κάνετε αὐτὸ τὸ δῶρο. Ἕνας τρόπος εἶναι νὰ μὴν τοὺς δείξετε καμιά οἰκειότητα. Ὅχι μόνο δὲν θὰ λέτε τίποτα, ἀλλὰ θὰ εἴσατε πολὺ συντηρητικοί καί κλειστοί.

2. ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὅταν σᾶς ἀνακρίνουν στὴν ἀστυνομία, τὸ πρῶτο καθήκον εἶναι νὰ μάθετε ποιά εἶναι ἡ θέση σας. Ἄν εἴσατε μάρτυρες, ἂν εἴσατε κατηγορούμενοι, ἂν εἴσατε ὑποπτοί, ἂν δηλαδὴ ὑπάρχουν ἐνδείξεις ἐναντίον σας γιὰ κάποιο ἐγκλημα.

Ἄν σᾶς ἀνακρίνουν σάν ὑποπτους ἢ σάν κατηγορούμενους **ἀπαιτεῖστε ἀμέσως τὴ βοήθεια καί τὴν παρουσία τοῦ δικηγόρου σας.** Εἶναι τὸ μόνο δικαίωμα πού δὲν μπορεῖ νὰ στερηθεῖ ποτὲ ὁ κατηγορούμενος. Ἄν σᾶς ἀρνηθοῦν τὴ βοήθεια καί τὴν παρουσία δικηγόρου, ἀρνηθεῖτε νὰ ἀπαντήσετε.

Ἄν ἀνακρίνεστε σάν μάρτυρας, μὴν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας ἂν δὲν γραφεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅτι εἴσατε μάρτυρες καί ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐνδειξη ἐγκλήματος σέ βάρος σας. Ἀπαιτεῖστε νὰ γράφονται ὅλες οἱ ἐρωτήσεις πού σᾶς γίνονται. Εἶναι κανὼνας ἀπαράβατος στὴν ἀνάκριση, ὅλα νὰ γίνονται ἐγγράφως. Γιὰ ὅλα νὰ κρατοῦν πρακτικά. Πολλὲς φορὲς ἡ ἀστυνομία ἀνακρίνει σάν μάρτυρες αὐτοὺς πού θέλει νὰ ἐνοχοποιήσῃ. Νὰ εἴσατε λοιπὸν πολὺ προσεχτικοί καί ἂν σᾶς κάνουν ἐπικίνδυνες ἐρωτήσεις, πέστε ὅτι δὲν εἴσατε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπαντήσετε.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀρνηση νὰ ἀπαντήσετε δὲν σημαίνει ἀρνηση κατάρθεσης. Νὰ ἀπαντάτε: **Δὲν ἔχω τίποτα νὰ δηλώσω.** Π.χ., εἴσατε παρὼν στὴν τάδε ἐκδήλωση; Εἶδατε τὸν τάδε νὰ πετάει πέτρες; Πήρατε μέρος στὴ συνάντηση στὴν ὁποία συζητήθηκε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο; Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις μπορεῖτε

νά απαντήσετε: «Δέν μπορῶ νά απαντήσω, ἐπειδὴ ἡ ἀπαντησή μου θά μπορούσε νά χρησιμοποιηθεῖ ἐναντίον μου καί γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ σ' ὄλες τίς ἐρωτήσεις πού θά μοῦ κάνετε θά ἀπαντῶ: Δέν ἔχω τίποτα νά δηλώσω».

3. ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΡΙΣΗΣ

Ἡ ἀστυνομία ξέρει πάντα πολὺ λιγώτερα ἀπ' αὐτὰ πού ὑποκρίνεται ὅτι ξέρει.

Ὅπως εἶδατε καὶ παραπάνω, ἡ ἀστυνομία θά μπορούσε νά σᾶς ἀνακρίνει σάν μάρτυρες, σάν ὑποποπτους ἢ σάν κατηγορούμενους. Θά σᾶς κάνουν νά πιστέψετε ὅτι κάθε μέσο πού χρησιμοποιοῦν γιὰ νά σᾶς κάνουν νά πεῖτε τὴν «ἀλήθεια» εἶναι νόμιμο. Θά σᾶς κάνουν ἐπίδειξη τῆς δυνάμει τους καὶ τῆς ἐξουσίας τους. Ἡ ἀπειλὴ τῆς ἐνοχοποίησής σας εἶναι ἓνα μέσο γιὰ νά σᾶς κάνουν νά πεῖτε αὐτὰ πού δέν ξέρουν. Θά σᾶς ἀπειλήσουν μέ δῶξη γιὰ «ἄρνηση κατάθεσης». Νά ἐπιμένετε σ' αὐτὰ πού ἀναφέραμε παραπάνω, σ' αὐτοὺς τοὺς ἀπλοὺς κανόνες. Μιά συμπεριφορὰ σταθερὴ καὶ συνεπὴς ἀπομακρύνει τὸν κίνδυνο ἐνοχοποίησής σας.

Θά σᾶς κάνουν νά αἰστανθεῖτε μόνοι καὶ χωρὶς βοήθεια, θά προσπαθήσουν νά σᾶς πείσουν ὅτι κανεὶς δέν μπορεῖ νά σᾶς βοηθήσει, καὶ μόνο ἀπ' αὐτοὺς ἐξαρτᾶται νά σᾶς ἀφήσουν ἢ νά σᾶς κρατήσουν.

Ὅταν θά σᾶς ἔχουν μεταχειριστεῖ ἔτσι καὶ ἐλπίζοντας ὅτι σᾶς ἔχουν «μαλακώσει» λιγάκι, θά ἀλλάξουν τόνο. Θά βρεῖτε κάποιον ἀστυνομικὸ «καλὸ», πού θά «ἐνδιαφερθεῖ» γιὰ σᾶς, γιὰ τίς δυσκολίες σας, γιὰ τοὺς δικούς σας, γιὰ τὰ παιδιά σας. Θά περάσετε ἔτσι ἀπὸ μιά φάση ἐπιθετικὴ σὲ μιά φάση καλωσύνης. Εἶναι μιά πολὺ λεπτὴ στιγμή.

Νά εἰστε πολὺ προσεχτικοί καὶ ἄγρυπνοι. Θά προσπαθήσουν νά σᾶς μπερδέψουν, νά σᾶς ἀπομώσουν ἀπὸ τοὺς φίλους σας. Θά σᾶς καλέσουν νά διαχωρίσετε τίς εὐθύνες σας, θά σᾶς καλέσουν ν' ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας. Ἄν ὅλα αὐτὰ δέν φθάνουν γιὰ νά σᾶς κάνουν νά γίνετε «λογικὸς», θά σᾶς ἐπιτεθοῦν καὶ πάλι στὰ «ἴσια».

Θά σᾶς κρατήσουν κάτω ἀπὸ πίεση γιὰ ὥρες καὶ ὥρες, θά σᾶς ἐπαναλάβουν τίς ἴδιες ἐρωτήσεις, ξαναρχίζοντας μέ καινούργια ὀρμή. Χιλιάδες φορές θά προσπαθήσουν νά σᾶς μπερδέψουν, νά σᾶς ταπεινώσουν, νά σᾶς κουράσουν. Σὲ πολλές περιπτώσεις, ὅλοι ξέρουν, οἱ ἀνακρινόμενοι χτυπιοῦνται, βασανίζονται.

Μὴν πιστεύετε ποτέ σὲ κεῖνο πού σᾶς λένε, ἢ σᾶς δείχνουν ἢ σᾶς κάνουν ν' ἀκοῦτε. Θά σᾶς κάνουν ἔνα σωρὸ κόλπα, θά σᾶς φέρουν σὲ ἀντιπαράθεση μέ ἄλλους ἀστυνομικούς, μέ ἄλλους κατηγορούμενους ἢ μάρτυρες. Θά σᾶς διαβάσουν κείμενα πού

θά σᾶς λένε «ὁ τάδε τά εἶπε ὅλα, εἶναι βλακεία νά ἐπιμένεις». Θά σᾶς κάνουν ν' ἀκούσετε μαγνητοφωνημένες τηλεφωνικὲς συζητήσεις, θά σᾶς δείξουν φωτογραφίες κλπ.

Μείνετε μονοκόμματα καὶ ξεροκέφαλα δεμένοι στὶς δηλώσεις σας. Θά σώσετε τὸν ἑαυτὸ σας καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἡ τεχνικὴ τῆς ἀνάκρισης ἀποσκοπεῖ νά σᾶς βάλει σὲ μιά κατάσταση κατωτερότητας, ἀβεβαιότητας, ἀνασφάλειας. Μὴν ξεχνάτε ποτέ αὐτὴ τὴ θεμελιώδη διαφορά: Ὅποιος ἀνακρίνει ὑπερασπίζει μιά τάξη καὶ ἓνα κράτος ἄδικο, καὶ ἐπομένως εἶναι ἱστορικὰ πιὸ ἀδύνατος. Ὅποιος ἀνακρίνεται, ὑπερασπίζει αὐτὸν πού δουλεῖ γιὰ τὴν πιὸ μεγάλη ὑπόθεση τοῦ καιροῦ μας. Τὴν ὑπόθεση τοῦ λαοῦ.

4. ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἡ μόνη ὑποχρέωση πού ἔχετε ὅταν σᾶς ἀνακρίνουν εἶναι νά δηλώσετε τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητάς σας. Πῶς λέγεστε, πού γεννηθήκατε, τί δουλειά κάνετε, πού μένετε. Μὴν ἀπαντάτε σὲ καμιά ἄλλη ἐρώτηση, εἶναι δικαίωμά σας καὶ σύμφερον σας. Σὲ ὄλες τίς ἐρωτήσεις νά ἀπαντάτε: Δέν ἔχω τίποτα νά δηλώσω.

Μὴν ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸ σας νά παρασυρθεῖ ἀπὸ ἀπειλές, οὔτε νά ξεγελαστεῖτε ἀπὸ ὑποσχέσεις ὅτι θά σᾶς ἐλευθερώσουν ἢ θά καλύψουν τὴν ὑπόθεση. Τίς περισσότερες φορές τὸ δικαστήριό δέν ἔχει κανένα ἄλλο ἀποδεδειγμένο στοιχεῖο ἐναντίον σας παρά μόνο τίς δηλώσεις σας στὴν ἀστυνομία. Εἶναι ἀχρηστο νά τοὺς κάνετε αὐτὸ τὸ δῶρο.

Μὴν ἀπαντάτε σὲ καμιά ἐρώτηση πού σᾶς κάνουν ἂν δέν γραφεῖ σάν τί σᾶς ἀνακρίνουν. Ἄν δηλαδή εἴσατε μάρτυρες, ὑποπτοὶ ἢ κατηγορούμενοι. Ἄν δέν σᾶς ποῦν τίς κατηγορίες, ἂν δέν σᾶς δείξουν τίς ἀποδείξεις ἐναντίον σας, ἂν δέν μπορέσετε νά μιλήσετε πρῶτα μέ τὸν δικηγόρο σας, ἂν δέν σᾶς λένε ποιά ἐξουσία ἔδωσε τὸ δικαίωμα στὴν ἀστυνομία νά σᾶς ἀνακρίνει, ἂν γιὰ ὄλες αὐτές τίς ἐρωτήσεις δέν κρατηθοῦν πρακτικά, **μὴν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας μὴν πῆτε τίποτα, εἶναι δικαίωμα σας.**

Ἔχετε τὸ δικαίωμα σάν κατηγορούμενος νά πῆτε ὅ,τι ψέμμα σᾶς κατέβει στὸ κεφάλι. Εἶναι ὅμως πολὺ ἐπικίνδυνο, ἐπειδὴ θά μπορούσατε νά μπλεχτεῖτε σ' ἓνα τέτοιο μπερδεμα ἀπὸ ψευτιές, ἀπὸ τὸ ὅποιο θά ἦταν ἀδύνατο νά ξεγλυστρήσετε. Νά εἰστε ἀπλοὶ καὶ προσεχτικοί.

Ἄν σὲ μιά ἐρώτηση δέν εἰστε σίγουροι πῶς ν' ἀπαντήσετε καὶ δέν μπορεῖτε ἀπλῶς ν' ἀρνηθεῖτε μ' ἓνα ὄχι, ἀντὶ νά δώσετε ἀδέξιες ἐξηγήσεις, ἀπαντήστε ἀπλὰ «δέν ἔχω τίποτα νά δηλώσω». Κάντετο ἀκόμα κι ἂν οἱ ἐρωτήσεις πού σᾶς κάνουν δέν ἔχουν καμιά σχέση μέ τὰ γεγονότα γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς κα-

τηγορούν. Οί απαντήσεις σας μπορούν να χρησιμεύουν σάν στήριγμα άλλων ερωτήσεων.

Μιά υπεράσπιση δέν εφευρίσκεται μέσα στό αστυνομικό τμήμα. Μελετιέται μέ καθαρό κεφάλι μαζί μέ τό δικηγόρο σας. Όσο διάστημα δέν έχετε δικηγόρο ένα πράγμα πρέπει νά κάνετε. Νά διατηρήσετε, μέ τό νά μήν πείτε τίποτα, όλες τίς δυνατότητες τής υπεράσπισης.

Τό ίδιο όταν σās παρουσιάζουν φωτογραφίες, μήν πείτε «δέν ξέρω», άρνηθείτε νά απαντήσετε. Μπορείτε πάντα μετά νά καθορίσετε καλύτερα τά πράγματα.

Πάρτε τό χρόνο πού σās χρειάζεται καί μήν άπαντάτε βιαστικά. Μή συζητάτε τίποτα μέ τούς αστυνομικούς. Μήν αναγνωρίσετε ποτέ τόν έαυτό σας, ακόμα κι αν σās δείξουν μιά πολύ καθαρή φωτογραφία. Μή δηλώσετε ότι έχετε κάνει αυτό ή ότι έχετε πάρει μέρος σέ κάποια γεγονότα πού σās ένοχοποιούν. Μή μιλάτε πολύ καί άρνηθείτε νά άπαντήσετε σέ έρωτήσεις πού δέν είναι σχετικές μέ τίς κατηγορίες πού σās αποδίδουν. Μή δώσετε ποτέ λογαριασμό γιά τίς πράξεις σας. Μή δηλώσετε ποτέ σέ ποιά όργάνωση ανήκετε ή ανήκουν άλλοι φίλοι σας, ποιοί είναι, ποιά είναι ή γνώμη σας γι' αυτούς τί πράγματα λέγονται γι' αυτούς.

Μήν αφήνεται ποτέ νά σās υποβάλλεται ή άπάντηση σέ μιάν έρώτηση από τόν ανακριτή. Χρησιμοποιείτε πάντα δικά σας λόγια. Νά είστε άπλοί, συνεπείς σταθεροί. Σέ μιά έρώτηση είναι καλύτερο πρώτα νά άρνηθείς καί μετά νά εξηγήσεις, παρά πρώτα νά εξηγήσεις καί μετά νά άρνηθείς, μέ κίνδυνο νά μπερδευτείς.

Όταν σās ζητούν πληροφορίες σέ πράγματα πολύ σοβαρά ή πολύ γνωστά, νά έχετε άμφιβολίες καί νά άπαντάτε χρησιμοποιώντας τήν ταχτική τού «μού φαίνεται πώς είναι έτσι», «μπορεί νά είναι έτσι μιά δέν είμαι σίγουρος». Όταν αντίθετα σās ζητούν πληροφορίες γιά λεπτομέρειες σ' αυτή ή σ' έκεινη τή περίπτωση γι αυτόν ή γιά τόν άλλο, πρέπει νά πείτε «δέν θυμάμαι», «δέν ξέρω», «δέν είδα».

Αν σās χτυπήσουν ή σās βασανίσουν, ή πρώτη σας δουλειά μόλις σās αφήσουν έλεύθερο είναι νά πάτε άμέσως σ' ένα γιατρό. Όταν σās ανακρίνει δικαστής, πρίν άπαντήσετε σέ οποιαδήποτε άλλη έρώτηση, απαιτείστε νά γραφτεί ότι σās χτύπησαν (ό τάδε, εκεί τότε).

ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗ

Όταν ανακρίνετε από δικαστή οί κανόνες δέν αλλάζουν. Η συμπεριφορά σας πρέπει νά είναι έπομένως ή ίδια. Ό δικαστής είναι πιό επικίνδυνος από οποιοδήποτε αστυνομικό. Ό αστυνομικός έχει τή δύναμη, ό δικαστής έχει τό νόμο. Είναι τό ίδιο πράγμα. Ό δικαστής είναι αυτός πού σās φυλακί-

ζει, πού μαζεύει όλα τά στοιχεία σέ βάρος σας.

Πάντα στήν άνάκριση κρατιούνται πρακτικά. Δηλώστε τά στοιχεία τής ταυτότητάς σας, σ' αυτό τό σημείο δέν πρέπει νά πείτε ψέμματα.

Πρέπει νά διαβάσετε πάντα τά πρακτικά μέ προσοχή πρίν υπογράψετε (αν βέβαια υπογράψετε). Προσέξτε ότι έχετε πεί νά έχει άποδοθεί μέ τά λόγια σας κι όχι μέ τά λόγια τού ανακριτή. Ζητείστε καί έλέγξτε αν είναι γραμμένες οί έρωτήσεις. Οί αστυνομικοί καί οί ανακριτές γενικά είναι ύποχρεωμένοι νά γράφουν στά πρακτικά όλες τίς διαμαρτυρίες καί όλες τίς δηλώσεις σας. Ζητείστε νά υπογράψετε μαζί σας τά πρακτικά αυτός πού πράγματι σās άνέκρινε. Πρίν υπογράψετε, βάλτε στά πρακτικά όλες τίς διορθώσεις καί τίς μετατροπές πού νομίζετε. Άλλοιώς δέν υπογράφετε.

Ακόμα δέν υπογράφετε αν σās φέρθηκαν άσχημα καί σās χτύπησαν κι ακόμα δέν φαίνεται ή άκριβής ώρα πού έκλεισε ή άρχισε ή άνάκριση.

Μόλις είστε σέ θέση, αναφέρετε τό περιεχόμενο τής άνάκρισης στους φίλους σας. Πρέπει σ' αυτό νά είσατε πολύ προσεχτικοί. Τό νά είσατε προσεχτικοί καί υπεύθυνοι σημαίνει πώς πρέπει νά αναφέρετε κάθε παραμικρή λεπτομέρεια, ακόμα καί τά πιό άσήμαντα πράγματα καί πάνω άπ' όλα τά πιθανά λάθη πού έχουν γίνει.

Όλοι οί αγωνιστές πρέπει νά έξοικειωθούν ύπομονετικά μέ τήν άνάκριση, νά τή μάθουν καλά.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ — ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Οί οδηγίες πού περιέχονται έδώ άπευθύνονται σ' όλους αυτούς πού αγωνίζονται ένάντια στήν καταπίεση. Δέν θέλουμε έδώ νά άραδιάσουμε έξυπνάδες, έχουμε τή συνείσθηση τού πού αρχίζει καί πού τελειώνει ή νομική υπεράσπιση.

Στή διαδικασία τής άνάκρισης βρισκόμαστε άπέναντι σέ έχθρους καί έτσι πρέπει νά τούς αντιμετωπίζουμε. Μήν ξεχνάτε: βρίσκεστε σέ έχθρικό έδαφος.

Ό έχθρός έχει όπλα βασικά τήν καταπίεση, τή βία σ' όλες της τίς μορφές. Ό αστυνομικός πού σās μιλάει καλωσυνάτα, ό ανακριτής πού σās άπευθύνεται μέ συμπάθεια.

Άλλο ένα όπλο είναι τό σπάσιμο τού ήθικου. Τό ρεφραίν τους είναι «σ' έμπλεξαν μ' αυτά». Μόνη άπάντηση ή αντίσταση, δηλαδή ή σταθερή καί συνεπής στάση.

Τό νά μιλάτε στους αστυνομικούς ή νά ύποχωρείτε στίς πιέσεις τους σημαίνει πώς δυναμώνετε τήν έξουσία τών ανθρώπων, πού δέν είναι μόνο δικοί σας αντίπαλοι, αλλά καί τών μαζών.

Αντίθετα, αν κάνετε μήνυση γιά κάθε παραβία-

ση, για κάθε παράνομη συμπεριφορά τους, όταν παραμένετε σταθεροί μπροστά τους, μ' αυτούς όλους τους τρόπους αποδυναμώνετε την εξουσία του

αντιπάλου, προκαλείτε διαίρεση σ' αυτόν, με λίγα λόγια μειώνετε τη δύναμη της αντιλαϊκής καταπίεσης της άρχουσας τάξης.

Στό στρατόπεδο των καταπιεσμένων ο αγώνας του καθενός είναι αγώνας για όλους

Ε.Α.Δ. Αθήνας

Σχολία Σχολία Σχολία

ΒΕΝΑΡΔΟΣ:

*Ένας Άνδρας που δεν
εγινε δικός τους*

Ο Θόδωρος καταδικάστηκε 20 ετών στην "μετεφηβική" του ηλικία σε 20 χρόνια, που με αποδράσεις, στάσεις κ.λ.π. τα αύξησε ακόμα περισσότερο. Μεγάλωσε στα χρόνια της χούντας και μίσησε το κράτος και τα όργανά του όπως όλος ο κόσμος τότε. Μόνον που δεν στάθηκε εκεί. Σαν νέος, σαν ζωηρός, ήθελε να τους κάνει κά-πο κακό, έτσι πίστεψε και έτσι έκανε πέρα από κριτικές περί καλού και κακού. Η απάντηση της "δικαιοσύνης" είναι άμεση. Το μέγιστο της ποινής, κανένα ελαφρυντικό, χωρίς να 'χει σκοτώσει: αυτά επειδή ο κόσμος τον είχε συμπαθήσει κι η υπόθεση είχε απήχηση.

Ο Θόδωρος μέσα στη φυλακή δοκίμασε τα πάντα προκειμένου να επιζήσει ακέραιος, να μην ενσωματωθεί. Ο αγώνας του τον κρατά στη ζωή και κάποια ελπίδα για μετριασμό της ποινής, γιατί ήταν παράλογη. Ακόμη πιο παράλογες είναι στην Ελλάδα, οι συνθήκες ζωής μέσα στη φυλακή. Ατέλειωτες διαμαρτυρίες, απόπειρες

αυτοκτονίας. Σαν ένδειξη διαμαρτυρίας αυτοκαταστρέφεται και ζητάει νοσηλεία γιατί ο κρατούμενος έχει ανάγκη ψυχολογικής περιθαλψής και φροντίδας, που σαν άρρωστος υποτίθεται ότι πρέπει να του δώσουν. Θέλει επίσης να ευαισθητοποιήσει κι ένα κομμάτι του έξω κόσμου.

Τα περισσότερα χρόνια του μέσα τα βγαλε στη Κέρκυρα στην πειθαρχική, ακόμα και στην Αλλαγή (1981-1984). Εκεί πριν την τελευταία του μεταγωγή στο Κορυδαλλό είχε αυτοπυρποληθεί και γι' αυτό τον είχαν στην απομόνωση χωρίς στρώμα και κουβέρτες (η δικαιολογία ήταν για να μην τα κάψει).

Το ωραίο είναι ότι εκτός από τα βίαια μέσα έχει χρησιμοποιήσει και όλα τα νόμιμα. Υπομνήματα, καταγγελίες, μηνύσεις κατά των υπευθύνων. Φάκελλοι αμέτρητοι. Φυσικά το αποτέλεσμα ήταν η απογοήτευση. Όλες οι υποσχέσεις βγαίνουν ψεύτικες ακόμα και οι πιο επίσημες, δηλαδή του υπουργού Αλεξανδρή κ.λ.π. Απορ-

ρίπτονται όλες οι αιτήσεις μετριασμού ποινής απ' όλους τους προέδρους δημοκρατίας που είχαμε. Κι όμως δεν νοιώθει πια σαν παράνομος. Όταν έχει πιάσει δουλειά σαν κουρέας ασθάνεται ότι είναι πια η δουλειά του και πιστεύοντας ότι θα βγει σύντομα, λέει σε όλους ότι θα ανοίξει κουρείο. Μία αμνηστία — πράγμα άγνωστο στην Ελλάδα — θα τον έβρισκε πια διαφορετικό.

Για τρία ολόκληρα χρόνια προσπαθεί να διακόψει την ποινή του εξ αιτίας βλάβης της υγείας του. Όλοι οι γιατροί και οι εμπειρογνώμονες βεβαιώνουν ότι είναι επικίνδυνη για τη ζωή του η συνέχιση της ποινής. Όλα τα δικαστήρια που έκανε σε Πειραιά και Κέρκυρα απορρίπτουν το αίτημά του γιατί "έπαιξε θέατρο" όπως έντεχνα διαδίδει η σωφρονιστική υπηρεσία. Γράφει σε γράμμα του από την Κέρκυρα στις 2.3.83:

Κέρκυρα 2.3.1983

Μάθε ότι οι τρεις ψυχίατροι-πραγματογνώμονες που με εξέτασαν εδώ αποφάνθηκαν ότι πρέπει να μεταφερθώ — το ταχύτερο δυνατόν — για θεραπεία και παρακολούθηση στο ψυχιατρείο κρατουμένων Κορυδαλλού.

Ο κ. Διευθυντής εδώ, αν και όπως σου γράφω παραπάνω, έπρεπε να μου γίνει μεταγωγή, επενέβει για να μη μου γίνει εκτάκτως. Η απροκάλυπτη ψυχολογική βία και η εμπάθεια που υφίσταμαι εδώ, κυρίως εξαιτίας της θέσης μου απέναντι στις φυλακές της Κέρκυρας που είχα λάβει από τα μέσα μαζικής ενημερώσεως στο παρελθόν, με έχει φέρει σε κατάσταση ανάγκης που αποκλείει το άδικο.

Αυτός επεμβαίνει σε όλες τις ενέργειες που κάνω για να φύγω από την Κέρκυρα προκειμένου να με κρατήσει εδώ και με τα δόντια ακόμα.

Από τη Θεσσαλονίκη έλαβα ένα πιστοποιητικό από ψυχιατρική κλινική η οποία με αναλαμβάνει αν διακοπεί η ποινή μου. Γι' αυτό θα πρέπει να μου γίνει μεταγωγή στο ψυχιατρείο Κορυδαλλού προσωρινά μέχρι να γίνει η δική μου αυτή.

Στην εκδίκαση της νέας μου αίτησης για να διακοπεί η ποινή μου «λόγω ανηκέστου βλάβης της ψυχικής μου υγείας» θα παραστεί — όπως μου υποσχέθηκε — και ο κ. Αλεξανδής.

Μάθε επίσης ότι στην τελευταία συνεδρίαση του Τριμελούς Πλημ/κείου του Πειραιά με έκριναν — επί της ουσίας — άρρωστο σύμφωνα και με τις γνωματεύσεις δύο πραγματογνώμων και του γιατρού μου ψυχίατρου Βασίλη Λόγκα — και συμφώνησαν ότι πρέπει να μεταφερθώ σ' ένα ανθρώπινο κατάλληλο θεραπευτήριο, τυπικά όμως μου απέρριψε το αίτημα μου γιατί δεν είχα στα χέρια μου ακόμα το πιστοποιητικό μιας κλινικής που να με αναλαμβάνει για θεραπεία.

Τώρα όμως όπως καταλαβαίνεις αφού το έχω πλέον στα χέρια μου το πιστοποιητικό αυτό, και με τη συμπαράσταση-συμπράταξη του κ. Αλεξανδρή, η απόφαση θα είναι θετική.

Το μόνο που μένει πια, είναι να μεταφερθώ το ταχύτερο δυνατόν στο ψυχιατρείο κρατουμένων του Κορυδαλλού για να υποβάλλω μια νέα αίτηση στο Τριμελές Πλημ/κείο του Πειραιά.

Γι' αυτό φρόντισε και συ, όσο μπορείς, να μεταφερθώ από την Κέρκυρα.

Φιλικά
Θεόδωρος Βενάρδος

Στο Νοσοκομείο κρατουμένων στην Αθήνα, όπου τελικά φτάνει μια από τις πολλές φορές, τσακώνεται με την φρουρά (τότε Χωροφυλακή) γιατί νόμιμα ζητούσε να μην στέκεται ο φρουρός στην πόρτα του θαλάμμου, αλλά στην είσοδο, όπως κανονικά πρέπει. Αποτέλεσμα: τον πυροβολούν και τραυματίζεται σοβαρότατα.

Στον Κορυδαλλό πριν το τέλος, όταν τον κρύβουν από τη μάνα του, παύει πια να κάνει ατήσεις, δεν δέχεται πια επισκέψεις απ' τους δικούς του, ράβει το στόμα και τα αυτιά. Δεν θέλει να μιλάει και να ακούει.

Το ότι τελικά κρεμάστηκε δεν ήταν μόνο γιατί υπόφερε πολύ επί 11 χρόνια. Πολλές φορές η φυλακή σπρώχνει στην αυτοκτονία. Αυτός που αγωνίζεται δεν το κάνει γιατί δεν θέλει να τους κάνει το χατήρι. Όμως υπάρχει και η εξάντληση. Κάποτε οι δυνάμεις τελειώνουν ιδίως ύστερα από τόσα χρόνια και τόσα μαρτύρια. Το δίδαγμα τώρα της ιστορίας αυτής: Ο Θόδωρος και τεράστιες δυνάμεις και προσωπικότητα είχε. Και δοκίμασε όλους τους τρόπους ν'αντισταθεί. Νόμιμους, παράνομους, παθητικές αντιστάσεις, τα πάντα εκτός να γίνει δικός τους, να χάσει την αξιοπρέπειά του, αυτό δηλαδή που μας ζητάνε. Το ότι δεν τα κατάφερε και τέλειωσε έτσι, τα λέει όλα.

Η ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Πώς τα ελαφρυντικά στοιχεία για τον κρατούμενο μπορούν να μετατραπούν σε επιβαρυντικά; Σ' αυτό το ερώτημα μπορεί πολύ εύκολα να απαντήσει η «δικαστική διαλεκτική». Ας δούμε μία ακόμα περίπτωση εκδήλωσης ενός περίεργου νομικίστικου συλλογισμού.

Η Κωνσταντίνα Λάμπρου 19 ετών, συνελήφθη για χρήση χασίς, στη Λαμία, και βρίσκεται προφυλακισμένη στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού από τις 23.8.84.

Στις 30.1.85 υπέβαλε στο Συμβούλιο Εφετών αίτηση για μετατροπή της προσωρινής κράτησης, σε αποφυλάκισή της με περιοριστικούς όρους (εγγύηση κ.λ.π.).

Παρατήρηση 1η: Η κρατούμενη δεν είναι τοξικομανής. Κατά καιρούς έχει κάνει χρήση χασίς.

Παρατήρηση 2η: Στην αίτηση της ζητά να μείνει με τη γιαγιά της. Υπάρχει συνεπώς συγγενικό πρόσωπο στο οποίο μπορεί να μείνει.

Παρατήρηση 3η: Οι επιπτώσεις που έχει η κράτησή της

στις φυλακές είναι δυσμενής, ψυχολογικά και σωματικά.

Παρατήρηση 4η: Η κρατούμενη διώκεται σε βαθμό πλημμελήματος, παρ' όλα αυτά πρόκειται να δικασθεί από το Πενταμελές Εφετείο λόγω συνάφειας με πράξεις συγκατηγορουμένου της.

Παρατήρηση 5η: Δεν έχει συλληφθεί προηγούμενα για παρόμοιο αδίκημα.

Παρατήρηση 6η: Η αποφυλάκισή της δεν δημιουργεί κίνδυνο για το κοινωνικό σύνολο. Αντίθετα, η διατήρηση της προφυλάκισης της δημιουργεί έντονα προβλήματα.

Παρατήρηση 7η: Η έκθεση της κοινωνικής λειτουργού αναφέρει σαν ουσιαστική αιτία της κατάστασής της την έλλειψη οικογενειακού περιβάλλοντος. Κάτι που λειτουργεί σαν ελα-

φρυντικό.

Όλα όσα αναφέρθηκαν θάπρεπε να λειτουργήσουν σαν θετικά στοιχεία για την αποφυλάκισή της. Το σκεπτικό όμως της απόφασης μετατρέπει το μαύρο σε άσπρο. Παίρνοντας μάλιστα το τελευταίο γεγονός (έκθεση κοινωνικής λειτουργού) χρησιμοποιεί το επιχείρημα ανεστραμμένο και προτείνει να παραμείνει στη φυλακή επειδή στερείται οικογενειακού πε-

ριβάλλοντος!

Το πόση λογική περιέχει το σκεπτικό της απορριπτικής απόφασης δεν χρειάζεται να προσπαθήσει κανείς να ψάξει να τη βρει.

Έτσι όποιος δεν έχει οικογενειακό περιβάλλον πρέπει να κλείνεται στις φυλακές. Όπου βέβαια θα βρει τον παράδεισο!

Αριθμός 255/85

Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών

Πατηροτήθηκε από τους Δικαστές: Πενταλή Ανδρέου Εφέτη προερεθοντα (επειδή κληνται ο Ιωάννης και οι αρχαιότεροι του Εφέτες), Ιωάννης Αποστόλου και Βασίλειο Εφέτη Εφέτες.

Συνεδρίασε στο ειδικό όμιλο διευκρίνων στις 4 Φεβρουαρίου 1985. Στη συνεδρίαση παρίσταντο ο Αντεισαγγελέας Εφετών Αθηνών Κων/νος Πουλής και η Γραμματέας Ελένη Κόντου.

Ο παρεκπών Εισαγγελέας υπέβαλε στο Συμβούλιο την σχετική αίτηση με την από 30 Ιανουαρίου 1985 αίτηση της Κων/νας Αλκίονης για αντικατάσταση προσωρινής κράτησης της με περιοριστικούς όρους με την αίτηση πρότασης του που έχει αριθμό 157/85 και έχει ως εξής. Σίστην την από 30 Ιανουαρίου 1985 αίτηση της υποδίκου Κων/νας Αλκίονης με την οποία ζητεί να αντικατασταθεί η προσωρινή κράτηση της με περιοριστικούς όρους και εκθέτει ότι: Η αιτούσα απεπέμφθηκε στο Πενταμελές Εφετείο Αθηνών με απ'ευθείας κλήση έπειτα από σύμφωνη γνώμη του Ιωάννου Εφετών Αθηνών (Ισάτε το υπ' αριθμ. 1494/1984 έγγραφό του) κατά τη διαδικασία των άρθρ. 20 και 21 Ν. 663/77 να δικάσει για χρήση ναρκωτικών ουσιών (χασίς) από

Επ'από 3 του 24/85 Βουλ.συνβ. Εφ. Αθηνών

και την οδήγησε στη λήψη στον σηματοδοτούμενο της Ηλίας Ζιττα, στο σπίτι του οποίου έκαμε τις μια ακόμη φορά, χρήση χασίς. Οπως εκθέτει και στην κρίσιμη αίτηση της, όν έχει κανέναν έξω από τις φυλακές εκτός από τη γιαγιά της ΟΥΑΙ η φυλακή της θημιουργία ψυχολογικά προβλήματα. Όμως η έλλοος της από τις φυλακές χωρίς εργασία χωρίς άλλους πόρους ή βοήθεια δημιουργεί τον πόνο κίνδυνος καταπονησιμότητας. Περισσότερο κίνδυνος έλλω από τη φυλακή παρά μέσα με όλες τις δυσμενείς ψυχολογικές επιπτώσεις. Η αιτούσα χρειάζεται περισσότερο τη βοήθεια της εταιρείας προστασίας ανηλίκων και αποφυλάκιση των παρ' υποελευθέρια της. Ήδη όμως εντός τους Αθηνών κρινόμεν ανώτατων την συνέχιση της προσωρινής κράτησης της όπως προσηφώς έκρινε και το υπ' αριθμ. 1545/3-12-84 βούλευμα του Συμβουλίου Εφ. και την απόρριψη της κρίσιμης αιτήσεως της. ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ Πρωτεύω Ν' απορριφθεί η από 30 Ιανουαρίου 1985 αίτηση της υποδίκου Κωνσταντίνης Αλκίονης με την οποία ζητεί να αντικατασταθεί η προσωρινή κράτηση της με περιοριστικούς όρους Αθηνών 1 Φεβρουαρίου 1985 Ο Αντεισαγγελέας Εφετών Κων. Πουλής.

Από εκδοσε τον Εισαγγελέα που αναφέρθηκε στην προσωρινή πρόταση του την οποία ανέπτυξε και προφορικά και εκτέλεσε.

μή τοξικομανή πρόξη που τιμωρείται με το άρθρ. 7 παρ. 1 ΝΑ 743/70 σε βαθμό κλημ/τος. Η παρεκπών έλαβε γινε στο Πενταμελές Εφετείο λόγω συνεφες με πρόξας συγκατηγορουμένου της σε βαθμό μακροπρόθεσμο. Με υπ' αριθμ. 8/1984 έγγραφο των Ανεκρίτη Παλη/ών Λαμίας του οποίου η ισχύς διατηρήθηκε με την υπ' αριθμ. 191/1984 διάταξη του Προέδρου Εφετών Αθηνών διατάχθηκε η προσωρινή κράτηση της αιτούσας. Εκπαιδώς κατά τη διάταξη του άρθρου 291 ΚΠΔ εάν η προσωρινή κράτηση του κατηγορουμένου εξακολουθήσει και μετά την παρεκπών του σε όλη δύναμη το αρμόδιο Συμβούλιο ομοιοκρίσει να την αντικαταστήσει με περιοριστικούς όρους. Αρμόδιο δε ερίζεται Συμβούλιο Εφετών εντός άλλων περιπτώσεων και όταν η υπόθεση έπαισε να εκκρεμεί στο Πλημ/εκό Οθτε τυχόν απόρριψη τοιαύτης αιτήσεως επεκταθεί την υποβολή νέας αιτήσεως από τον κατηγορούμενο. Όταν παρεκπών υποβάλλεται η κρίσιμη αίτηση και αρμοδώς εισάγεται στο Συμβούλιο Εφ. και πρέπει να εξετασθεί ουσιαστικά. Ή, από τα στοιχεία της αίτησεως προκύπτει ότι η αιτούσα ηλικίας 19 ετών, από πολύ μικρή ηλικία κάνει χρήση ναρκωτικών ουσιών (χασίς) κυρίως διότι παρεκπών από τις παρές της. Είναι εγκατελειμένη από τους γονείς της και η γιαγιά της με την οποία έμεινε στο Εφελαιο Κρήτης στην οποία όμως δήλωσε στην κρίσιμη αίτηση της επιθυμεί να επιστρέψει. Δε φαίνεται ικανή να την προστατεύσει η γιαγιά. Στην αίτηση της αιτούσας αναφέρεται ότι (Ισάτε την από 24-10-1984 έκθεση της Κοινωνικής Λειτουργού) Εκπαιδώς πρέπει στη φυλακή είχε και οικονομικά προβλήματα. Αιτούσα να μην την αφήσει να φύγει από την Κρήτη και ήλθε στην Αθήνα όπου στην Πλατεία Ομονοίας την παρέλασε μια 15χρονη

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

αφροαγωγική ητ τουδία

Μια από τις εν ψυχρώ δολοφονίες που έκαναν αστυνομικοί, ήταν αυτή της 5 Ιουλίου πυροβολώντας τον Αντρέα Σινιώρο.

Ο Α. Σινιώρος ήταν γνωστός στην αστυνομία της πόλης του, στα Ν. Λιόσια, γιατί πριν 3 χρόνια, είχε συλληφθεί για κατοχή ενός τσιγάρου με χασίς. 19 χρονών τότε, του προτείνουν μέσα στη φυλακή να γίνει χαφιάς. Αυτός απαντά ότι δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση και φωνάζει ότι "όλοι οι μπάτσοι είναι παλιοπούστες". Έπειτα από αυτή την αντίδρασή του, του κάνουν φάλαγγα.

Μετά από 10 μήνες φυλάκιση, ο Α. Σ. παντρεύτηκε και τρεις μήνες προτού δολοφονηθεί απόκτησε ένα παιδί.

Το σκηνικό της δολοφονίας του έχει ως εξής: Ο Σινιώρος κλέβει ή του δίνουν μια κλεμένη τηλεόραση. Το γεγονός ήταν αρκετό για να τον πλησιάσουν οι τρεις αδελφοί Αναγνωστόπουλοι, γνωστοί στα Ν. Λιόσια, σαν έμποροι ηρωίνης και χασίς, αλλά και για τις καλές σχέσεις τους με την αστυνομία. Αυτοί φοβίζοντάς τον ότι θα ξαναφυλακιστεί, του ζητούν πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές για να τον φυγαδεύσουν στην Ολλανδία. Ο Α.Σ. τους πιστεύει και τους δίνει τις πρώτες πενήντα χιλιάδες που πήρε από τον πατέρα του.

Ταυτόχρονα, μέσω ενός συγγενή του, βρίσκει βαπόρι για να μαρκάρει (το επάγγελμά του ήταν ναυτικός), και ζητά τις πενήντα χιλιάδες πίσω. Οι Αναγνωστόπουλοι στην απαίτησή του αυτή, τον μαυρίζουν στο ξύλο και συνεχίζουν να τον φοβίζουν και να τον εκβιάζουν. Τότε ο Α.Σ. τους απειλεί ότι "θα τα φανερώσει όλα". Αυτά γίνονται την Τρίτη το βράδι.

Την Πέμπτη ο Α.Σ. βρίσκεται με τους Αναγνωστόπουλους. Στις 12.00 τα μεσάνυχτα πηγαίνει στο σπίτι του με ταξί και φιλά τη γυναίκα του. Μέσα στο ταξί υπήρχε άλλος ένας, ο οποίος πιθανότατα ήταν ο Νίκος Αναγνωστόπουλος (ένας από τα τρία αδέρφια).

Ο Α.Σ. κάνει τη διάρρηξη γύρω στις 3 το βράδι. Η αστυνομία φτάνει σχεδόν αμέσως και φωνάζει "Σινιώρε

βγες έξω". Δηλαδή ήξερε το όνομά του. Ο Σινιώρος κατορθώνει ή τον αφήνουν και ξεφεύγει. Πάει προς το σπίτι του. Μόλις τον ανακαλύπτουν ότι βρίσκεται σε κάτι διπλανά χωράφια, οι αστυνομικοί πυροβολούν συνέχεια ψάχνοντας για στόχο. Σε κάποια στιγμή, ενώ τρέχει τον πυροβολούν και δύο σφαίρες τον τραυματίζουν και στα δυο του πόδια. Μετά ο αρχιφύλακας Πλατανίτης, ο οποίος πριν λίγο φώναζε στο πατέρα του Α.Σ. δείχνοντάς του το αυτόματο όπλο

ναξαν την αστυνομία για να ξεπερδεύουν μια και καλή με το Σινιώρο και τα χρήματα που τους είχε δώσει. Όμως ήθελαν να δολοφονηθεί; Αν πράγματι ακούστηκε από τον ασύρματο του περιπολικού της αστυνομίας η φράση "ακόμα να φάτε το Σινιώρο", όπως ισχυρίζονται θαμώνες από τις καφετέριες στα Ν. Λιόσια, τότε σίγουρα ήταν φτιαχτή η δολοφονία. Και αυτό επειδή μάλλον φობόντουσαν αυτά που θα αποκάλυπτε. Τώρα όμως μπαίνουν δυο αλληλένδετα ερωτήματα:

α) Τι ήξερε και τι θα αποκάλυπτε ο Α.Σ. σχετικά με τους διακινητές ηρωίνης, αδελφούς Αναγνωστόπουλους.

β) Ποια η σχέση Αναγνωστόπουλων και Αστυνομίας σχετικά με τη διακίνηση των ναρκωτικών στα Ν. Λιόσια.

2) Ο Πλατανίτης ήταν βαλτός και αποφασισμένος να δολοφονήσει το Σινιώρο, τον οποίο όπως ισχυρίστηκε, δεν τον ήξερε γιατί:

α) προτού τον αποτελειώσει, Ο Α.Σ. είχε μισολυποθημήσει από την εξάντληση που είχε από τα δύο τραύματα στα πόδια του. Επομένως μπορούσε εύκολα να τον συλλάβει. Ο δολοφόνος Πλατανίτης ισχυρίζεται ότι ο Α.Σ. κρατούσε στα χέρια του γυαλιά. Ο ιατροδικαστής είπε ότι τα χέρια του δεν είχαν κοψίματα. Αποκλείεται λοιπόν ο Σινιώρος να τρέχει στο δρόμο με μια σφαίρα στο κάθε του πόδι και να κρατά γυαλιά χωρίς να κοπεί.

β) Ένας αστυνομικός, οδηγός περιπολικού φωνάζει στο Πλατανίτη "σιγάρε δε βαράνε έτσι". Αυτός ο αστυνομικός την άλλη μέρα στον ανακριτή έτρεμε από το σοκ που είχε πάθει και δεν μπορούσε να μιλήσει. Γνωστή η τακτική, μέσα σε ένα μπουλούκι μπάτσους μόνο δυο τρεις να διατάζονται για να δολοφονήσουν.

γ) Ο Πλατανίτης προανέφεραμε ότι φώναξε στο πατέρα του Σινιώρου σηκώνοντας και δείχνοντάς του το αυτόματο "κύττα τι θα πάθει ο χασίκλας ο γυιός σου".

3) Ο ιατροδικαστής λέει ότι ο Α.Σ. δέχτηκε τη σφαίρα από μπροστά, στο στήθος. Όμως στο πονκάμισό του υπάρχουν:

**ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ
ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΠΙΣΩΠΛΑΤΑ
ΛΟΗΛΟ ΝΕΑΡΟ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗ**

Ο Ανδρέας Σινιώρος, άλλος ένας νεκρός, θύμα της δραστηριότητας της Ε.Λ.Α.Σ.

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ
ΤΩΝ ΣΑΛΤΑΔΟΡΩΝ
ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ**

«Η Αστυνομία σταμάτησε την ευγενή δραστηριότητα των κλεπτών, διαμοδετώντας την κλοπή της εργασίας, την τοκογλυφία, τη γαιοκτησία».

Π.-Ζ. ΠΡΟΥΝΤΟΝ

**ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΥΛΟΚΟΠΟΥΝ, ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ, ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ
ΑΝ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ
ΤΟΤΕ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΟΠΛΙΣΕΙ**

ΑΦΟΠΛΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ

"κύττα τι θα πάθει ο χασίκλας ο γυιός σου" από πολύ μικρή απόσταση τον πυροβολεί πίσωπλατα και τον δολοφονεί εν ψυχρώ. Αυτή είναι η ιστορία όπως την μάθαμε εμείς από τους συγγενείς και γείτονες του Αντρέα Σινιώρου.

Εμείς έχουμε να συμπληρώσουμε και να παρατηρήσουμε τα εξής:

1) Η ιστορία σχετικά με τους Αναγνωστόπουλους είναι ότι οι ίδιοι υποδείξαν στον Α.Σ. να ληστέψει τα δύο μικρομάγαζα λέγοντάς του ότι περιέχουν τις εισπράξεις του μήνα, και ότι με αυτά τα λεφτά θα τον φυγαδεύανε. Οι ίδιοι οι Αναγνωστόπουλοι φώ-

α) τα αίματα στη πλάτη του πουκάμισου του Α.Σ. και όχι στο στήθος.

β) η καύτρα από το αυτόματο του Πλατανίτη πάλι στη πλάτη του πουκάμισου του Α.Σ. Αυτό είναι ένα επιπλέον στοιχείο ότι ο Πλατανίτης πυροβόλησε από πολύ κοντά το

τραυματισμένο Σινιώρο.

Μετά από όλα αυτά ο εισαγγελέας με ερωτήσεις πάει να βοηθήσει τον Πλατανίτη και τελικά λέει:

— Εισ: Λυπάμαι, πρέπει να σας απαγγείλω δολοφονία με πρόθεση.

Όσο κι αν βοήθησε ο εισαγγελέας,

ο Πλατανίτης στάθηκε ντουβάρι. Παρ'όλα αυτά σήμερα κυκλοφορεί ελεύθερος. Βέβαια δε φοράει τη τσεκλένικη στολή αλλά να είμαστε βέβαιοι ότι το κράτος κάπου θα τον βολέψει. Άλλωστε αυτούς έχει ανάγκη.

Η ανεπισημη ποινή της Κατερίνας Κολιτσοπούλου

Η Κατερίνα Κολιτσοπούλου καταδικάστηκε τον Μάρτη του '84 σε ισόβια για ηθική αυτουργία στη δολοφονία του άντρα της. Μόνο που η 27χρονη Κατερίνα πέρα από τον ισόβιο εγκλεισμό της έχει υποστεί και μία άλλη ανεπίσημη ποινή: της έχουν στερήσει το δικαίωμα να βλέπει τον 6χρονο γιό της Αλέξανδρο. Την επιμέλεια του παιδιού έχει αναλάβει ο αδελφός του άντρα της Δημ. Κολιτσόπουλος, ο οποίος αρνήθηκε κατηγορηματικά από την αρχή να αφήσει το παιδί να έλθει σε επαφή με τη μητέρα του.

Όλο αυτό το διάστημα η Κολιτσοπούλου έκανε δύο αιτήσεις για να δει το γιό της. Η πρώτη έγινε τον Αύγουστο του 1983 και απορρίφθηκε και η δεύτερη τον Ιούνιο του 1985 ενώ παράλληλα έκανε και απεργία πείνας. Παρ'όλα αυτά και η δεύτερη αίτηση είχε την ίδια τύχη με την πρώτη. Απορρίφθηκε με την υπ.αριθμό 11.724 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου που βγήκε στις 2 Αυγούστου με το αιτιολογικό ότι ο μικρός Αλέξανδρος δεν έχει ακόμα ξεπεράσει το σοκ από το θάνατο του πατέρα του και τα ψυχολογικά του προβλήματα θα επιδεινώνονταν, αν έβλεπε τη μητέρα του στη φυλακή.

Εκείνο που φαίνεται να μη παίρνει καθόλου υπόψη της η δικαστική απόφαση που υποτίθεται ότι έχει γνώμονα το συμφέρον του παιδιού, είναι τα επιπλέον ψυχολογικά προβλήματα που θα'χουν ήδη δημιουργηθεί και ο-

ξυνθεί στον Αλέξανδρο όταν ξει με μια οικογένεια που στο δικαστήριο απείλησε να λυντσάρι τη μάνα του. Με μια οικογένεια που βρίζει και κατάριεται τη μάνα του, που τον στρέφει καθημερινά εναντίον της απαγορεύοντάς του να την δει και στερώντας ταυτόχρονα το δικαίωμα στην Κ. Κολιτσοπούλου να υπερασπίσει τον ευατό της και αν μη τι άλλο κάποια στιγμή να εξηγήσει στο γιό της.

Η ίδια η κοινωνία που όποτε τη συμφέρει, χρησιμοποιεί σαν άλλοθι τη σχέση μητέρας-παιδιού και την αναγορεύει σε ιερό θεσμό, στην προκει-

μένη περίπτωση δεν διστάζει να αποκόψει το παιδί από τη μάνα κι ακόμη χειρότερα να αναθέσει την επιμέλεια του παιδιού όχι σε ανθρώπους ανεξάρτητους που θα μπορούσαν να βοηθήσουν το παιδί να αναπτυχθεί σωστά και να ξεπεράσει το σοκ που έχει υποστεί, αλλά σε ανθρώπους μεροληπτικούς που θα του παρουσιάσουν μια αντεστραμμένη, διαστρεβλωμένη πραγματικότητα.

Γιατί αυτή η ειδική μεταχείριση στη Κατερίνα Κολιτσοπούλου; Μήπως γιατί ο νεκρός σύζυγός της ήταν αστυνομικός;

Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α

Μπορεί να φανταστεί κανείς πιο απάνθρωπο εγκλεισμό ανθρώπου; Κι όμως, για παραπάνω από 5 χρόνια, όπως διαπιστώνεται από την υπηρεσιακή βεβαίωση, και μέχρι σήμερα, ο κρατούμενος Παπαδόπουλος Ιωάννης δεν δέχθηκε ούτε μία επίσκεψη από συγγενή ή δικηγόρο.

Η μητέρα του κρατούμενου είναι καθαρίστρια στην Ελευσίνα και πάσχει από την καρδιά της, πράγμα που της καθιστά αδύνατη την πραγματοποίηση επίσκεψής της στον Παπαδόπουλο.

Εξ αιτίας αυτής της αδυναμίας επικοινωνίας του με τον έξω κόσμο ο κρατούμενος έχει υποβάλλει αίτηση μεταφοράς του σε κοντινότερη φυλακή, πράγμα που όμως δεν έγινε.

Η περίπτωση του κρατούμενου Παπαδόπουλου δεν είναι η μοναδική.

Οι φυλακές της Κέρκυρας φημίζονται για την απάνθρωπα τους, για τις σκληρές συνθήκες κράτησης, για την απομόνωση των κρατουμένων από τον έξω κόσμο.

Οι δυνατότητες επίσκεψης εμπίπτουν σε μια σειρά από γραφειοκρατικές παρακωλυτικές διαδικασίες έτσι που ουσιαστικά να εκμηδενίζονται.

Οι φυλακές της Κέρκυρας εξακολουθούν να είναι ένας τόπος-τάφος όπου οι κρατούμενοι αποκόβονται ολοκληρωτικά από το προηγούμενο εξωτερικό περιβάλλον τους, χάνουν κάθε επαφή με τον εξωτερικό κόσμο, ζουν σε συνθήκες πλήρους απομόνωσης και απάνθρωπων συνθηκών.

Οι δηλώσεις του υπουργού Δικαιοσύνης για δήθεν αναμόρφωση του σωφρονιστικού κώδικα και για καλύτερευση των συνθηκών κράτησης μόνον σαν μέσο εξαπάτησης της κοινής γνώμης μπορούν να λειτουργήσουν.

Κι όμως όσο δίκαιο, άλλο τόσο και ανθρώπινο είναι να έχουν οι κρατούμενοι μια μόνιμη επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο. Όμως ο τάφος της Κέρκυρας εκπέμπει τέτοια δυσσομία που οι αρχές των φυλακών και το Υπουργείο φαίνεται ότι δεν θέλουν να φτάσει προς τα έξω.

Όταν βρίσκεσαι κρατούμενος, και ειδικά στις φυλακές της Κέρκυρας, κάθε διαμαρτυρία σου καταπνίγεται όσο δίκαια και αν είναι.

Σ' αυτές τις φυλακές, όπως και σε κάθε φυλακή, ο κρατούμενος είναι ένα αντικείμενο στο οποίο ο κάθε δεσμοφύλακας έχει ολοκληρωτικά δικαιώματα.

Έτσι μπορεί να του συμπεριφέρεται με τον πιο απάνθρωπο τρόπο, να τον υποβάλλει σε μια σειρά ταπεινώσεις και παρ' όλα αυτά να παραμένει ατιμώρητος.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα παραμένει η περίπτωση του κρατούμενου Βλάση Ψωφάκη. Ο αρχιφύλακας Παγκράτης τον κούρεψε γουλί, άσκησε ψυχολογική βία, του απαγόρευσε να φορά παπούτσια του τένις και τον έχει σε κελλί ανθυγιεινό παρ' ότι ο κρατούμενος έχει προβλήματα υγείας.

Οποιοσδήποτε κατά του οποίου θα υποβαλλόταν μύηση θα διώκονταν ποινικά. Όμως το σκεπτικό του εισαγγελέα που απέρριψε την μύηση είναι αξιοπρόσεκτο. Ο κρατούμενος δεν έπρεπε πραγματικά να φορά παπούτσια του τένις γιατί υπήρχε κίνδυνος να δρατετεύσει!! Με βάση αυτή τη λογική(;) θάπρεπε να απαγορευτεί σ' όλους τους κρατούμενους να φορούν τέτοια παπούτσια.

Βασισμένος σε κατάθεση ο εισαγγελέας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν ασκήθηκε ψυχολογική βία στον κρατούμενο. Με ήσυχη την συνείδησή του ο εισαγγελέας συνεχίζει το σκεπτικό του. Τα κελλιά όλα έχουν υγρασία!! Αλλά δεν μπαίνει στον κόπο να σκεφτεί και να προτείνει πιο υγιεινές συνθήκες. Όλα βαίνουν καλώς.

Η αποθέωση βέβαια του σκεπτικού είναι ότι καλώς κούρεψαν τον κρατούμενο γουλί γιατί ο κρατούμενος είχε βλενόρροια!!

Φαίνεται ότι στην προκειμένη περίπτωση ο εκπρόσωπος της δικαιοσύνης μπέρδεψε τα άρρωστα σημεία του κρατούμενου με τα υγιή.

Μετά από αυτά τι άλλο να πει κανείς;

Δ Ι Α Τ Α Ξ Ι Σ

Ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Κέρκυρας

αφώντες υπ' όψει την από 1-9-1980 έγκληση του είν τής ένταυθα φυλακής κρατούμενου Βλασίου Ψωφάκη κατά του Αρχιφύλακος των φυλακών Γεωργίου Παγκράτη, όν καταγγέλει, ότι κατά παράβαση των καθήκοντός του, τόν ύέρεκε είν τήνχφ κουβέ, ότι ύέρεση ύά τουτόυ φυχυλυμικήν βίωθ, ότι όέν του ύέετρεφε νά φορά τά ύπόόήματα τέννις καί ότι τό καλλί του ήτο άνθυγιεινό.

Άπειθή έα τής διενεργηθείσης προκαταρκτικής έξετάσεως καί έόίγ έα τής καταθέσεως του Γεωργίου κυρίως, όέν προκρίτει ότι ό μνυόμενος ήσκησε φυχυλογικήν βίαν κατά του έγκληούντος. Καί νάί μέν ύέρεκεν τουτόν είν τήν " έν χροΐ κουβέν ", καί έν, όμως τοΰτο ήτο άπαράίτητον διά λόγους ύγείας, ώς όέ διεκιστώθη ό κρατούμενος έκασχεν καί έάό βλενόρροϊαν. Καθ' όσον όφορ τά ύπόόήματα " τέννις " όέν έπέτρεγεν, όντως, ό μνυόμενος, νά τά φορά, έίδετι, ήτο έπικίνδυνος νά έγκαταλήθι πυλαίέν άπόόρασιν, καθ' όσον καί έν άίτω ύπόόήματα όικυόλουν τοιαύτην. Τέλος, όέν προκρίτει ότι τό καλλί ήτο άνθυγιεινό καί έν πάση περιπτώσει ή καθαρίστis τοΰτου έκατέβη έάό τόν έόϊον τόν κρατούμενον. " Άν ύάόρη ύγρασία έντός αύτού, τότε τό όέμα είναι γενικόν καί ούόεμιν εύνόνην έφείρε ό μνυόμενος. "

Δ Ι Α Τ Α Ξ Ι Σ

Α πορρ έπτομεν τήν ύάό ήμερομηνίαν 1-9-1980 έγκλησιν του Βλασίου Άνός. Ψωφάκη, κρατούμενου είν τής ένταυθα φυλακής. - Κ α ί

Π α ρ α γ γ έ λ ο μ ε ν τήν έν έντίτρωφν κοινοποήσιν τής παροδης είν τόν έγκληόσαντα. -

Έν Κερκίρας τή 15-10-1980

Διεύθυνση Εγκλημάτων
Υπουργείο Δικαιοσύνης
Κατάσταση Υπόμνημα
Αριθμός: 1983

ΔΙΑΤΑΞΕΤΑΙ

ΥΠΕΡΑΣΙΑΝ ΒΕΒΑΙΩΣΕΝ

Βεβαιώσεται ότι καίός καθέσεται από έά έπρόδωκα υμνυεί, είν τήν Υπηρεσίαν μας (Βιβλίον έπισκεπτήρων καί λοιπόν βιβλίον έυρωρέου καί Αρχιφύλακείου του Καταστήματος) ο κρατούμενος Βλασίος Ψωφάκης, ύπό τής μεταγωγής του είν τήν ένταυθα φυλακή, ήτοι από 1-24-1979, έίχοι σήμερα, καί τά όιάόρα χρονικά διαστήματα τής έντίόου ημετέρας του, όέν έκανε επισκεπήρω ούτε από συγγενείς, ούτε καί από δικηγόρους. -

Η παρόσα καταγγέλλει καί τήν άπερίεργή του, καί νά τήν χρησιμοποίησιν γιά τίς Κόμης Κρήτης. -

Κέρκυρα 29 Μαρτίου 1984

Αρχιφύλακας

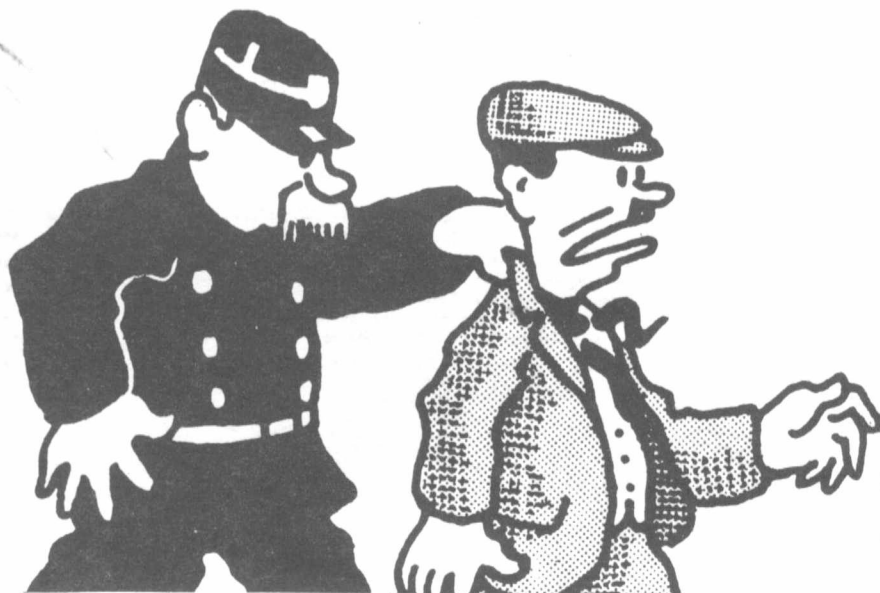
Άσε πια την υγεία και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των κρατούμενων. Ενώ αποτελεί νομοθετικά κατοχυρωμένο δικαίωμα των φυλακισμένων, εξαντλείται μέσα στα όρια της τσαπατσουλίκης αγγαρίας μέχρι την εγκληματική αδιαφορία. Το 1982 στο ψυχιατρείο Κορυδαλλού ο κρατούμενος τότε Γιώργος Ευθυμίου βογκούσε από τους πόνους στη πλάτη είκοσι μέρες και η νοσοκόμα του δίνε ασπρίνες και τρελόχαπα. Μέχρι που ο άνθρωπος πέθανε, και όταν τον μεταφέρανε στο νοσοκομείο, διαπιστώθηκε σαν αιτία του θανάτου του η καλπάζουσα φυματίωση. Ήμουν εκείνη την εποχή στο ψυχιατρείο και έγινε μεγάλη φασαρία από τους τοξικομανείς, γιατί ο μακαρίτης τρελός δεν ήταν και φώναζε ότι κάτι είχε. Αμέσως οι υπάλληλοι εκεί μοιράσανε κάμποσα Αρντάν και τα πράγματα ησυχάσανε μέχρι που ξεχάστηκε ο θάνατος του Γιώργη Ευθυμίου που πήγε από καλπάζουσα φυματίωση, την εποχή που η επιστήμη κάνει τόσα θαύματα, μεταμοσχεύσεις καρδιάς, νεφρών κλπ. Το 1984 στην Αλικαρνασσό, σε μια μεταγωγή μου από την Κέρκυρα εκεί, πέθανε ο 75χρονος ισοβίτης Μπαρμπαστέφανος Αναφλιώτης. Είχε κάνει 21 χρόνια στις φυλακές. Ήταν άρρωστος, καρδιοπαθής, είχε πάρκινσον και προχωρημένα βρογχικά. Τον χτυπήσανε φύλακες εκεί και το ίδιο απόγευμα όταν μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο πέθανε. Αυτή την δολοφονία την έχω καταγγείλει και στον Υπουργό Δικαιοσύνης με ειδικό γράμμα μου...

Κάθε φορά που με κάποια αφορμή θα δοθεί ευκαιρία στον Υπουργό Δικαιοσύνης — και δίνεται συχνά — αρχίζει να κάνει διάφορες επίσημες δηλώσεις. Έτσι όταν συμβαίνουν ομαδικοί θάνατοι στις φυλακές ή αυτοκτονίες όπως του Βενάρδου που τις παρουσιάζουν οι εφημερίδες μέσα από τη πηχτή ομίχλη της αστικοδημοκρατικής δημοσιογραφίας, αρχίζει η φτηνή προπαγάνδα από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης. Και ενώ μιλάνε για κατάργηση των βασανιστηρίων, βασανίζουν τους κρατούμενους με αλυσσοδέματα στη καθήλωση, με εγκληματικά φάρμακα, με ξυλοδαμούς και με πολυήμερες απομονώσεις σε σκοτεινά πειθαρχεία χωρίς καθαρό αέρα, με κουβέρτες βρώμικες και μουχλιασμένες. Εκτός από τα σωματικά και ψυχικά βασανιστήρια που γίνονται στους κρατούμενους, υπάρχει και το πρόβλημα της κακής ποιότητας τροφής που μας δίνουν. Πού είναι ο ανθρωπισμός, η κατανόηση και η αναμόρφωση του σωφρονιστικού κώδικα που επαγγέλλεται το Υπουργείο Δικαιοσύνης;

Ο κάθε διευθυντής με την κλίκα του αποτελούμενη από νοσοκόμους, υπαρχιφύλακες και χαφιέδες κρατούμενους κάνει κουμάντο στη φυλακή του σαν σατράπης διχτάτορας και τα βολεύει ανενόχλητος παρά τα τέσσερα χρόνια "σοσιαλιστικής" αλλαγής.

Γιατί αν εξαιρέσουμε τη περατσάδα του Αλεξάνδρη αμέσως μετά τις εκλογές του 1981, που προσπάθησε να ξεγελάσει τους κρατούμενους με μπλάμπλά και θεατρνισμούς, δεν ξαναπάτησε το πόδι του Υπουργός ή Γραμματέας στις φυλακές.

Ο Νίκος Μανετάκης κρατείται εδώ και 4 περίπου χρόνια στις ελληνικές φυλακές. Τον περισσότερο καιρό τον έχει περάσει στην Κέρκυρα, γιατί κατατάσσεται κι' αυτός σε κείνους τους κρατούμενους που αντιδρούν στο απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα και με κάθε ευκαιρία καταγγέλουν τις συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές. Τα τελευταία δύο χρόνια η υγεία του έχει επιδεινωθεί πολύ. Πάσχει από δισκοπάθεια, εκφυλιστική σπονδυλοαρθρίτιδα, έλκος στομάχου, βρογχικά και κερατίτιδα του δεξιού οφθαλμού σύμφωνα με τις επίσημες γνωματεύσεις των γιατρών. Παρ' όλα αυτά όχι μόνον δεν του παρέχεται η κατάλληλη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αλλά με τη παραμικρή αφορμή και σύμφωνα με τις επιθυμίες του κάθε διευθυντή μπαίνει στο πειθαρχείο για πολυήμερα διαστήματα. Επιπλέον έχουν απορριφθεί όλες οι αιτήσεις αποφυλάκισης που έχει κάνει για ανήκεστο βλάβη και ενώ έχει ήδη εκτίσει τα 2/3 της ποινής, του απορρίφθηκε πρόσφατα και η αίτησή του για υφ' όρους απόλυση. Άλλο ένα δείγμα του "ανθρωπιστικού σωφρονισμού" του ΠΑΣΟΚ.

Απο το ημερολόγιο του κρατούμενου Ν.Σ.

Κέρκυρα

Πάλι εξπρές μου τη κάνανε τη μεταγωγή οι μπάτσοι. Κορυδαλλός, Κέρκυρα, από Πάτρα και Αγρίνιο, χωρίς μια στάση για φαγητό οι μπάσταρδοι. Είναι σχήμα οξύμορο αλλά μουδωσε πραγματική χαρά το κελλί μου που με περίμενε εδώ έτοιμο με το κρεβάτι στρωμένο. Οι άλλοι τέσσερεις που ήταν μαζί μου στη κλούβα, επειδή ήταν 8.30 το βράδυ όταν φθάσαμε πήγαν στο πειθαρχείο για να διανυκτερεύσουν. Είπα στον αρχιφύλακα τη γνώμη μου για τους μπάτσους που για να κερδίσουν μια από τις τρεις μέρες που παίρνουν εκτός έδρας για να κάνουν τη μεταγωγή Κορυδαλλός-Κέρκυρα και τανάπαλιν με δύο διανυκτερεύσεις στα Γιάννενα, ξεκολώνουν εμάς με εξουθενωτικές κατ'ευθείαν μεταγωγές και μου είπε πως έχω δίκιο αλλά που να το βρω. Εγώ όμως θα το βρω. Θα φιλοτεχνίσω αύριο μια αναφορά προς υπουργό και άλλους αρμόδιους που θάναι δύσκολο να την αγνοήσουν.

Κέρκυρα

Κρυώνω μπάσταρδε Μαγκάκη. Στάζουν οι τοίχοι στην "εξ-ανθρωπισμένη" σου Κέρκυρα. Είναι επτά χειμώνες τώρα που κανενός είδους θέρμανση δεν στέγνωσε αυτούς τους τοίχους. Παλιότερα άλλοτε με ηλεκτρικά σώματα άλλοτε με πύρινα που ανάβαμε σε ειδικά φτιαγμένους τενεκέδες τη βγάξαμε καθαρή τους χειμώνες.

Τώρα δεν είναι μόνο το μαρτύριο της παγωνιάς στο κελλί που κάνει αδύνατη τη ψυχή στον ύπνο, είναι και η βεβαιότητα του σακατέματος. Κανείς απ'ό,τι ξέρω δεν γλύτωσε τους ρευματισμούς ύστερα από δύο τρεις χειμώνες εδώ.

Ήθελα νάξερα αν σ'όλη την Ευρώπη υπάρχει ακόμη μια φυλακή χωρίς θέρμανση το χειμώνα.

Κέρκυρα

Το μεσημέρι αμέσως μετά το κλείσιμο των κελλιών πήγαν μερικοί φύλακες στην Κ' και ξυλοφόρτωσαν άσχημα τον Βενάρδο. Αρνιόταν, όπως έμαθα, να ξυριστεί. Τώρα τον έχουν στο πειθαρχείο. Το ξυλοφόρτωμα είναι ένα το κρατούμενο, εκείνο που με δαμονίζει είναι ότι ο Βενάρδος είναι σχεδόν κατάκοιτος από όξεια κήλη.

Κέρκυρα

Βρέχει. Κι όταν βρέχει εδώ ο κόσμος στενεύει. Δεν μπορούμε να βγούμε στο προαύλιο και το άνοιγμα των κελλιών δεν έχει καμιά ουσιαστική σημασία. Κάτι τέτοιες μέρες είναι που σχεδόν λυποψυχό.

Έτσι θολωτό και σκοτεινό που είναι το κελλί θυμίζει τάφο.

Αυτό το γαμημένο κελλί λοιπόν θα είναι όλος μου ο κόσμος; Ήδη σ'αυτό το ίδιο κελλί κατά διαστήματα έχω ή μάλλον έχουν θάψει την ύπαρξή μου περίπου πέντε χρόνια.

Περισσεύει όμως το πείσμα μου να κυνηγώ το αδύνατο. Αδύνατο φαίνεται το ενδεχόμενο να ξεφύγω κάποτε από τα νύχια της δικαιοσύνης τους. Η λογική αυτό λέει. Αλλά εγώ ποτέ δεν ήμουν λογικός. Έχει την ηδονή του το κυνήγι του

αδύνατου, και αν ποτέ καταφέρω να το κάνω δυνατό...

"Ο άνθρωπος δεν μπορεί να θέλει ό,τι θέλει, αλλά μπορεί να κάνει ό,τι θέλει" έχει πει ο παλιόφιλος, ο Σοπενχάουερ. Έτσι το κατάντημά μου να θέλω να βρω τύχη στο πέλαγος της δυστυχίας που βρίσκομαι τώρα δεν έχει να κάνει με τη δική μου βούληση. Κανείς όμως δεν μπορεί να μ'εμποδίζει να το κάνω.

Κέρκυρα

Έρευνα στα κελλιά. Ψάχνουν να βρουν τίποτε; ΟΧΙ. Δεν υπάρχει τίποτα να βρουν και το ξέρουν γιατί μπαίνοντας κάθε κρατούμενος εδώ δεν μπορεί να περάσει απ'την έρευνα που του κάνουν ούτε καρφίτσα. Απλώς κάθε βδομάδα αναποδογυρίζουν και διαλύουν ότι έχουμε στα κελλιά όχι μόνο για το επίδομα της έρευνας που παίρνουν αλλά και γιατί τους αρέσει. Απολαμβάνουν την ανίσχυρη μαγία που προκαλούν. Την έκανα την γκάφα μου πάλι σήμερα. Ήρθε να με ρωτήσει ο Σ. κάτι σχετικά με το χτεσινό δημοσίευμα του "ΕΘΝΟΥΣ" για τους θανατοποινίτες και ο λόγος το 'φερε να πω ότι και μέχρι το '68 δεν εκτελούσαν τις θανατικές καταδικές αλλά ξαφνικά άρχισαν και μέσα σ'ένα μήνα σκότωσαν 7 στο Επταπύργιο μονάχα, και γενικά δεν αφήσαν κανένα σ'όλη τη χώρα. Τον είδα που μαζεύτηκε και κάπως πέρασε από το νου μου. Τον ρώτησα αν έχει ισόβια γιατί έτσι νόμιζα. Έχει θάνατο, και όχι μόνο αυτός. Είναι άλλοι δύο εδώ που είναι θανατοποινίτες εν ενεργεία. Δηλαδή με ασυμπλήρωτα τα 3 χρόνια που χρειάζονται για να μετατραπεί αυτόματα η ποινή τους σε ισόβια. Σαν πολύ κλεισμένος στον εαυτό μου είμαι. Τουλάχιστον να ξέρω τι ποινές έχουν οι συγκρατούμενοί μου.

Κέρκυρα

Ήρθε ο Βενάρδος στο κάγκελο της ακτίνας και μου έδειξε τις μελανιές από το ξυλοφόρτωμα που άρπαξε πριν λίγες μέρες. Δεν χαμπαρίζει τίποτα όμως.

Τώρα είναι Σπάρτακος. Σκέφτομαι μήπως συνειδητά το κάνει αυτό ο Θόδωρος. Ίσως θέλει μ'αυτό να πει στους δήμιους του πως εντάξει, θάψατε τον Βενάρδο, με το Σπάρτακο όμως τί γίνεται; Κάπου εδώ γύρω μπορεί να ψάξει κανείς για τις αιτίες των αυτοκαταστροφικών του ενεργειών. Ο θάνατος μπορεί να σώσει από το θάνατο. Να ένα αξίωμα που το νόημά του μπορούν να καταλάβουν όλοι οι κρατούμενοι της Κέρκυρας. Στο κάτω κάτω τι είναι αυτό που μετράει την αξία της ζωής; Η απουσία της. Ποιός μπορεί να κάνει αυτό το μέτρημα; Ένας πεθαμένος είναι ένας πεθαμένος, δεν μπορεί να μετρήσει τίποτα. Αυτό είναι κανόνας. Όπως όμως όλοι οι κανόνες έχει κι αυτός την εξαιρέσή του. Ένας εγκάθειρκτος της Κέρκυρας είναι μια καθ'όλα πεθαμένη ύπαρξη που μπορεί όμως να διαλογίζεται. Και εγώ τώρα σκέπτομαι πως με θάψαν εδώ για ένα σωρό "σπουδαίους" λόγους για να ζω χωρίς κανένα λόγο. Η άρνηση της ζωής στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου, των ανθρώπων;

Κέρκυρα

Πολύς λόγος γίνεται για τις ακτίνες Β και Γ που βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο "εξανθρωπισμού" αλλά Μαγκάκη. Βάλανε λέει και λεκάνη και βάψανε τους τοίχους με όχι φυλακιστικό χρώμα. Άκουγα όλη τη συζήτηση στο προαύλιο και γύρναγε το στομάχι μου ανάποδα. Θα καταλήξουν θαρρώ οι συγκρατούμενοί μου να λατρεύουν τον Μαγκάκη γιατί έβαλε χέστρα στα κελλιά. Δεν λέω, μια χέστρα με αποχέτευση στο κελλί δεν είναι το ίδιο με το καθήκι που έχουμε τώρα αλλά άμα βλέπω ενήλικους άντρες να μιλούν έτσι για το δήμιό τους, τaráζομαι.

Σα να λέμε να νοιώθω ευγνωμοσύνη γ' αυτόν που καλοακονίζει την καρμανιόλα για να μην υποφέρεis πολύ όταν σου κόψει το κεφάλι. Αν δεν ήταν και ο Α. εδώ στην ακτίνα, που δεν είναι από κείνους που αγωνίζονται για να υποφέρουν λιγότερο, θα ένοιωθα μεγαλύτερη τη μοναξιά μου. Είναι κι αυτός του ή όλα ή τίποτα.

Κέρκυρα

Σκέφτομαι τη διεστραμμένη σκληρότητα αυτών που έκαναν τον κανονισμό λειτουργίας αυτής της Φυλακής. Πραγματικά με κάνουν να νοιώθω αγγελούδι. Να που τώρα 5.30 απόγευμα μας έκλεισαν στα κελλιά για να τη βγάλουμε μέχρι το πρωί ξύνοντας τα νύχια μας ή τα πουλιά μας. Είναι και η σπανιότητα των καλών βιβλίων εδώ μέσα. Άλλους καιρούς διάβαζα και τις μικρές αγγελίες των εφημερίδων, τώρα δεν μπορώ.

Δεν βάζει ο νους του ανθρώπου πόσο λαχτάρησα εδώ μέσα ένα κομμάτι πλαστελίνη ή κερί. Να πλάθω κάτι. Ένα μοντέλο ιστοφόρου λόγου χάριν. Αλλά και αυτό απαγορεύεται. Οτιδήποτε θα μπορούσε να χρησιμεύσει για ν' ασχοληθώ απαγορεύεται. Έτσι απομένει ή μάλλον επιβάλλεται η ονειροπόληση. Είναι άλλο πράγμα οι λαβύρινθοι που αποκαλύπτονται για έρευνα στη σκέψη ενός απομονωμένου στα κελλιά της Κέρκυρας. Να είχε τουλάχιστον το ράδιο όλες τις ώρες μουσική της προκοπής κάπως θα τη βόλευνα, αλλά είναι αυτή η πλημμυρίδα των κουλτουροσαχλαροπολιτικογαμημένων τραγουδιών σαν κι αυτό που τώρα ακούω και έτσι μου έρχεται να πιάσω το ράδιο και να το κοπανίσω στον τοίχο.

Διάβασα μερικές από τις προηγούμενες σελίδες και σκέφτηκα ότι μόνο ημερολογίου σελίδες δεν είναι. Αλλά και τι να γράψω για τη ζωή μου εδώ. Με το να ξενυχτάω κάθε βράδυ μου έγινε συνήθεια να ξυπνάω ακριβώς στις 11 το πρωί, και το χέρι μου πάει κατευθείαν στα τσιγάρα. Δεν είναι καθόλου υπερβολή αλλά πολλές φορές δεν κοιμάμαι το βράδυ μόνο για την ευχαρίστηση του καπνίσματος. Συνήθως ακούω που έρχεται το φαγητό στο κουλάρι και κατεβαίνω να πάρω. Αν είναι κάτι που τρώγεται. Μέχρι ν' αδειάσω τον κουβά που κατουράω τη νύκτα και να πλύνω κανένα πιάτο στους νιπτήρες του προαυλίου χτυπάει το καμπάνι των 12 για το μεσημβρινό κλείσιμο. Αν τύχει καμιά μέρα και δεν βρέχει κάνω καμιά βόλτα στο προαύλιο. Είναι πολύ σπάνια όμως να μη βρέχει εδώ τέτοια εποχή. Και μπορώ να πω ότι κυριολεκτικά τη βγάζω είτε καθισμένος είτε ξάπλα στο κρεβάτι. Και καπνίζω πολύ να πάρει ο διάολος. Θαρρώ πως πρέπει να βάλλω κάποια πιο υγιεινή σειρά στη ζωή μου εδώ, γιατί δεν με βλέπω καλά.

Η μπαλλάντα του αντίθετου.

Και αντιστέκομαι αμέσως στη βροχή των υποσχέσεων που δίνει η ζωή. Την υδροκέφαλη ετούτη εποχή εγώ σιχαίνομαι να μπω σε ροή.

Δε καταδέχομαι να εύρω γαλήνη, στη θύμηση κλείνω τη νύχτα εκείνη ορίζοντα μαύρου γεμάτου χαλάζι κι ενός ανθρωπάκου που όλο νυστάζει.

Ενός τιποτένιου που είναι αμέτοχος που πάντα διστάζει ν' αλλάξει καθήκοντα. που είναι ΑΥΤΟΣ ο πιο άθλιος μέτοχος στην Α.Ε. Αστών και στο μαύρο ορίζοντα...

Της κατανόησης στερεύει η πηγή, οι εταιρίες τους που είναι εθνικές ακατανόητη θ' ανοίξουν πληγή ναι, προαστάνομαι βολές ειδικές.

Ας γίνει και έτσι ας πέσω στη δίνη ας γίνει ο,τιδήποτε μέλλει να γίνει, μα ας μη μου ζητήσει κανείς την ευθύνη σαν γίνω μια μπόμπα κ' εγώ κ' η σελήνη.

Περνώ αντιθέτως και είμαι απτόητος αρνούμαι τη μάξα, μ' αφήνει αδιάφορο, μπορεί να 'μαι "τέρας" μπορεί και "ανόητος" μα έχω οπωσδήποτε δική μου κατάφορο.

*Από ένα πρόλογο που έγραψε ο Μισέλ Φουκώ
στο βιβλίο του Σερζ Λιβροζέ
«Από τη φυλακή στην εξέγερση»*

Ο Λασεναιρ, ο Ρομάν, έχουν περάσει σχεδόν τριακόσια χρόνια... Οι καταδικασμένοι δεν πρέπει να έχουν παράπονο, από την εποχή που πήραν τον λόγο, τους δώσαμε την ευκαιρία να πουν ότι είχαν να πουν. Τιμώντας τους με την προσοχή μας εξωραΐζαμε τον εαυτό μας: δεν έχουμε πιαστεί κορόιδα από το σύστημα που τους καταδίκασε, θεωρούμε έγκυρα τα βιβλία τους μια και φροντίζουμε πολύ προσεκτικά να τα τοποθετούμε στην βιβλιοθήκη χωρίς να κάνουμε διακρίσεις παρ' όλο που αφήνουμε τον συγγραφέα τους στην άλλη άκρη του ποταμού.

Τους θέτουμε ένα και μοναδικό όρο: να αφηγούνται τη ζωή τους. Πρέπει να αφηγούνται τη ζωή τους. Σκληρός όρος κάτω από την επιφανειακή του επιείκεια. Τι τους επιβάλλουμε μ' αυτό τον τρόπο; Πρώτα απ' όλα η καταδίκη και η φυλακή παρουσιάζονται σαν ατομικές περιπέτειες. Είναι αποτέλεσμα μόνο εξαιρετικών ή μοιραίων γεγονότων. Οι «παθόντες» τα έχουν προκαλέσει αναμφίβολα από ένα είδος αδυναμίας ή μιας σκοτεινής ιδιοφύας: δεν θα μπορούσαν να έχουν συμβεί παρά μόνο σ' αυτούς. Η γνωριμία, το μεγάλο κόλπο, η δουλειά, η φυγή, η σύλληψη, η απόδειξη, η καταδίκη, η απόδραση ένας συνδυασμός πιθανών κι απίθανων που διασταυρώνονται μια μοναδική φορά κι έχουν μια μόνο ονομασία.

Σαν καθοριστικό παράγοντα στη σχέση μας με τη δικαιοσύνη αναγνωρίζουμε μόνο την τύχη. Χρειάζονται πολλά τυχαία γεγονότα για να διαμορφωθεί ένα «έγκλημα» και πολλές περισσότερες για να διαλευκανθεί. Είναι ουσιαστικό για μας να πιστεύουμε ότι ο ποινικός μηχανισμός λειτουργεί κατά διαστήματα και μπαίνει μπρος από μια απίστευτη συρροή τυχαίων περιστατικών. Γι' αυτό και έχουμε δύο είδη γραπτού λόγου που αλληλοσυμπληρώνονται, από τη μια το αστυνομικό μυθιστόρημα (συνδυασμός απίθανων γεγονότων, ανεξιχνίαστα σημεία, τυχαία ευρήματα που οδηγούν σε λεπτομερειακούς και πολύπλοκους συλλογισμούς) και από την άλλη τις περιπέτειες του «εγκληματικού» υποκειμένου που αποτελούν το αντιπρόσωπο του αστυνομικού μυθιστορήματος (η τύχη, η γκίνια, το μοιραίο, οι λάθος υπολογισμοί, ο από μηχανής Θεός κ.λ.π.). Στην συναρπαστική και μοναδική περιπέτεια απαντά η μοιραία εξιχνίαση που κάθε φορά αποκαλύπτει το απίθανο.

- Μ' αυτό τον τρόπο καθησυχάζουμε.
- Μ' αυτό τον τρόπο αποδιώχνουμε οτιδήποτε καθημερινό, οικείο ή «σφόδρα πιθανό» και τελικά ουσιαστικό στη σχέση μας με τη δικαιοσύνη.
- Μ' αυτό τον τρόπο εδραιώνουμε μια τάξη πραγμάτων όπου ο καταδικασμένος δεν δικαιούται να έχει σκέψη, έχει δικαίωμα μόνο στις αναμνήσεις. Αποδεχόμαστε τη μνήμη του, όχι τις ιδέες του. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι πίσω από την πράξη του δεν υπάρχει τίποτε περισσότερο από μια ανεξέλεγκτη επιθυμία που ανέτρεψε τα πάντα ή αναπόφευκτες καταστάσεις που οδήγησαν στο μοιραίο. Κι ακόμη απ' αυτή την μνήμη απομονώνουμε, ότι κοινό θα μπορούσε να μας αγγίξει, όποια αλήθεια θα μπορούσε να

μας αγγίξει, όποια αλήθεια θα μπορούσε να είναι και δική μας. Η παραβίαση του νόμου δεν πρέπει να γίνεται αντικείμενο σκέψης και συλλογισμού: πρέπει απλά να βιώνεται και αργότερα να αναβιώνει στη μνήμη. Δεν ανεχόμαστε το όλο σύστημα του εγκλήματος μόνο την ανάμνησή του. Ακόμα θεωρούμε δεδομένο ότι ο καταδικασμένος θα είναι πάντα ένας άνθρωπος μόνος. Μπορεί να έχει συνεργούς ή συγκρατούμενους αλλά μόνο επειδή έτυχε να τους συναντήσει. Συνδέθηκε μαζί τους μέσα από τυχαία γεγονότα ή μέσα από την κοινή τους μοίρα αλλά κατά βάση αποτελεί μια μονάδα μέσα στο σύνολο. Οι αναμνήσεις τους μπορεί να διασταυρώνονται αλλά θα μένουν πάντα οι ατομικές αναμνήσεις του καθένα. Δεν μπαίνει ζήτημα ότι θα μπορούσαν να διαμορφώσουν από κοινού ένα συλλογικό λόγο όπου με κοινή αποδοχή θα έκφραζαν όχι πλέον αυτό που κάποτε έζησαν, αλλά αυτό που σκέφτονται σήμερα.

«Θα διηγηθείς λοιπόν τη ζωή σου, θα πεις αυτό που έκανες τη σύλληψή σου, τη φυλακή, την απόδρασή σου. Να είσαι όσο πιο συναρπαστικός και πρωτότυπος γίνεται. Θυμήσου τις εντυπώσεις σου, ξαναζωντάνεψε τα αισθήματά σου. Όσο για την κοινότητα των φυλακισμένων, τη συλλογικότητα, τη μεταξύ σας επικοινωνία, ξεχασέ τα. Μην ανησυχείς, δεν είναι θέμα σκέψης και συλλογισμών αλλά μόνο γραφής. Με το δούλεμα, την ομορφιά και την πρωτοτυπία του κειμένου σου θα αναγνωρισθείς. Η γραφή, χώνεψέ το καλά, είναι ιερή, είναι ο παγκόσμιος τρόπος επικοινωνίας μας. Σταμάτα επιτέλους να λες αυτό που σκέφτεσαι. Γράψε, γράψε όπως πρέπει, δηλαδή όπως θέλουμε. Δεν ξέρεις; Γράφεις κοινοτυπίες, επαναλαμβάνεις, λογοδρομείς σε αφηρημένες θεωρίες ενώ σου ζητάμε απλά την καταγραφή των εμπειριών σου. Δεν πειράζει. Θα πάρουμε ένα μαγνητόφωνο. Εσύ διηγείσαι, εμείς θα καταγράφουμε. Θα μοιραστούμε τη συνταγή».

Κι όμως δεν θάπρεπε ήδη να γνωρίζουμε ότι η παραβίαση του νόμου, το αδίκημα, το δικαστήριο, η ποινή δεν αποτελούν

—τουλάχιστον όχι πάντα— ατομικές περιπέτειες, εδώ και καιρό, περίπου από την εποχή που διαβάσαμε τα απομνημονεύματα του Λασεναιρ και ακούσαμε άλλες μαρτυρίες φυλακισμένων, έχουμε διαμορφώσει σε επιστήμη την κοινωνιολογία και ψυχολογία του εγκλήματος. Γνωρίζουμε λοιπόν ότι διαπράττονται καθημερινά στην κοινωνία μας αδικήματα κι ότι η καταστολή του εγκλήματος είναι μία από τις θεμελιώδεις λειτουργίες του κράτους: ότι πέρα απ' όλες τις ατομικές περιπτώσεις η εγκληματικότητα υφίσταται σαν ένα μαγικό φαινόμενο: ότι ο παραβιαστής του νόμου δεν είναι ο παίκτης ή το παιχνίδι στο ταμπλώ τυχαίων γεγονότων αλλά ο φορέας κάποιων ιδιοτήτων συμπτωμάτων και φυσικών χαρακτηριστικών — μια περίπτωση φυσιολογικά ανώμαλη.

Αλλά το κάτι το σημαντικό: για να πάψει ο καταδικασμένος να είναι το απλό υποκείμενο των περιπετειών του, πρέπει ένα βλέμμα σοφό να στραφεί πάνω του: πρέπει ένας λόγος οπλισμένος με επιχειρήματα ν' αναφερθεί σ' αυτόν. Πρέπει μια επιστήμη, η «κοινωνιολογία», ή «εγκληματολογία», ή «ψυχιατρική» ή «ψυχολογία» ή «εγκληματολογία», λίγο ενδιαφέρει το όνομά της να τον υιοθετήσει σαν αντικείμενο. Δεν αρ-

κεί να μιλά και να τον ακούν αλλά ν' απαντά στις ερωτήσεις που του τίθενται ώστε να υποβάλλονται οι απαντήσεις του σε έλεγχο.

Οι καταδικασμένοι υπάρχουν σαν σύνολο, μόνο σαν αίτιο και προϋπόθεση του επιστημονικού λόγου. Αποτελούν μια ενότητα γιατί τους κατέταξαν σε γενικές κατηγορίες. Ενώ είχαν κάποιες κοινές λέξεις ή ιδέες είναι οι λέξεις με τις οποίες τον χαρακτηρίζουν και οι διαθέσεις που τους αποδίδουν. Η ανάλυση και η συλλογιστική υπήρχαν πέρα απ' αυτούς. Δεν τους ζητάμε να μάθουμε τη δική τους. Τους την επιβάλλουμε με όσο το δυνατό μεγαλύτερη φροντίδα. Η αλήθεια τους φωτίζει από ψηλά. Μ' αυτό τον τρόπο εξασφαλίζουμε ότι θα αποτελούν πάντα μια απλή συλλογή, ποτέ ένα συλλογικό κίνημα, φορέα των δικών τους απόψεων και αντιλήψεων.

Ας μη γελιόμαστε: η καταγραφή των εμπειριών του καταδικασμένου αποτελεί μέρος ενός συγκεκριμένου καταμερισμού των ρόλων μαζί με την εγκληματολογία και το αστυνομικό μυθιστόρημα. Μνήμη, γραφή, τύχη, βεβαιότητα, αλήθεια, ψέμα, όλα αυτά έχουν μια καθορισμένη θέση σ' αυτό τον καταμερισμό. Ας παρακολουθήσουμε τη σκηνή: εσύ είσαι το άτομο, η περιπέτεια, η μνήμη. Θα μιλήσεις σε πρώτο πρόσωπο χρησιμοποιώντας τη γραφή της οποίας τους τόμους εμείς κατέχουμε. Μ' αυτό τον όρο θα εισακουστείς και θα συγχωρεθείς. Εμείς θα ακούσουμε εξωπραγματικές αφηγήσεις (ανησυχητικές και συνάμα καθησυχαστικές) και βρίσκοντας το νήμα θα αναλύσουμε την ιδιόρρυθμη ιστορία σου, θα αποκαλύψουμε τις πονηριές σου και θα λύσουμε το αίνιγμα, με διδοφύη ευρήματα. Κι ενώ θα διασκεδάζουμε μ' αυτές τις ιστορίες, εσείς οι άλλοι οι σοφοί, θα έχετε το δικαίωμα να αναγάγετε την ατομική περίπτωση σ' ένα γενικότερο φαινόμενο το οποίο στο όνομα της επιστήμης θα το καθορίσετε και θα το αφοπλίσετε με τον όρο: εγκληματικότητα.

Ανέφερα ότι η εγκληματολογία άρχισε να διαμορφώνεται την εποχή που εκδόθηκαν τα απομνημονεύματα του Λασεναίρ, λίγο πριν την εκτέλεσή του. Είναι γεγονός ότι το αναγνωστικό κοινό τ' αντιμετώπισε πολύ ευνοϊκά όπως είναι γεγονός και ότι το κείμενό του λογοκρίθηκε και είναι πολύ δύσκολο να ανασυντάξουμε τα κομμένα κομμάτια. Παρ' όλα αυτά μπορούμε να κάνουμε κάποιες υποθέσεις εφ' όσον ο εκδότης είχε σημειώσει τις λογοκριμένες παραγράφους. Δεν κόπηκε τίποτε απ' όσα αποτελούν βιώματα και γεγονότα: περιγράφονται αναλυτικά οι κλοπές, οι φόνοι, οι απόπειρες, το σύνολο και η διαδικασία των διάφορων ενεργειών, τα τυχερά κι οι γκαντεμιές. Οι προτάσεις που λογοκρίθηκαν αναφέρονταν στο πλέγμα των σχέσεων ανάμεσα στο κράτος, την πολιτική, την θρησκεία, την οικονομία. Δεν είναι η πρακτική αλλά η θεωρία του εγκλήματος που πέρασε από την παραμορφωτική μηχανή της λογοκρισίας.

Η πολιτεία του Λουί Φιλίπ μπορούσε ν' ανεχτεί την περιγραφή μιας δολοφονίας όχι όμως την άποψη του Λασεναίρ για το έγκλημα και τις κοινωνικές του ρίζες. Ούτε του επέτρεψε να τολμήσει μια ανάλυση την οποία οι άλλοι —κατάδικοι ή όχι— θα μπορούσαν να επεξεργαστούν και να αναπτύξουν σαν κοινό λόγο.

Ακριβώς σ' αυτό τον κενό χώρο του ποινικού λόγου που όχι απλά συμπίεστηκε, αλλά απαγορεύτηκε ρητά, μπόρεσαν ν' αναπτυχθούν επιστημονικοί κλάδοι όπως η κοινωνιολογία, η ψυχολογία του εγκλήματος, ή η εγκληματολογία. Επιφορτίστηκαν με το καθήκον να αποδείξουν ότι η εγκληματικότητα υφίσταται σαν ένα μαγικό φαινόμενο μόνο για να αντιμετωπιστεί σαν αντικείμενο γνώσης, σαν πεδίο ανάλυσης, σαν ένα σύστημα συλλογιστικής που εκφράζεται από τους ειδήμονες για κάποιους άλλους. Ας μη μας φαίνεται παράξενο λοιπόν

όταν αυτές οι «επιστήμες» κατακερματίζουν την εγκληματικότητα σε αποκομμένες ατομικές περιπέτειες με βαθύτερα αίτια στην κτητικότητα της μητέρας, την απουσία του πατέρα, τον εκφυλισμό του οικογενειακού πυρήνα ή στην ανωριμότητα του υπερεγώ: κοινωνικοψυχολογική γκίνια.

Στην ουσία η εγκληματολογία παίζει τον αντίστοιχο ρόλο που διαδραματίζει και η προσωπική αφήγηση. Τραγουδά την ίδια άρια με άλλα λόγια σε διαφορετική οκτάβα. Και συγχρόνως αποτελεί την επιστημονική ήχω του αστυνομικού μυθιστορήματος: όπως κι αυτό, η εγκληματολογία εξιχνιάζει με λογικούς υπολογισμούς το παράλογο «αίνιγμα» και αναγάγει όλες τις ανωμαλίες των διάφορων ατομικών περιπτώσεων σε ένα γενικότερο σύνολο που το χαρακτηρίζει σαν «παρεκτροπή».

Κι ας μη με κατηγορήσουν για υπερβολή. Ένας αμερικάνος ψυχίατρος, για παράδειγμα, είχε ψυχαναλύσει πολλούς καταδικασμένους για διάφορα αδικήματα. Είχε μελετήσει τόσο πολύ το θέμα τους που έφτασε στο σημείο να κατανοεί τα αίτια της κάθε εγκληματικής πράξης. Άρχισε να συνεργάζεται με την αστυνομία και βλέποντας το κάθε πτώμα μπορούσε να σκιαγραφήσει το ψυχολογικό πορτραίτο του πελάτη — των μπάτσων αυτή τη φορά — τόσο αποτελεσματικά ώστε να αποκαλύπτεται ο ένοχος. Ονομάζεται Μπρουσέλ.

Το τρίο Λασενάιρ-Γκαμποριώ-Λομπρόζο* είναι το καταληγότερο για να συμβολίσει τους ρόλους που προανάφερα.

Το βιβλίο του Σ. Λιβροζέ έρχεται να ανατρέψει αυτό τον τριαδικό καταμερισμό. Αδράχνει το νήμα του λόγου που οι λογοκριτές του Λασενάιρ είχαν θελήσει να ανακόψουν. Δίνει το λόγο στον παραβάτη του νόμου για να εκφράσει την δική του άποψη για τη πολιτική σημασία της παραβίασης. Δεν αποτελεί καταγραφή των αναμνήσεων ενός κρατούμενου. Χωρίς να σημαίνει ότι είναι άχρηστο να μεταφέρονται κάτω από τη φόρμα των αναμνήσεων μαρτυρίες που συνήθως έχουν την αξία κριτικής ή καταγγελίας, απλά πιστεύω ότι είναι καιρός να ακούσουμε κάτι διαφορετικό, κάτι που είναι πολύ παλιό και πολύ καινούργιο.

Καινούργιο γιατί είναι λιγοστοί, χωρίς αμφιβολία, εκείνοι που είχαν το κουράγιο να δημοσιοποιούν τις απόψεις τους, όποιες και νάναι. Καινούργιο γιατί δεν είμαστε συνηθισμένοι στα κείμενα όπου κάποια ενθυμήματα λειτουργούν απλά σαν εναύσματα για να αναπτυχθεί χωρίς «επιστημονικούς όρους» η ακόλουθη θέση: «εφ' όσον τίθεται θέμα εγκλήματος, νόμου, παραβίασης του νόμου, εγκληματικότητας αυτές είναι οι απόψεις μου: να τι σκεφτόμουν και τι ήθελα όταν παραβίαζα τον νόμο και διέπραττα ένα αδικήμα. «Το πρώτο πρόσωπο που μιλά σ' αυτό το βιβλίο αναφέρεται περισσότερο στην κοσμοθεωρία του παρά στα βιώματά του. Καλλίτερα πρόκειται για ένα πρώτο πρόσωπο που αναπολώντας τις παρανομίες του κατοχυρώνει το δικαίωμα του «εγκληματία» να εκφράσει την άποψη του για τον νόμο. Είναι ένα πρώτο πρόσωπο που αρνείται να στερηθεί αυτό το δικαίωμα και να περιοριστεί στην απλή περιγραφή των δοκιμασιών του.

«Θα μάθετε από τη ζωή μου, λέει ο Σ. Λιβροζέ, «μόνο όσα

θεωρώ απαραίτητα για να τεκμηριώσουν το εξής γεγονός: κάποτε παραβίαζα το νόμο καθημερινά, σήμερα όχι» δεν παραιτήθηκε όμως ποτέ από το δικαίωμα να τον απογυμνώσει θεωρητικά και να του αντιπαρατίθεται. Είναι ένα δικαίωμα που η ίδια η παρανομία, μου το έχει δώσει και το αγαπώ περισσότερο από τις αναμνήσεις που μου άφησε».

Σ' αυτό το σημείο το βιβλίο του Λιβροζέ δένεται και εντάσσεται σε μια μακρόχρονη παράδοση που συστηματικά παραγνωρίστηκε. Γιατί πάνε πολλά χρόνια που έχει αναπτυχθεί μια άποψη για την παρανομία που ενυπάρχει στη παρανομία μια συλλογιστική για τον νόμο άρρηχτα δεμένη με την πρακτική άρνηση του νόμου: μια ανάλυση των σχέσεων εξουσίας και δικαίου που εκφράστηκε από το χώρο εκείνο που βρίσκεται σε καθημερινή αναμέτρηση με το νόμο και το δίκαιο. Κατά περίεργο τρόπο αυτή η συλλογιστική φαίνεται να τρομάζει πολύ περισσότερο από την ίδια τη παρανομία. Λογοκρίθηκε πολύ σοβαρώτερα από τα γεγονότα που τη συνόδευσαν ή που αποτέλεσαν αφορμή για να εκφραστεί. Την είδαμε να εμφανίζεται δυναμικά από καιρό σε καιρό ειδικά στα αναρχικά ρεύματα αλλά κύρια έζησε στην παρανομία. Παρ' όλα αυτά διαδόθηκε και καλλιεργήθηκε.

Νάτην λοιπόν που λάμπει σήμερα σ' αυτό το βιβλίο. Λάμπει γιατί μπόρεσε να εκφραστεί μέσα από τους τοίχους των φυλακών, μέσα από τους αγώνες των φυλακισμένων. Το βιβλίο του Σ. Λιβροζέ αποτελεί ένα προϊόν του κινήματος που εδώ και χρόνια παλεύει στις φυλακές. Αυτό δεν σημαίνει ότι εκφράζει τις απόψεις των κρατούμενων στην ολότητά τους, ούτε καν στη πλειοψηφία τους. Είναι όμως γέννημα θρέμμα αυτού του αγώνα και θα παίξει κάποιο ρόλο σ' αυτόν. Είναι η δυναμική έκφραση μιας ατομικής εμπειρίας και μιας άποψης από τα μέσα για το νόμο και την παρανομία. Είναι μια λαϊκή φιλοσοφία.

Ο Σ. Λιβροζέ ήταν ένας από τους εμψυχωτές του κινήματος που αναπτύχθηκε στη Κεντρική Φυλακή του Μελάν από το χειμώνα του 1971-72. Όταν αποφυλακίστηκε ίδρυσε μαζί με άλλους κρατούμενους την Επιτροπή των Φυλακισμένων.

Μισέλ Φουκώ

* **Εμίλ Γκαμποριώ:** (1835-1873) λαϊκός μυθιστοριογράφος. Θεωρείται πατέρας του αστυνομικού μυθιστορήματος στη Γαλλία.

Λομπρόζο: (1835-1873) Ιταλός γιατρός και εγκληματολόγος. Δημιούργησε σχολή στην εγκληματολογία εκφράζοντας την άποψη του ότι ο εγκληματίας είναι *ανθρωπολογικά* ιδιαίτερος τύπος ανθρώπου με ειδικά εκ γενετής σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά. Για τον Λασενάιρ βλέπε κείμενο.

Υποθεση Μανσούρ Σαντί

η Το χρονικό της Συνεργασίας της Ελληνικής Δικαιοσύνης με τους Τούρκους Φασίστες

Η καταδίκη ενός ανθρώπου για κάποια αξιόποινη πράξη συνεπάγεται, μετά την έκτιση της ποινής του, την αποφυλάκιση και την παύση οποιασδήποτε παραπέρα δίωξης για το ίδιο συμβάν.

Αυτό, όχι μόνο είναι γνωστό στον οποιοδήποτε, αλλά αποτελεί και μια από τις σημαντικότερες αρχές του δικαίου καταγραμμένη και στις καταστατικές αρχές του ΟΗΕ.

Γύρω από αυτό το ζήτημα οι ελληνικές αρχές έχουν πραγματοποιήσει μια τεράστιου μεγέθους παρανομία που μέσω αυτής μπορούν να πραγματοποιηθούν πολλαπλές καταδίκες εναντίον κάποιου για το ίδιο αδίκημα.

Η καταδίκη του αλλοδαπού (Ιρανού) Μανσούρ Σαντί σε 5 χρόνια φυλάκη για εισαγωγή και εμπορία ναρκωτικών δεν έδωσε τέλος στη δίωξή του. Μετά την έκτιση της ποινής του ΑΠΕΛΑΘΗΚΕ (;) στην Τουρκία όπου πρόκειται να καταδικασθεί για το ίδιο ουσιαστικά αδίκημα. Η διαφορά έγκειται στο ότι η ποινή που του επιβλήθηκε στην Ελλάδα αφορούσε την ΕΙΣΑΓΩΓΗ ναρκωτικών ενώ στην Τουρκία πρόκειται να καταδικαστεί για ΕΞΑΓΩΓΗ.

Η παρανομία των ελληνικών αρχών είναι σαφής και ουσιαστική:

α) Το αδίκημα είναι ίδιο. Μετά την έκτιση της ποινής κάθε αξιόποινος έχει εκλείψει.

β) ΑΠΕΛΑΣΗ δεν σημαίνει ΕΚΔΟΣΗ. Εδώ οι ελληνικές αρχές βασισμένες στο γράμμα του νόμου, που επιβάλλει μετά την αποφυλάκιση την απέλαση του αλλοδαπού, έστειλαν τον Σαντί στην Τουρκία όπου αναμφισβήτητα θα φυλακιζόταν για το ίδιο αδίκημα. Η διαδικασία όμως έχει τα χαρακτηριστικά της ΕΚΔΟΣΗΣ. Να πως:

Ταυτόχρονα με την αποφυλάκιση εκδίδεται η πράξη απέλασης που τον προορίζει για συγκεκριμένη χώρα. Ο αποφυλακισμένος δεν έχει το παραμικρό χρονικό περιθώριο να ασκήσει ένδικα μέσα ενάντια σ' αυτή τη διοικητική πράξη. Απελαύνεται λοιπόν μονοσήμαντα στη χώρα που έχουν επιλέξει οι αρχές. Έτσι το δικαίωμα

του αλλοδαπού να επιλέξει τη χώρα μετάβασής του καταργείται.

Τι είδους απέλαση όμως είναι αυτή όταν δεν δίδονται οι στοιχειώδεις δυνατότητες στον αποφυλακισμένο; Όταν οδηγείται, σαν φυλακισμένος, πακέτο στην Τουρκία, όπου τον περιμένει νέα καταδίκη για το ίδιο αδίκημα;

Εδώ πρόκειται ουσιαστικά για έκδοση που καλύπτεται κάτω από τον μανδύα της απέλασης.

γ) Ο Σαντί είναι Ιρανός και όχι Τούρκος.

δ) Με τη διαδικασία αυτή εκτός από το παράλογο της διπλής καταδίκης, είναι δυνατό να έχουμε το εξωφρενικό γεγονός της πολλαπλής καταδίκης για το ίδιο αδίκημα. Επειδή όλες οι νομοθεσίες περιέχουν στερεότυπα τη φράση: "Όποιος εισάγει ή εξάγει..." είναι δυνατό κάποιος να δικαστεί από μια Α χώρα όπου συνελήφθη. Αν στο μεταξύ για να φέρει τα ναρκωτικά π.χ διακινήθηκε μέσα από άλλες χώρες μέχρις ότου φθάσει στη χώρα που τον συνέλαβαν, τότε δικάζεται και καταδικάζεται σ' αυτήν. Αφού εκτίσει την ποινή του ΑΠΕΛΑΥΝΕΤΑΙ στην προηγούμενη χώρα όπου δικάζεται για το ίδιο αδίκημα ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ. Μετά τη νέα καταδίκη του είναι δυνατό να απελαθεί στη προηγούμενη χώρα όπου θα δικαστεί πάλι για ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ και ούτω καθεξής. Πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί να καταδικάζεται για όλο το υπόλοιπο της ζωής του για το ίδιο αδίκημα.

ε) Η χώρα που διαπράχθηκε το αδίκημα και εκτελέστηκε η ποινή, είναι η Ελλάδα. Σύμφωνα λοιπόν με το νόμο το αξιόποινος έχει εκλείψει.

Μετά την έκδοση του Σαντί στη Τουρκία η ποινή που πρόκειται να αντιμετωπίσει είναι κατά πολύ βαρύτερη από αυτή που του επιβλήθηκε στην Ελλάδα. Αντιμετωπίζει συγκεκριμένα την ποινή του θανάτου ή στη καλύτερη περίπτωση των ισοβίων ("Άρθρο 403/5 του Τουρκικού Π.Κ.).

Ήδη παρόμοια διαδικασία πραγματοποιήθηκε και στην περίπτωση ενός ακόμα αλλοδαπού του ΑΗΜΕΤ

MALTAS που ήδη έχει καταδικασθεί για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών σε 10 χρόνια.

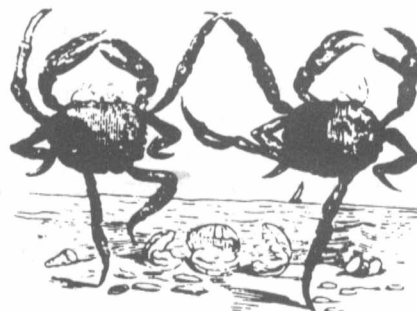
Η ίδια διαδικασία κινείται για όλους τους Τούρκους και λοιπούς αλλοδαπούς που βρίσκονται στην Ελλάδα και έχουν καταδικασθεί σύμφωνα με τους ελληνικούς νόμους.

Η προκατάληψη και η σκοπιμότητα που υπάρχει γύρω από τα ναρκωτικά φέρνει τους αλλοδαπούς να βρίσκονται σε υποδεέστερη μοίρα αναφορικά με τους εγχώριους έμπορους ναρκωτικών.

Γι' αυτό επιβάλλεται το σταμάτημα του αλισβερίσι (στη συγκεκριμένη περίπτωση) με τους Τούρκους στρατοκράτες που στοχεύει στη φυσική εξόντωση ανθρώπων που σύμφωνα με την αστική νομιμότητα τιμωρήθηκαν με το παραπάνω.

Είναι επιτακτικό να δίδεται στους αλλοδαπούς ο επιβεβλημένος χρόνος να ασκήσουν ένδικα μέσα κατά των διοικητικών πράξεων (απέλαση). Να έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν τη χώρα παραμονής τους. Κάτι που όχι μόνο είναι ανθρώπινο αλλά και επιβεβλημένο από τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ.

Έτσι, είναι αναγκαίο να αλλάξει ο νόμος για την υποχρεωτική απέλαση, και να κρίνεται ειδικά το θέμα από τα δικαστήρια, όσο αφορά τους αλλοδαπούς.

- 2 -

Οι υπαλλήλοι στο διευτερο εδάφιο, ο δρόστης θα καταδικασθεί στην θάνατον.

Α ΤΟ ΑΡΘΡΟ 31 ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ -

Η καταδίκη σε ποινή καθεστέρως γιά περισσότερο από πέντε έτη, απαιτεί την απαγόρευση των δημοσίων υπηρεσιών ισόβιας, και η καταδίκη σε ποινή καθεστέρως τριών έως πέντε ετών, απαιτεί την απαγόρευση των δημοσίων υπηρεσιών γιά μιά περίοδο ίση προς την διάρκειά/επιβληθείσης ποινής φυλάκισης.

Α ΤΟ ΑΡΘΡΟ 33 ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ -

Ο οισοθήποτε θα είχε καταδικασθεί σε ποινή καθεστέρως γιά περισσότερο από πέντε έτη, θα τεθεί σε κατάσταση δικαστικής απαγορεύσεως κατά την διάρκεια της επιβληθείσης ποινής καί γιά την διακρίση της περιουσίας του οι υπαλλήλους του Αστυνομικού Κώδικος οι σχετικές με τους υπό απαγόρευση θα εφαρμοσθούν.

Το καταδικασζόμενο πρόσωπο σε ποινή καθεστέρως πλέον των πέντε ετών, θα δύναται να καταδικασθεί σε στέρηση του δικαιώματος της πατρότητας και των νομίμων δικαιωμάτων των παρεχόμενων σ' αυτόν από τόν τίτλο του συζύγου, κατά την διάρκεια της ποινής.

Αντίγραφο κυρωμένο γιά το σύμφωνο

19 Οκτωβρίου 1943

Ο Γραμματέας ΙΙ41

(Σφραγίδα και υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση γαλλικής μεταφράσεως εκ του Τουρκικού Ποινικού Κώδικος συνημμένης

Αθήνα, 19 Μαρτίου 1984 Ο Μεταφραστής

Ι. Ραζής

[Signature]

- 2 -

Κατά συνέπεια, απαιτείται εν ονόματι του λαού, η παραπομπή σε δίκη των κατηγορουμένων σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου 3005 κατά την διαδικασία γιά τή εκπ' αυτοορόφω εγκλήματα και η τιμωρία των κατηγορουμένων βάσει των άρθρων 403/1-2-5, 31 και 33 του Τουρκικού Ποινικού Κώδικος συμψηφιστράς την πράξη των.

3 Μαρτίου 1943

ΑΗΜΑΓΑΝ ΚΟΝΥΑΛΙ

Ο Αντεισαγγελέας 25706

(υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση γαλλικής μεταφράσεως από την Τουρκική του συνημμένου Κατηγορητηρίου

Αθήνα, 19 Μαρτίου 1984 Ο Μεταφραστής

Κ. Ραζής

[Signature]

Επισημαίνεται το γνήσιο της παρούσης μεταφράσεως του Υπουργείου Εσωτερικών, ο οποίος μετάφραση πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με το νόμο.

Αθήνα, 20 ΜΑΡ. 1984

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Η ΑΝΤΙΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΔΙΡΝΕ

ΠΑΡΕΛΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 3005

Κ.Α.Τ.Η.Ε.Ο.Ρ.Ε.Τ.Η.Ε.Ι.Ο

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟΓΡΓΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΕΔΙΡΝΕ

Αρ. Προανακρίσεως : 1942/2949

Ο Υ Ε Ι Α Αρ. : 1943/427

Αρ. Κατηγορητηρίου : 1943, 113

ΕΝΑΤΟΝ : Η Δημοσία Τόξια

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ: Ο ΙΦΑΧΙΜ ΓΑΛΙΣΚΑΝ γιός του ΜΥΡΑΤ και της ΡΑΧΙΥΕ, γεννηθείς το 1949, καταγόμενος από το χωριό ΑΓΚΑΛΙΑ της περιφέρειας ΓΑΡΣΑΝΑ της επαρχίας ΣΑΝΣΟΥ, κάτοικος ΣΑΝΣΟΥ, ΤΕΡΜΕ ΣΑΝΣΟΥ, ΓΑΛΙ ΜΕΛΙΤΙ Αρ. 4 ΓΑΡΣΑΝΑ.
Ο ΙΣΜΑΙΛ ΙΔΙ, γιός του ΜΥΡΑΤ και της ΡΑΧΙΥΕ, γεννηθείς το 1954, καταγόμενος από το χωριό ΓΑΛΙ της περιφέρειας ΣΑΝΣΟΥ του ΕΛΙΚΕΣΙΝ, κάτοικος του ίδιου χωριού.
Ο ΑΗΜΕΤ ΜΑΥΤΑΣ, γιός του ΣΑΛΕΜΑΝ και της ΕΜΙΝΕ, γεννηθείς το 1950, καταγόμενος από το χωριό ΓΑΛΙ ΑΚΑΛΙΑ της περιφέρειας ΓΑΛΙ της επαρχίας ΚΟΥΤΑΙΑ, κάτοικος στο ΓΑΛΙ ΓΑΛΙ ΜΕΛΙΤΙ, ΑΡ. 4 ΓΑΛΙ ΑΚΑΛΙΑ Αρ. 427.
Α Δ Ι Κ Η Α: Εξαγωγή ναρκωτικών στο εξωτερικό.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΔΙΚΗΜΑΤΟΣ: τις 23 Οκτωβρίου 1952

Κατόπιν της γεννημένης προανακρίσεως κατά των κατηγορουμένων, των οποίων οι ταυτότητες προαναφέρονται, διεκρίσθη ότι ο ΙΦΑΧΙΜ ΓΑΛΙΣΚΑΝ, ο ΙΣΜΑΙΛ ΙΔΙ και ο ΑΗΜΕΤ ΜΑΥΤΑΣ προηγήθηκαν ναρκωτικά στην Τουρκία, ότι τή ελήγααν εκτός της χώρας, ότι συνεκλήθησαν στο εξωτερικό και καταδικασθηκαν, ότι ούτω λήγουν το αδίκημα γιά το οποίο κατηγορούνται.

δυο γραμματα του Μ. Σαντι σ'ενα φίλο του

Αγαπητέ φίλε

Είμαι ήδη φυλακισμένος 6 μήνες στην Τουρκία, για την ίδια αιτία που είχα καταδικασθεί στην Ελλάδα. Η κατηγορία είναι εξαγωγή από την Τουρκία.

Ο νόμος που έχει κάνει η κυβέρνηση δεν συμπεριλαμβάνει τους αλλοδαπούς. Έτσι χρησιμοποιούν σαν αιτιολογία την πληροφορία που η Ελληνική Αστυνομία τους έδωσε για να με δικάσουν. Εδώ υπάρχουν 700 περιπτώσεις παρόμοιας με τη δική μου, αλλά είμαι ο μοναδικός αλλοδαπός. Οι ποινές είναι πάνω από 30 χρόνια. Όπως καταλαβαίνεις η κατάσταση είναι απίστευτη αλλά αληθινή.

Η μοναδική ευκαιρία που έχω είναι η ιρανική υπηκοότητα. Εχθές με πήγαν στο δικαστήριο και αποφασίστηκε να ζητήσω την απόφαση των ελληνικών δικαστηρίων. Η απόφαση των ελληνικών δικαστηρίων είναι η μόνη απόδειξη για την Τουρκία να με καταδικάσει.

Χωρίς αυτή την απόφαση δεν μπορούν να με δικάσουν. Έξι μήνες πριν έγραψα ένα γράμμα στο Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης και έλεγα ότι η απόφαση της Ελλάδας για ένα Ιρανό υπήκοο δεν αφορά την Τουρκία, αλλά το Ιράν. Εάν αυ-

τή η απόφαση σταλεί εδώ, θα αρπάξω σύμφωνα με αυτήν, τουλάχιστον 30 χρόνια, στην ψύχρα. Αυτό σημαίνει το τέλος της ζωής μου.

Οι ελληνικές αρχές ξέρουν ότι είμαι Ιρανός κι όχι Τούρκος. Τώρα θέλω να αναφέρω την κατάστασή μου στην Επιτροπή Ανθρώπινων δικαιωμάτων. Χρειάζομαι ακόμα μια απάντηση από το Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης. Σε παρακαλώ να ενεργήσεις γι' αυτό από εκεί που βρίσκεσαι. Βγάλε φωτοτυπία της επιστολής αυτής και συνόδεψέ την στην αίτηση που θα κάνεις. Αυτή την στιγμή ο δημόσιος κατήγορος ζήτησε για μένα την ποινή του θανάτου.

Εάν χρειάζεσαι οποιοδήποτε πειστήριο, μπορείς να το ζητήσεις από τον δικηγόρο μου, που βρίσκεται στην Ισταμπούλ. Θα σου δώσω την διεύθυνσή του και θα του μιλήσω. Κράτησε επαφή μαζί του.

Αγαπητέ φίλε, προσπάθησα να σου εξηγήσω την κατάσταση μου και ελπίζω ότι θα βάλεις τα δυνατά σου.

Περιμένω γράμμα σου

ο φίλος σου

Μανσούρ Σαντί

5.6.85

Αγαπητέ αδελφέ,

Πρώτα απ' όλα, σ' ευχαριστώ για όλα όσα έκανες για μένα.

Με ρωτάς πόσο θα διαρκέσει η δίκη μου, έχω δικαστήριο κάθε δύο μήνες. Το δικαστήριο περιμένει την απόφαση από την Ελλάδα. Εάν δεν πάρουν απάντηση θα αναβάλλουν τη δίκη για τους επόμενους δύο μήνες. Όπως σου έγραψα και προηγούμενα η καταδικαστική απόφαση στην Ελλάδα είναι η μοναδική απόδειξη για την Τουρκία. Με ρωτάς για τα όρια προφυλάκισης. Δεν υπάρχουν όρια. Μπορούν να με έχουν προφυλακισμένο για χρόνια. Υπάρχουν 3.000 άτομα στην ίδια κατάσταση με μένα, δύο από αυτούς πριν από τρεις μήνες, αφέθηκαν ελεύθεροι, επειδή η Βουλγαρία δεν έστειλε παρόμοιες καταδικαστικές αποφάσεις.

Για την αμοιβή του δικηγόρου θα μιλήσω στον ξάδελφό μου αλλά δεν ξέρω πόση είναι. Πάντως θα σε φέρω σε επαφή με τον δικηγόρο μου. Στις 7 Ιούνη έχω δίκη όπου και θα τον δω.

Χθες έγραψα ακόμα ένα γράμμα στο Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης, αλλά δεν ξέρω αν το έλαβε.

Θάθελα να μάθω σχετικά με κάποια συμφωνία που υπογράφηκε πριν τρεις μήνες στη Γαλλία. Σύμφωνα μ' αυτήν δεν μπορούν να μας δικάσουν.

Σου στέλνω απόκομμα από την εφημερίδα. Αν μάθεις κάτι πληροφορήσέ με.

Άλλα δεν έχω να σου γράψω. Μετά τη δίκη μου θα σου γράψω αν ήλθε κάποια απάντηση από την Ελλάδα.

Υπάρχουν πολλά που θάθελα να σου γράψω, αλλά καταλαβαίνεις την κατάσταση...

Με τις καλύτερες ευχές μου

Μανσούρ Σαντί

συντομο χρονικο των εξεγερσεων των ποινικων και πολιτικων κρατουμενων στη Δ.Γερμανια

Παρότι η ιστορία του αγώνα των κρατούμενων δεν έχει ως τώρα καταγραφεί —κάποτε θάπρεπε να γίνει κι' αυτό— εν τούτοις υπάρχει. Στη συνέχεια γίνεται μια ατελής και συνοπτική παράθεση των σπουδαιότερων σταθμών όσον αφορά την εξέλιξη του κύκλου αγώνα των φυλακισμένων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στο Δυτικό Βερολίνο.

Στις 21.1.1969 η *Berliner Zeitung* (όργανο των εκδόσεων *Springer*, κάτι ανάλογο με την εγχώρια Απογευματινή) γράφει τα εξής σχετικά με μια εξέγερση στις φυλακές του Δυτ. Βερολίνου *Tegel*: "Περίπου 200 εξεγερμένοι κρατούμενοι βγήκαν εχθές από τα κελιά τους και υπό τους ήχους των σειρήνων επιτέθηκαν κατά των δεσμοφυλάκων με ότι είχαν πρόχειρο: αυγά, μαχαιροπήρουνα, πιάτα, παντόφλες. Ένας υπάλληλος τραυματίστηκε στον αυχένα και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Η αστυνομία έσπευσε άμεσα επί τόπου με όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις της καθώς και με μονάδες ειδικής ετοιμότητας. Αφού αρχικά 200 περίπου αστυνομικοί περικύκλωσαν την φυλακή, επιτέθηκαν κατά των φυλακισμένων και εντός 5 λεπτών αποκατέστησαν την τάξη".

Στις αρχές του 1970 δημιουργείται στο *Tegel* (τότε είχε 1.300 κρατούμενους κι ήταν το μεγαλύτερο σωφρονιστικό κατάστημα της Δυτ. Ευρώπης) ένα τμήμα κοινωνικής θεραπείας σαν αντίδραση στην εξέγερση του οικήματος 4.

Στις 24.12.1971 παραμονή Χριστουγέννων στο *Stammheim* τα φώτα σβήνουν όπως πάντα στις 10 το βράδυ. Αυτή τη φορά όμως οι 1.000 κρατούμενοι αντιδρούν μ' ένα δαιμονισμένο θόρυβο που δημιουργούν χτυπώντας τις πόρτες και τα κάγκελα των κελιών.

Την περίοδο 71-72 ο αγώνας στις φυλακές συνεχίζεται μαζικά από τους κρατούμενους της *Santa Fu* στο *Fuhlsduttel* του Αμβούργου. Έτσι στις 8.8.1971, 500 περίπου κρατούμενοι σε σύνολο 820 εξεγείρονται διαμαρτυρόμενοι για την κακή ποιότητα τροφής και την επιδείνωση των συνθηκών κράτησης. Καταστρέφουν κελιά και πετούν το φαγητό έξω από τα παράθυρα. Στις 25 Οχτώβρη του 71 ένας κρατούμενος σκαρφαλώνει στη στέγη της φυλακής διαμαρτυρόμενος για την απαγόρευση επισκέψεων της αραβνοιαστικής του. Στις 25 Δεκέμβρη 1971 στασιάζουν 529 κρατούμενοι απαιτώντας αλλα-

γή της διοίκησης, καθιέρωση συχνών επισκεπτηρίων, καλλίτερο χώρο επισκεπτηρίου, σωστή επαγγελματική εκπαίδευση και κατάργηση της λογοκρισίας της αλληλογραφίας. Γράφει σχετικά το φύλλο της 27ης Δεκέμβρη 1971 της εφημερίδας *Hamburger Abendblatt*: "Φορώντας στο κεφάλι για προστασία κάδους μεταφοράς ιματισμού, οι υπάλληλοι των φυλακών προσπάθησαν να βγάλουν από τα κελιά τους, τους επικεφαλής της στάσης αλλά απέτυχαν. Ζητήθηκε λοιπόν η συνδρομή της αστυνομίας, άντρες της οποίας φορώντας ειδικά προστατευτικά κράνη κατάφεραν μαζί με τους δεσμοφύλακες να βγάλουν έξω από τα κελιά τους οχτώ από τους θεωρούμενους σαν υποκινητές της στάσης. Χρειάστηκε πρώτα να σπάσουν και να λειώσουν με συσκευές οξυγόνου τις πόρτες των κελιών τους γιατί τις είχαν οχυρώσει τοποθετώντας από πίσω διάφορα έπιπλα. Αυτοί οι οχτώ μεταφέρθηκαν και κλείστηκαν σε ειδικά κελιά απομόνωσης".

Στις αρχές του 1972 αρχίζει πάλι να διογκούται το κύμα των διαμαρτυριών των φυλακισμένων. Στις 26 Μάρτη 1972 δύο κρατούμενοι, ο *Michael Holzner* και ο *Enno Schmidt*, ανεβαίνουν στη στέγη της εκκλησίας της φυλακής απαιτώντας τη μεταφορά του *Schmidt*. Άλλοι κρατούμενοι την ίδια εποχή ανεβαίνουν κι αυτοί στις στέγες των φυλακών με στόχο να ευαισθητοποιήσουν την κοινή γνώμη γύρω από τα ζητήματα που τους απασχολούσαν. Τον Ιούνιο του 1972 σχεδιάζεται η δημιουργία μιάς ειδικής οχτιάς στις φυλακές ειδικά για τους πιο αγωνιστικούς φυλακισμένους έτσι ώστε να απομονωθούν από τους υπόλοιπους και να αποφευχθούν οι περαιτέρω ταραχές. Στις 29 Ιούλη 1972 ο *Enno* και ο *Michael* ανεβαίνουν πάλι στη στέγη της φυλακής της *Santa Fu* για να διαμαρτυρηθούν κατά της έντασης των μέτρων ασφαλείας αφ' ενός και αφ' ετέρου να απαιτήσουν ανοιχτά κελιά και την ελεύθερη κατοχή από τους κρατούμενους δεκτών *F.M.* Οι συγκρατούμενοί τους, τους υποστηρίζουν και τους παρέχουν σκεπάσματα, τρόφιμα και ξυριστικές μηχανές τα οποία τα ανεβάζουν από τα παράθυρα των κελιών στη στέγη. Με διάφορα megάφωνα οι συγκρατούμενοι ενισχύουν τα αιτήματα των δύο, οι οποίοι παρά όλες τις διαπραγματεύσεις από μεριάς της διοίκησης των φυλακών και την πίεση που τους ασκήθηκε επί τρεις μέ-

ρες, δεν δέχονται να υποχωρήσουν και να εγκαταλείψουν τη στέγη της φυλακής. Προειδοποιούν ότι σε περίπτωση άσκησης βίας εναντίον τους είναι αποφασισμένοι να πέσουν κάτω. Εν τω μεταξύ είχαν προλάβει να εφοδιαστούν μ' ένα πεντάλιτρο μπιτόνι βενζίνας. Στις 26 Ιούλη ο *Enno Schmidt* γλιστράει και πέφτει. Ξεσπάει στη *Santa Fu* η εξέγερση των φυλα-

κισμένων. Άλλοι είκοσι κρατούμενοι σκαρφαλώνουν στις στέγες των φυλακών, εξοπλισμένοι με καρεκλοπόδαρα και πόδια τραπέζινων και αναρτούν ένα πανώ το οποίο γράφει απλά ΚΑΤΕΡΓΟ. Μια άλλη ομάδα φυλακισμένων σε ένδειξη συμπαράστασης, αρχίζει απεργία πείνας αόριστης διάρκειας και ζητάει την ικανοποίηση ενός προγράμματος δέκα σημείων. Ύστερα από διαπραγματεύσεις με τον Υπουργό Δικαιοσύνης έγιναν αποδεκτά τα αιτήματα για τη σύσταση μιάς επιτροπής από τους ίδιους τους κρατούμενους, η οποία θα τους αντιπροσωπεύει στη διοίκηση της φυλακής, το συχνότερο άνοιγμα των κελιών και η χρησιμοποίηση δεκτών *F.M.* Παρ' όλα αυτά η διοίκηση της φυλακής πέτυχε να επιβάλλει τον όρο της για τη δημιουργία ειδικής οχτιάς για τους ιδιαίτερα επικίνδυνους φυλακισμένους. Στις αρχές του Ιούλη 1973 περίπου 80% των πεντακόσιων φυλακισμένων της *Santa Fu* κάνουν τριήμερη απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για το απαίσιο φαγητό. Απειλούν με αποχή από την εργασία και 60 κρατούμενοι παύουν ήδη να εργάζονται.

Στις 17 Γενάρη 1973 μερικοί φυλακισμένοι, μέλη της *R.A.F.* αρχίζουν μιάς αόριστης διάρκειας απεργία πείνας. Συμμετέχουν 27 πολιτικοί κρατούμενοι. Απαιτούν την κατάργηση της απομόνωσης και τη δυνατότητα συμμετοχής τους σε κοινές εκδηλώσεις και σε κοινή διαβίωση με τους άλλους φυλακισμένους, γράφουν δε τα εξής σε μια σχετική διακήρυξη τους: "Σύντροφοι, είναι σαφές ότι ο αγώνας για την πολιτικοποίηση των φυλακών δεν είναι δυνατόν να διεξαχθεί χωρίς το δικό σας ενδιαφέρον, χωρίς τη δική σας συμπαράσταση. Τότε μόνο είναι δυνατή η διεξαγωγή του όταν το κλειστό σύστημα μέσα στο οποίο ο εχθρός διαθέτει όλα τα μέσα, την εξουσία, τη βία, τα προνόμια, την απομόνωση, την ψυχιατρική κ.λ.π., όταν αυτό το σύστημα παρουσιάζει ρήγματα. Κι' αυτό θα γίνει όταν στην βία των γουρουνιών αντιπαρατεθεί η βία των δρόμων κι όταν ο αγώνας των

φυλακισμένων υποστηριχτεί προτού εσείς οι ίδιοι να φυλακιστείτε."

Το αίτημά τους έχει ως εξής: "Ισοτιμία των πολιτικών και ποινικών κρατούμενων και ελεύθερη πολιτική πληροφόρηση για όλους τους κρατούμενους".

Το 1972, 254 φυλακισμένοι, το 90% δηλαδή του συνόλου των κρατούμενων στη φυλακή του *Diesburg* απευθύνονται στο Υπουργείο Δικαιοσύνης του κρατίδιου της Έσσης και ζητούν μεγαλύτερο μισθό, μεγαλύτερη αμοιβή για την εργασία των φυλακισμένων καθώς επίσης και επισκέψεις των συζύγων των έγγαμων κρατούμενων χωρίς την επίβλεψη του προσωπικού της φυλακής. Ενισχύουν την προώθηση αυτών των αιτημάτων τους με αποχή από την εργασία, συνέντευξη τύπου στην εφημερίδα *Frankfurter Rundschau* κ.λ.π.

Τον Ιούνιο του 1973 οι κρατούμενοι της φυλακής του *Bruchsal* κατέρχονται σε απεργία πείνας που λίγο μετά εξελίσσεται σε στάση. Σκοπός της η αποκάλυψη στη κοινή γνώμη του ότι με το προκάλυμμα και την πρόφαση της περιφημής επανένταξης στο κοινωνικό σύνολο των κρατούμενων εφ' ενός και αφ' ετέρου τη δημιουργία ανθρώπινου σωφρονιστικού κώδικα, δημιουργούνται στις φυλακές ολόκληρες πτέρυγες σαν αχτίδες απομόνωσης.

Το 1973 στο γυναικείο τμήμα των φυλακών της Χαϊδελβέργης ξεσπάει άλλη μια εξέγερση η οποία παρουσιάστηκε από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης πλαστά φυσικά, ειρωνικά και δυσφημηστικά σαν η εξέγερση του καπνού (*tabac revolte*). Ήταν μια εξέγερση που είχε σχέση με τις επικρατούσες συνθήκες κράτησης. Κατά τη διάρκεια μιάς νύχτας οι εξεγερμένες γυναίκες πιάστηκαν από άντρες ειδικών

μονάδων και μισόγυμνες, δια της βίας, μεταφέρθηκαν σε άλλες φυλακές όπου μπήκαν κατ'ευθείαν στην απομόνωση. Στις 17 Δεκέμβρη του 1973, 6 κρατούμενοι της φυλακής *Kaisheim* αρχίζουν μια απεργία πείνας αόριστης διάρκειας. Μ'ένα κατάλογο είκοσι αιτημάτων απαιτούν μεταξύ άλλων τα εξής: 1) τη παύση ενός εμπειρογνώμονα σε θέματα σωφρονιστικού κώδικα 2) τη σύσταση μιάς ανεξάρτητης επιτροπής που θα εξετάζει τις καταγγελίες των κρατούμενων για όσα συμβαίνουν στις φυλακές του *Kaisheim* 3) δίκαιη αμοιβή για την παρεχόμενη από τους κρατούμενους εργασία 4) παράταση των ωρών ακρόασης του ραδιοφώνου και παρακολούθησης της τηλεόρασης 5) απομάκρυνση όλων των εθνικοσοσιαλιστικών βιβλίων από τη βιβλιοθήκη της φυλακής καθώς και όλων εκείνων των βιβλίων που ωραιοποιούν και εξυμνούν τον φασισμό, τον милитарισμό και τον ρατσισμό. Το βράδυ της Πρωτοχρονιάς είκοσι άτομα περίπου συγκεντρώνονται με πανώ διαμαρτυρίας μπροστά από το κτίριο της φυλακής έχοντας και ντουντούκες με τις οποίες φωνάζουν συνέχεια το σύνθημα: "ρίξτε τα τείχη, αφήστε τους ανθρώπους ελεύθερους". Συγχρόνως πετούν διάφορα αντικείμενα στο προαύλιο της φυλακής. Οι κρατούμενοι συμμετέχουν από τη μεριά τους κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο, χτυπώντας τα τσιγκίνα πιάτα και μαχαιροπήρουνά τους πάνω στα κάγκελα του κελιού τους και ρίχνοντας αναμένες εφημερίδες έξω από τα παράθυρα των κελιών. Τέσσερις από τους κρατούμενους που θεωρήθηκε ότι ηγήθηκαν των άλλων, απομονώνονται από τους υπόλοιπους.

Στις 27 Μάη 1974, οι 40 κρατούμενοι της φυλακής του *Straubing* κατέρχονται

σε μιάς αόριστης διάρκειας απεργία πείνας έχοντας παρόμοια αιτήματα. Συγχρόνως συμπαραστάτες πληροφορούν το πληθυσμό του *Straubing* για όσα συμβαίνουν πίσω από τους τείχους των φυλακών του. Εν τω μεταξύ οι θεωρούμενοι πρωτοπόροι της φυλακής του *Kaisheim*, τρεις φυλακισμένοι, κυκλοφορούν ένα κείμενο με την επωνυμία "ντοκουμέντο για την μεταχείριση των κρατούμενων στη φυλακή του *Kaisheim* και για την άσκηση ψυχικής και σωματικής βίας και τρόμου απέναντί τους". Αυτό το κείμενο βγαίνει παράνομα έξω από τις φυλακές και μέσα σ' αυτό περιγράφονται δεκάδες περιπτώσεις απόπειρων απόδρασης των κρατούμενων, απεργίες πείνας, άρνηση εργασίας καθώς επίσης και οι "προσπάθειες για την κοινωνική επανένταξη των κρατούμενων" από τη μεριά της διεύθυνσης της φυλακής.

Στις 2 Ιούνιο του 1974 στη φυλακή του *Mannheim* τα φώτα σβήνουν μια ώρα νωρίτερα απ' ότι συνήθως. Οι 800 κρατούμενοι αντιδρούν χτυπώντας τις καρέκλες και τους τσιγκίνους δίσκους του φαγητού τους στις πόρτες των κελιών και στα κάγκελα των παράθυρων. Την ίδια στιγμή, αστυνομικοί που έχουν μπει στη φυλακή υπό την επήρεια αλκοόλ, βασανίζουν σε ιδιαίτερο χώρο εκατό κρατούμενους. Αυτά τα βασανιστήρια και οι ξυλοδαρμοί που έγιναν γνωστά ύστερα από ανακοίνωση του Συμβουλίου της Επιτροπής των φυλακισμένων, ήταν η αφορμή για να ασκηθεί τον Δεκέμβριο του 1974 ποινική δίωξη κατά τεσσάρων υπαλλήλων της φυλακής.

Σε σύνδεση με τα παραπάνω γεγονότα έγινε γνωστή από τους κρατούμενους και μια άλλη περίπτωση που στα μέσα μαζι-

Απο την εξέγερση των φυλακισμένων στη Σαντα Φου

κής ενημέρωσης πήρε την επωνυμία: "το σκάνδαλο των φυλακών του Μάννχαϊμ". Γράφει σχετικά σε μια διακήρυξη της η επιτροπή κρατούμενων της φυλακής: "Στις 27 Δεκέμβρη 1973, ο κρατούμενος *Peter Vast* δολοφονήθηκε σ' ένα κελί των φυλακών του Μάννχαϊμ από τους φρουρούς. Αφού τον χτύπησαν μέχρι αναισθησίας, τον πέταξαν κατόπιν σ' ένα σακί κάτω από ένα κρεβάτι του κελιού του, όπου ο *Vast* μετά από ώρα πνίγηκε από τον εμετό του. Ένας από τους φρουρούς αργότερα ομολόγησε και μη μπορώντας να ανθέξει αυτοκτόνησε. Γι' άλλους δύο έγινε δίκη και ο εισαγγελέας δήλωσε στη χήρα του: "ο αποκαλούμενος κύριος δράστης είναι νεκρός, πήρε την ευθύνη πάνω του και φέρθηκε παρ' όλη τη συμπεριφορά του σαν αξιοπρεπής δημόσιος υπάλληλος". Βέβαια και φέρθηκε σαν άξιος δημόσιος υπάλληλος. Με την αυτοκτονία του φρόντισε ώστε τα πρόσωπα των υψηλότερων κλιμακίων του καθεστώτος να νίπτουν τας χείρας τους. Αυτουνού τα νεύρα έσπασαν. Τα νεύρα όσων κάθονται πίσω από το γραφείο δεν σπάνε τόσο εύκολα. Τα χέρια τους αγγίζουν μόνο χαρτιά, μόνο έγγραφα. Δεν πιάνουν το γκλομπ ή την σκανδάλη του πιστολιού. Προφανώς δεν βρίσκεται κανένας ο οποίος θα μπορούσε να τους καταλογίσει ευθύνη. Κανένας που θα μπορούσε να ονομάσει εγκληματία ένα γερμανό υπουργό, έναν ανώτερο διοικητικό υπάλληλο, ένα διευθυντή της φυλακής, ακόμη κι αν αυτός ήταν κατά τη διάρκεια του πολέμου, μέλος των ναζιστικών στρατοδικείων".

Τον Ιούλη του 1974 γίνονται γνωστές καινούργιες περιπτώσεις τρομοκρατίας, ξυλοδαρμών και βασανισμών στα κελιά οι οποίες με διακηρύξεις των κρατούμενων που περνούν παράνομα έξω απ' τη φυλακή, δίνονται στη δημοσιότητα. Στη φυλακή του *Friedburg*, ένα παράρτημα της φυλακής του *Butzbach*, στο διάστημα μεταξύ 11 και 13 Δεκέμβρη του 1974, το 80 % του συνόλου των κρατούμενων, κατέρχονται σε μια απεργία πείνας κατά των συνθηκών κράτησης και ιδιαίτερα κατά των συνθηκών διάθεσης του ελεύθερου χρόνου τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να υπάρξουν κάποιες βελτιώσεις. Την Πρωτοχρονιά του 1975 πάνω από 200 κρατούμενοι του οικήματος 2, της φυλακής του Βερολίνου *Tegel*, ζητούν με δηλώσεις τους, την εξομείωση των συνθηκών κράτησης σ' αυτό το οικήμα, με τις κανονικές συνθήκες που επικρατούν στο οικήμα 4 των φυλακών. Οι φυλακισμένοι της *R.A.F.* αρχίζουν μια ιδιαίτερα μακριά απεργία πείνας κατά της απομόνωσης και στις 2 Φλεβάρη του 75 αρχίζουν και απεργία δίψας. Τον Μάρτη του 75 και με αφορμή την απαγωγή του προέδρου των Χριστιανοδημο-

κρατών (*CDU*) *Lorenz* από το κίνημα 2 Ιούνη στο Βερολίνο, το συμβούλιο των κρατούμενων της Φρανκφούρτης γράφει σχετικά σε μια διακήρυξη του: "Προβαίνουμε σ' αυτή την διακήρυξη σαν τη μόνη έγκυρη αντιπροσώπευση των φυλακισμένων εγκάθειρκτων και έγκλειστων των φυλακών, ψυχιατρικών ιδρυμάτων και σωφρονιστικών καταστημάτων της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε και το ξέρουμε πολύ καλά ότι αυτή η ενέργεια, η απαγωγή του *Lorenz*, βρήκε σύμφωνη τη συντριπτική πλειοψηφία των κρατούμενων κι αυτό παρ' όλο που στο αίτημα του κινήματος της 2 Ιούνη για την απελευθέρωση των φυλακισμένων, δεν υπάρχει κανένας που να μην είναι πολιτικός κρατούμενος. Δεν υπάρχει δηλαδή κανένας από τα αδέρφια μας οι οποίοι από χρόνια, άλλος περισσότερο κι άλλος λιγότερο, βρίσκονται αλλά και αγωνίζονται στη φυλακή και με την ίδια τους ακόμη τη ζωή, αντιστέκονται ενάντια σ' αυτό το καθεστώς των Αλ Καπόνε, των κυρίων, των ιδιοκτητών, των εξουσιαστών και των καπιταλιστών. Το ότι ακριβώς δεν βρίσκεται κανένας από τα αδέρφια μας σ' αυτή τη λίστα γι' απελευθέρωση, το θεωρούμε μεν έλλειψη αλλά δεν καταλογίζουμε ευθύνη ούτε κατηγορούμε το κίνημα της 2 Ιούνη. Είμαστε σε θέση να απελευθερωθούμε μόνοι μας και διαθέτουμε τα μέσα, την θέληση και την αγωνιστικότητα για να πετύχουμε αυτό το σκοπό".

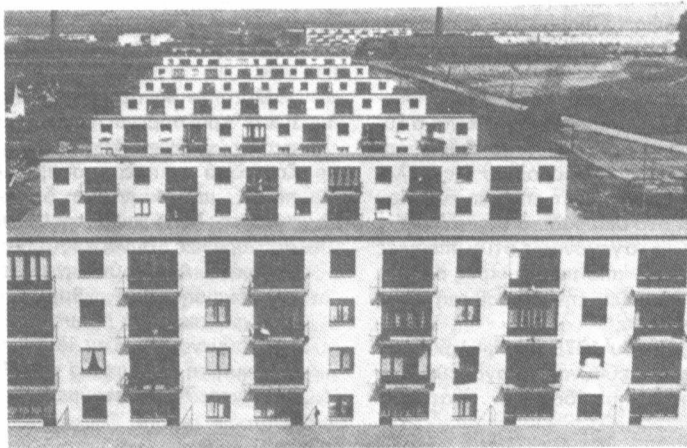
Στις αρχές Φεβρουαρίου του 1975, είκοσι επτά αλλοδαποί, διαφορετικών εθνικοτήτων, μιάς φυλακής της Φρανκφούρτης, αρχίζουν μια απεργία πείνας αόριστης διάρκειας με στόχο να διαμαρτηρηθούν για την καθυστέρηση της εισαγωγής τους σε δίκη, με αποτέλεσμα να κρατούνται άδικα περισσότερο χρόνο στις φυλακές. Στις 3 Μάρτη 1975, 8 κρατούμενοι των φυλακών του Βερολίνου *Tegel* και συγκεκριμένα του οικήματος 3

των φυλακών που είναι τελείως απομονωμένοι από τους υπόλοιπους, ξεκινούν μια απεργία πείνας στην οποία συμπαρίστανται κι άλλοι 9 απαιτώντας: την άμεση κατάργηση της απομόνωσης, ίδια μεταχείριση για όλους τους κρατούμενους, ελεύθερη πολιτική δραστηριότητα με τη φυλακή κ.λ.π.

Το μεγαλύτερο μέρος των φυλακισμένων στο 3 οικήμα υποστηρίζει αυτά τα αιτήματα. Η πίεση γίνεται τόσο μαζική ώστε ήδη το βράδυ της πρώτης μέρας της απεργίας η απομόνωση καταργείται. Ύστερα από λίγο καιρό μόλις η διεύθυνση των φυλακών ανακοινώνει ότι καταργεί τα σπορ, 35 κρατούμενοι απειλούν να αρχίσουν απεργία πείνας με αποτέλεσμα η διεύθυνση να αποσύρει αμέσως το μέτρο.

Μετά από μια απεργία πείνας στις φυλακές του *Bruchsal* που στρέφονταν ενάντια στις άθλιες συνθήκες κράτησης, αρκετοί από τους εμψυχωτές του αγώνα μεταφέρονται και διασπώνται σε διαφορετικά καταστήματα φυλακών. Τέσσερις απ' αυτούς μεταφέρονται στη φυλακή του *Pfullendorf*. Όταν αποφασίζεται η μεταφορά του ενός από τους τέσσερις από το *Pfullendorf* σε μια άλλη φυλακή, κατεβαίνουν στο προαύλιο των φυλακών όλοι τους διαμαρτυρόμενοι και μόνο με την επέμβαση των ΜΑΤ συλλαμβάνονται για να περάσουν τον Απρίλη του 1975 από δίκη με τη κατηγορία της στάσης. Στις 20 Μάη 1975 αρχίζει από επτά κρατούμενους των φυλακών του Μπρόενκβαλντ μια απεργία πείνας γιατί τα αιτήματά τους μεταξύ των οποίων: 1) καλύτερη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη 2) περισσότερος ελεύθερος χρόνος 3) όχι μείωση της μερίδας του φαγητού, δεν δημοσιοποιήθηκαν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης λόγω ύπουλης παρέμβασης της διεύθυνσης.

Με αφορμή δύο αλληπάληλους θανάτους τον Γενάρη και Απρίλη του 1975, 31 κρατούμενοι των φυλακών του *Butz-*

bach ζητούν την άμεση παύση του γιαιτρού των φυλακών του οποίου οι "ιατρικές μέθοδοι ήταν αδύνατο να γίνουν πλέον ανεκτές. Τον Απρίλη του 1975, οι γυναίκες κρατούμενοι των φυλακών του *Aichach* απευθύνουν ένα κείμενο στο τοπικό κοινοβούλιο όπου διαμαρτύρονται για την τιμωρία και συκοφάντησή τους από τον διευθυντή των φυλακών λόγω υποτιθέμενου ή πραγματικού λεσβιακού έρωτα. Λόγω της ανυπόφορης πίεσης που ασκείται στις γυναίκες που υπόγραψαν, δύο αρχίζουν απεργία πείνας. 10 κρατούμενοι του αντρικού τμήματος των φυλακών του *Butzbach* ανακοινώνουν ότι συμπαρίστανται στις απεργούσες γυναίκες του *Aichach*. Στις 28 Σεπτεμβρίου 1975, 14 κρατούμενοι των φυλακών του *Troungesheim*, φυλακών για προφυλακισμένους, αρχίζουν απεργία πείνας για συμπαράσταση στους φυλακισμένους αγωνιστές της ελευθερίας στην Ισπανία και διαμαρτύρονται κατά των θανατικών ποινών και καταδικών. Τον Οκτώβριο του 1975 κρατούμενοι των βερολινέζικων φυλακών *Moabit* κυκλοφορούν ένα πρόγραμμα 18 σημείων μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνονται τα αιτήματα για καλύτερη αμοιβή της εργασίας των φυλακισμένων και περισσότερο ελεύθερο χρόνο, για περισσότερο χρόνο κοινών εκδηλώσεων όλων των κρατούμενων, για καλύτερη ποιότητα φαγητού, και σεβασμό στις κοινωνικές και πολιτιστικές καταβολές και ιδιαιτερότητες των αλλοδαπών κρατούμενων. Κρατούμενοι των φυλακών του *Tegel* επιδοκιμάζουν την κυκλοφορία του προγράμματος των 18 αιτημάτων και κυκλοφορούν λίστα υπογραφών. Επίσης τον Οκτώβριο, 48 κρατούμενοι του τμήματος 9 των φυλακών του *Troungesheim* στη Φρανκφούρτη υπογράφουν μια επιστολή διαμαρτυρίας κατά της απομόνωσης του συγκρατούμενού τους *Herbert Heinrich*. Τον ίδιο μήνα στις φυλακές του *Bruchsal* ένας κρατούμενος μαχαιρώνει τον επόπτη ασφαλείας των φυλακών. Το συμβούλιο των κρατούμενων γράφει σε μια ανακοίνωση τύπου: "Παρ'όλο που οι απεργίες πείνας και οι άλλες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας των φυλακισμένων της φυλακής του *Bruchsal* είναι πια σχεδόν καθημερινό φαινόμενο, καλύπτονται από ένα βαθύ πέπλο σιωπής. Πρόσφατα παραδείγματα είναι ο ξυλοδαρμός από κρατούμενους ενός επόπτη κλειδαρά στο κλειδαράδικο της φυλακής καθώς επίσης και η επίθεση εναντίον του επόπτη στο σιδεράδικο της φυλακής. Πέρα απ' αυτό το γεγονός, τ'ότι οι απεργίες πείνας γίνονται από πολύ μικρές ομάδες ατόμων εμποδίζει την πρόσβασή τους στη δημοσιότητα."

Στις αρχές του 1975 στη φυλακή του *Rottenburg* η διεύθυνση απαγορεύει την έκδοση της εφημερίδας των κρατούμε-

νων "το παράθυρο" με αιτιολογία ότι κριτικάρε "τη βρωμιά" και καλούσε τους φυλακισμένους "να συνασπιστούν κατά των συνθηκών που επικρατούν μέσα στη φυλακή, κατά των συνθηκών που υποβιβάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και υπόστασή τους και να αμυνθούν ενάντια σ'αυτές."

Στις 31 Δεκέμβριο 1975, 50 κρατούμενοι του οικήματος 1 των φυλακών του *Tegel* αρχίζουν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για να συμπαρασταθούν σε μια κοινωνική λειτουργό η οποία απειλείται με απόλυση από την διεύθυνση των φυλακών. Στις αρχές του Γενάρη του 1976, είκοσι κρατούμενοι του οικήματος 3 των φυλακών ης Κολωνίας *Ossendorf* κατέρχονται σε μια τετραήμερη απεργία πείνας και απαιτούν με ένα πρόγραμμα 10 αιτημάτων, μεταξύ άλλων, καλύτερη ποιότητα φαγητού, περισσότερες ώρες περίπατου στο προαύλιο της φυλακής, ελεύθερο διαθεσίμο χρόνο, καλύτερη ιατρική περίθαλψη, κατάργηση της απομόνωσης για όλους τους κρατούμενους και κατάργηση του συστήματος ποινών μες στη φυλακή.

Από τις 14 ως τις 17 Γενάρη του 1976, πολιτικοί κρατούμενοι των Δυτικοβερολινέζικων φυλακών *Lehrtestr. Tegel* και *Moabit* κατεβαίνουν σε απεργία πείνας σε ένδειξη διαμαρτυρίας και συμπάστασης προς τους καταδικασμένους σε θάνατο Πέρσες σύντροφους από το καθεστώς του Σάχη. Μόνο στη φυλακή του *Tegel* αρνούνται τη λήψη τροφής 15 κρατούμενοι.

Στις 16 Φλεβάρη του 1976, δύο κρατούμενοι των φυλακών *Fuhlsbüttel* απαγχονίζονται, διαμαρτυρούμενοι για το γερμανικό ασφρονιστικό σύστημα γενικά και ειδικά για τις επικρατούσες συνθήκες στη προαναφερθείσα φυλακή. Πριν την αυτοκτονία τους είχαν κυκλοφορήσει δύο ανακοινώσεις όπου έκαναν γνωστό το λόγο του θανάτου τους και κατάγγελλαν το ασφρονιστικό σύστημα. Στις 3 Μάη 1976 αρχίζουν απεργία πείνας πέντε κρατούμενοι των φυλακών του *Butzbach* διαμαρτυρούμενοι για την απάνθρωπη συμπεριφορά και δραστηριότητα του γιατρού και διευθυντή των φυλακών.

Μετά το θάνατο της *Ulrike Meinhof*, πέντε κρατούμενοι του οικήματος 1 των φυλακών *Tegel*, στις 10 Μάη 1976 αρχίζουν μια τριήμερη συμβολική απεργία πείνας με σκοπό να διαμαρτυρηθούν: "για τη δολοφονία της *Ulrike* και τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης κάθε μορφής". Απαιτούν την "κατάργηση της απομόνωσης και ανθρώπινες συνθήκες στις φυλακές για όλους ανεξαιρέτα τους κρατούμενους". Την ίδια εποχή και με αφορμή τη δολοφονία της *Meinhof*, εξεγείρονται 700 κρατούμενοι των φυλακών

της Φρανκφούρτης *Troungesheim*. Άλλος ένας λόγος που οδήγησε σ' αυτό το μαζικό ξέσπασμα ήταν η απάνθρωπη απομόνωση που τους προηγούμενους μήνες είχε οδηγήσει σε 5 αυτοκτονίες και 30 απόπειρες. Καθημερινά φτάνουν διάφορες διαδηλώσεις μπροστά από το κτίριο της φυλακής που δηλώνουν την συμπάραστασή τους στον αγώνα των κρατούμενων και διαμαρτύρονται για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης. Μέσα στο *Troungesheim* επικρατεί τρομερή αναταραχή. Οι κρατούμενοι κάνουντας ένα φοβερό θόρυβο διαμαρτύρονται από τη στιγμή που θα κλειστούν για βράδυ στα κελιά τους μέχρι τα χαράματα. Χρησιμοποιούν μεγάφωνα, ντουντούκες που έχουν βάλει παράνομα μέσα στη φυλακή, βάζουν φωτιά σε κρεβάτια και καρέκλες και τα πετούν στο προαύλιο.

Ήδη από το 1974, 27 κρατούμενες της γυναικείας φυλακής του *Gotteszell* είχαν κατέβει σε απεργία πείνας διαμαρτυρούμενες για τις συνθήκες κράτησης. Το 1976 λοιπόν αρχίζουν περισσότερο δυναμικές ενέργειες και αντιπαραθέσεις με την διοίκηση της φυλακής. Ενέργειες που είχαν στόχο την απόλυση των τυραννικών εποπτριών των φυλακών. Μια κρατούμενη απομονώνεται από την ομάδα της σ' ένα ειδικό γι' αυτό το σκοπό κελί. 13 από τις κρατούμενες διαμαρτύρονται έντονα και δυναμικά γι' αυτό το αυθαίρετο μέτρο της διοίκησης με αποτέλεσμα να ξυλοκοπηθούν άγρια από τους δεσμοφύλακες. Γυναίκες και διάφορες οργανώσεις συγκεντρώνονται τόσο έξω από τη φυλακή όσο και σε διάφορα σημεία της πόλης και καταγγέλλουν στον κόσμο όσα συμβαίνουν στη φυλακή. Στις 9 Ιούνη, 8 γυναίκες κρατούμενες των φυλακών του *Gotteszell* αρχίζουν απεργία πείνας αόριστης διάρκειας με άμεσο στόχο τη λήξη της απομόνωσης για την κρατούμενη που προαναφέρθηκε.

Στις 2 Ιούνη του 1976, ένας κρατούμενος μπαίνει ξαφνικά στο γραφείο διοίκησης των φυλακών και απαιτεί από τους υπάλληλους να έλθει σε επικοινωνία με το ραδιοφωνικό σταθμό της Έσσης. Λέει χαρακτηριστικά ότι "είτε θα βρω τώρα το δικό μου είτε καλύτερα να πεθάνω". Όταν ο διευθυντής των φυλακών μπαίνει μέσα στο δωμάτιο μ' ένα δακρυγόνο προσπαθώντας να του το πετάξει, δέχεται ένα πυροβολισμό από ένα αυτοσχέδιο πιστόλι του κρατούμενου.

Την νύχτα της 6ης προς 7η Ιούλη 1976, 4 γυναίκες κρατούμενες των βερολινέζικων φυλακών *Lehrtestr* κατορθώνουν να αποδράσουν. Στις 30.11.1976 ο επί 5 χρόνια ήδη σε απομόνωση κρατούμενος *Tony Kus* στις φυλακές του *Saarbrücken*, αρχίζει μια απεργία πείνας αόριστης διάρκειας στην οποία συμπαρίστανται και συμμετέχουν επιπλέον 9

κρατούμενοι. Τον Αύγουστο του 1976 ξέσπασε ακόμη μια στάση κρατούμενων στο οικημα 3 των βερολινέζικων φυλακών του *Tegel*. Στις 18 του ίδιου μήνα υπάλληλοι της φυλακής απαγόρευσαν σ' ένα Πέρση κρατούμενο να συμμετέχει σε μια ομάδα σκακιού χωρίς καμιά αιτιολογία. Ο κρατούμενος, θέλοντας να διαμαρτυρηθεί, άρχισε να χτυπάει με δύναμη την πόρτα του κελιού του μέχρι που εμφανίστηκαν 4-5 υπάλληλοι για να τον "καθησυχάσουν". Ο Πέρσης, επειδή φοβήθηκε, τραυμάτισε με μαχαίρι τον ένα φύλακα. Μετά απ' αυτό οι υπόλοιποι τον τράβηξαν βίαια στο πειθαρχείο όπου τον χτύπησαν μέχρι αναισθησίας. Μια ομάδα από 25 αλλοδαπούς κρατούμενους πήγε στο κεντρικό κτίριο της διοίκησης των φυλακών να διαμαρτυρηθεί για το γεγονός και να ζητήσει άμεση ιατρική φροντίδα για τον τραυματισμένο Πέρση. Ήδη δύο βδομάδες νωρίτερα, 80 κρατούμενοι του οικήματος 3 των φυλακών είχαν διαμαρτυρηθεί, εκδίδοντας και μια σχετική διακήρυξη για την απάνθρωπη μεταχείριση και τις ιδιαίτερες διακρίσεις κατά των αλλοδαπών κρατούμενων της φυλακής. Η διεύθυνση είχε αρνηθεί τότε οποιαδήποτε συζήτηση με τους κρατούμενους, αλλά και τώρα που οι προαναφερθέντες κρατούμενοι πήγαν να διαμαρτυρηθούν στα κεντρικά γραφεία όχι μόνο αρνήθηκε να τους δεχτεί αλλά και τους έδιωξε με τον χειρότερο τρόπο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα οι κρατούμενοι οργισμένοι να καταστρέψουν όλες τις εγκαταστάσεις του κεντρικού κτιρίου και να γίνει συμπλοκή με τους δεσμοφύλακες. Έναν κρατούμενο, μάλλον Πέρση, που είχε τραυματισθεί, τον έσυραν έξω από το κελί του για να τον οδηγήσουν στην απομόνωση. Στη διαδρομή ένας δεσμοφύλακας τον έσπρωξε με τόσο βίαιο τρόπο που ο κρατούμενος κατρακύλησε τις σκάλες και χτύπησε με το κεφάλι στο πλατύσκαλο. Αιμόφυρτος και αναισθητος μεταφέρθηκε στην απομόνωση. Τον Μάρτη του 1977 οι κρατούμενοι του *Tegel* εκδίδουν μια διακήρυξη με την οποία απαιτούν την αποκάλυψη του υπεύθυνου για τη δολοφονία ενός κρατούμενου, την απομάκρυνση ενός διοικητικού υπάλληλου της φυλακής που έβριζε τους κρατούμενους με τα χειρότερα λόγια: ποντίκια κ.λ.π. και την απομάκρυνση επίσης ενός δεσμοφύλακα που ήταν υπεύθυνος για την κακοποίηση του Πέρση κρατούμενου που προαναφέρθηκε.

Στις 29.3.1977 οι κρατούμενοι της *R.A.F.* στις φυλακές του Ανωόδερου, της *Werl*, της Φρανφούρτης, του Ράκενταλ, του *Zweibrücken*, της Κολωνίας, της Έσσης, του Βερολίνου, του Αμβούργου, του *Aichach*, του Στάμμχάιμ και του Κολμάρ ξεκινούν μια σε πανγερμανικό επίπεδο απεργία πείνας απαιτώντας την εφαρμογή της συνθήκης της Γενεύης για τους κρα-

Πορεία συμπαράστασης στους φυλακισμένους στη Δ.Γερμανία

τούμενους του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και αγώνα, την κατάργηση της απομόνωσης και των ειδικών κελιών και αχτίδων απομόνωσης στις φυλακές της Δυτ. Γερμανίας και τέλος την διεξαγωγή έρευνας για το θάνατο του *Holger Meins*, του *Sigfried Henner* και της *Ulrike Meinhof* από μια διεθνή εξεταστική επιτροπή. Συγγενείς, οικείοι και συμπαθόντες συμπαρίστανται και υποστηρίζουν τα αιτήματα της απεργίας πείνας. Άλλες απεργίες πείνας ξεσπούν επίσης για συμπαράσταση από πολιτικούς κρατούμενους του κινήματος της 2 Ιούνη σε διάφορες φυλακές.

Πάνω από το 80% των κρατούμενων των φυλακών του *Darmstadt* αρχίζουν στις 8.3.1977 μια τριήμερη απεργία πείνας και άλλες ενέργειες μαζικής διαμαρτυρίας. Αυτή η απόφασή τους είναι απάντηση στα νέα μέτρα που θέλει να θεσπίσει η διεύθυνση της φυλακής όπως μείωση επισκεπτηρίου, μείωση ελεύθερου χρόνου στους κοινούς χώρους της φυλακής. Ορισμένα απ' αυτά τα μέτρα αποσύρονται. Στις 23 Μάρτη 15 κρατούμενοι των φυλακών της *Werl* αρχίζουν απεργία πείνας απαιτώντας την άμεση κατάργηση του ειδικού ψυχιατρικού τμήματος Β.Ι., το οποίο έπαιζε το ρόλο απομόνωσης και πειθαρχείου για τα άτομα τα οποία είτε αρνούνταν την εργασία είτε τους θεωρούσαν ύποπτους απόδρασης, είτε είχαν χαρακτηριστεί από τη διοίκηση των φυλακών σαν άτομα που δεν έπρεπε να αναμιχθούν με τους υπόλοιπους κρατούμενους. Με άλλα λόγια ήταν το πειθαρχείο για τους ανεπιθύμητους, τους δύσκολους και ανυπότακτους. Ένας κρατούμενος ο οποίος λόγω διαφορών του με την διοίκηση είχε μεταφερθεί στο Β.Ι. έγινε σχεδόν φυτό μετά από λήψη υπερβολικά μεγάλης δόσης φαρμάκων και μεταφέρθηκε επείγοντως στο κρατικό νοσοκομείο του *Eickeborn*. Ο ισόβια κρατούμενος στο Β.Ι. Γιόχαν Γιάνσεν την 1 Οκτώβρη 1976 σε κατάσταση απελπισίας, επιτέθη-

κε με μαχαίρι κατά του διευθυντή των φυλακών του *Reinbach*. Την 1 Μάη 1977 50 κρατούμενοι των φυλακών της *Werl* αρχίζουν απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης και απομόνωσης στο τμήμα Β.Ι. Την ίδια μέρα στη φυλακή του *Tegel*, τρεις κρατούμενοι ανεβαίνουν στη στέγη και απαιτούν να μεταχθούν πίσω στο *Tegel*, τρεις σύντροφοί τους που είχαν απομακρυνθεί από τις φυλακές επειδή τους είχαν θεωρήσει υπεύθυνους για την έκδοση της εφημερίδας της φυλακής.

Στο σωφρονιστικό ίδρυμα ανηλίκων του Αμβούργου *Vierlande*, οι κρατούμενοι οργανώνονται και αρχίζουν ενέργειες διαμαρτυρίας όταν μια μέρα στο μεσημεριανό φαγητό ανακαλύπτουν ένα ζώο που έμοιαζε με ποντικό. Αρνούνται τη λήψη φαγητού, οργανώνουν παράνομη συνέλευση και εκλέγουν αντιπροσωπευτική επιτροπή η οποία θα προωθεί τα αιτήματά τους απέναντι στη διεύθυνση, ενώ παράλληλα συνεχίζονται οι ενέργειες διαμαρτυρίας. Την ίδια εποχή 44 από τους 55 κρατούμενους της φυλακής του *Werl*, ξεκινούν μια απεργία αόριστης διάρκειας (από την εργασία) γιατί η διεύθυνση αποφάσισε να τους μειώσει τα χρήματα για την προσφερόμενη εργασία.

Στις 13.7.1977 240 κρατούμενοι της φυλακής *Fuhlshüttel* του Αμβούργου αρνούνται τη λήψη φαγητού απαιτώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης στο ίδρυμα. Στις 22 του ίδιου μήνα, ένας κρατούμενος, μέλος της αντιπροσωπευτικής επιτροπής των φυλακισμένων, σκαρφαλώνει στη στέγη της φυλακής απαιτώντας την κατάργηση του μαρτύριου της απομόνωσης, του περιορισμού της αλληλογραφίας καθώς επίσης και την τοποθέτησή του μαζί με τ' άλλα μέλη της αντιπροσωπευτικής επιτροπής.

Τον Ιούλη του 1977 περισσότεροι από 100 κρατούμενοι της φυλακής του *Straubing* διαμαρτύρονται για την κακή ποιότητα φαγητού. Στις 8 Αυγούστου 1977,

8 κρατούμενοι της *R.A.F.* ξυλοκοπούνται άγρια στο Στάμμχαϊμ. Επιβάλλεται και πάλι η απομόνωση ανά έναν κρατούμενο σε κάθε κελί. Την ίδια μέρα οι κρατούμενοι της *R.A.F.* αρχίζουν απεργία πείνας και δίψας με αίτημα την κατάργηση της απομόνωσης και τη διαβίωση σε κοινές ομάδες.

Στις 25.8.1977 ο κρατούμενος *Caroly Matjeka*, ο οποίος ζούσε στην απομόνωση, ανεβαίνει στην ταράτσα των φυλακών και απαιτεί μεταξύ άλλων να επιλεγεί συνομιλητή από τους κρατούμενους, την καθιέρωση άδειας για τους ισοβίτες, ελεύθερη έξοδο το Σαββατοκύριακο και κατάργηση του υποχρεωτικού σβησίματος των φώτων μετά από μια ορισμένη ώρα.

Στις 26 Σεπτεμβρίου 1978 ξέσπασε μια εξέγερση στις γυναικείες φυλακές του *Troungesheim* και αυτό με αφορμή το ότι μια πολιτική κρατούμενη αποκλείστηκε με πρωτοβουλία της διοίκησης της φυλακής από μια συζήτηση που θα επακολουθούσε την προβολή μιας ταινίας, απομακρύνθηκε βίαια από τον τόπο συγκέντρωσης των κρατούμενων και οι υπόλοιπες γυναίκες αρνήθηκαν να πάρουν πλέον μέρος στη συζήτηση με αποτέλεσμα ένας δεσμοφύλακας να χτυπήσει μια κρατούμενη. Παραπάνω από 80 φυλακισμένες συγκεντρώνονται και βγάζουν μια διακήρυξη διαμαρτυρόμενες για τα γεγονότα. Μετά από δύο μήνες 130 κρατούμενες απεύθηκαν μια επιστολή προς την διεύθυνση των φυλακών και προς την κοινή γνώμη ζητώντας την απόλυση του γυναικολόγου του ιδρύματος. Στις 8 Ιούνη 1979 21 γυναίκες άρχισαν μια απεργία πείνας απαιτώντας την άμεση απόλυση του νεοπροσληφθέντα διευθυντή της φυλακής και του υπεύθυνου ασφαλείας.

Στις 28 Μάη 1979 πάνω από 30 πολιτικοί κρατούμενοι αρχίζουν μια πανγερμανική απεργία πείνας, ζητώντας την κατάργηση της απομόνωσης, την ισχύ των ελάχιστων εγγυήσεων της συνθήκης της Γενεύης, ελεύθερη πληροφόρηση, την κατάργηση του διαχωριστικού τζαμιού κατά τη διάρκεια του επισκεπτηρίου, κατάργηση της σωματικής έρευνας και επίσης την εξέταση και εποπτεία των συνθηκών κράτησης από διεθνείς ανεξάρτητες ανθρωπιστικές οργανώσεις. Ακόμη ζητούν την διαβίωση των κρατούμενων σε κοινές ομάδες των 15 ατόμων και την άμεση απόλυση για ανήκεστο βλάβη των κρατούμενων *Gunter Sonnenberg* και *Herbert Soffel*.

Στις 11 Ιούλη 1979, 38 ανήλικοι κρατούμενοι των φυλακών της Φρανκφούρτης *Hochst* αρχίζουν απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι και απαιτώντας ελευθερία συγκεντρώσεων και πληροφόρησης, φαγητό πλούσιο σε βιταμίνες, την κατάργηση της επιτήρησης στη διάρκεια του επισκεπτηρίου, συνεχή ακρόαση του ραδιό-

φωνου και κατάργηση της κάθε μορφής απομόνωσης. Στις αρχές του Ιούλη 1979 στις γυναικείες φυλακές του *Aichach* 30 κρατούμενες αρχίζουν απεργία πείνας. Απαιτούν περισσότερα χρήματα σαν αμοιβή για την εργασία που κάνουν, μεγαλύτερη άδεια, το δικαίωμα του να είναι παρούσες κατά τη διάρκεια της έρευνας των κελιών, καλύτερη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και περισσότερες ώρες που τα κελιά να μένουν ανοιχτά. Ένα άλλο αίτημά τους είναι να υπολογίζεται σαν χρόνος εργασίας και η αναγκαία παύση που κάνουν κατά τη διάρκεια της δουλειάς τους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα παραπάνω παραδείγματα δείχνουν μεταξύ άλλων ότι οι πολιτικοί κρατούμενοι και ειδικά αυτοί που προέρχονται από τους κόλπους της *R.A.F.* είναι μεν σε θέση να οργανώνουν συντονισμένες και σε πανγερμανικό επίπεδο απεργίες πείνας και δίψας, αλλά λόγω της ιδιαίτερης απομόνωσης και των ιδιαιτερώσεων των κρατήσεώς τους είναι σχεδόν αδύνατο να αναπτύξουν άλλες μορφές αντίστασης και πάλης μέσα στις φυλακές.

Αντίθετα οι εξεγέρσεις των κοινωνικών κρατούμενων έχουν να επιδείξουν

ένα ευρύτερο φάσμα ενεργειών, μέσω αντίστασης και αγώνα όπως π.χ. απεργίες από την εργασία, καταλήψεις των φυλακών, αναριχήσεις στις στέγες κ.λ.π. Και παράλληλα όπως τουλάχιστον έχουν δείξει μέχρι σήμερα τα πράγματα είναι δυνατό να απευθυνθούν σ'ένα μεγαλύτερο κύκλο συγκρατούμενων τους. Από την άλλη, ένα μειονέκτημα είναι ότι τις περισσότερες φορές περιορίζονται στα στενά όρια ενός ιδρύματος. Δυστυχώς δεν έχει γίνει δυνατό και κατορθωτό μέχρι σήμερα να συγκεραστούν αυτές οι δύο γραμμές του αγώνα αφ'ενός των πολιτικών και αφ'ετέρου των κοινωνικών κρατούμενων.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Το κείμενο αυτό έχει μεταφραστεί εξ'ολοκλήρου από τα γερμανικά. Δημοσιεύεται στο περιοδικό μέσα στα πλαίσια μίας προσπάθειας ενημέρωσης για την κατάσταση που επικρατεί στις φυλακές του εξωτερικού και τον τρόπο που οι εκεί κρατούμενοι αναπτύσσουν τον αγώνα τους και διεκδικούν τα αιτήματά τους. Πρέπει να σημειώσουμε ότι η εργασία στις γερμανικές φυλακές είναι αναγκαστική και όπου αναφέρεται αποχή από την εργασία σημαίνει απεργία.

Aus Protest gegen den Strafvollzug: Häftling saß vier Tage auf dem Dach

Gestern besuchte ihn dort sein Anwalt

Straubing (AZ) — Die Einhaltung des Strafvollzugsgesetzes möchte ein Häftling der Justizvollzugsanstalt Straubing mit seinem Protest vom Dach des Hauses aus erreichen. Der 10-jährige Karoly Matjeka, nach Angaben eines Justizsprechers vor kurzem aus Sicherheitsgründen in eine Einzelzelle verlegt, war am Freitag vormittag während des Hofgangs über die Dachrinne auf das 15 Meter hohe Gebäude geklettert und harri seither dort ohne Nahrung aus.

Wie sein Anwalt Jürgen Arnold gestern erklärte, empfindet sein Mandant den ihm gegenüber

ELF JAHRE HAFT — so lautete vor zwei Jahren das Urteil ge-

ΝΑ ΑΦΕΘΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Ο GUNTER SONNENBERG ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ R.A.F.

Εδώ και οχτώ χρόνια ο *Gunter Sonnenberg* της *R.A.F.* κρατείται στις φυλακές της Δυτικής Γερμανίας σε συνθήκες απόλυτης απομόνωσης, μολονότι έχει υποστεί ανήκεστο βλάβη της υγείας του κι αυτό βεβαιώνεται από πολλές γνωματεύσεις ανεξάρτητων γιατρών. Ο *Sonnenberg* τραυματίστηκε όταν συλλήφθηκε στις 3.5.77 από σφαίρα στο κεφάλι. Αυτό είχε σαν συνέπεια την απώλεια συνείδησης και αργότερα την απώλεια της μνήμης του. Χρειάστηκε να μάθει από την αρχή να γράφει και να διαβάζει καθώς και να αποκαταστήσει επαφή με το περιβάλλον του. Κάθε του προσπάθεια για καλιτέρωση της υγείας του τερπυλλίστηκε και παρεμποδίστηκε συνειδητά. Κρατήθηκε σε απόλυτη απομόνωση, του απαγορεύτηκαν οι επισκέψεις με αποτέλεσμα όλο και περισσότερο να χάνει την ικανότητα λόγου, μνημονικού και συγκέντρωσης. Κι όμως η θεραπεία του είναι δυνατή αν έχει ειδική παρακολούθηση από γιατρούς της εκλογής του, και αυτονόητα όχι σε μακροχρόνια απομόνωση.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας μαζικής απεργίας πείνας κρατουμένων της *R.A.F.* κι άλλων πολιτικών (4.12.84—1.2.85) η υγεία του *Gunter* επιδεινώθηκε επικίνδυνα. Κατέρρευσε διανοητικά και σωματικά με έντονα συμπτώματα απώλειας συνείδησης. Διέκοψε δε την απεργία πείνας, αλλά όχι συνειδητά. Ανεφέρει σχετικά σε ένα γράμμα του: "στις 27.1.85 δήλωσα ότι διακόπτω και επιθυμώ τη λήψη τροφής. Δεν είμαι σε θέση να θυμηθώ τίποτα άλλο σχετικά..."

Από την αρχή της σύλληψής του ο *Günter* θέλησε να συμμετέχει σε όλες τις μαζικές απεργίες πείνας της *R.A.F.* παρ' όλη τη κακή σωματική του κατάσταση. Σε καμία όμως η υγεία του δεν επιδεινώθηκε τόσο έντονα όσο στην τελευταία. Η μακρόχρονη απομόνωση, η συνεχής παρακώλυση κάθε αναγκαίας ιατρικής συνδρομής, η απάνθρωπη μεταχείριση έφεραν τα αποτελέσματά τους.

Και φυσικά οι εκπρόσωποι του κράτους ενώ συνειδητά τον έφεραν σ' αυτή την κατάσταση βιολογικής κατάρρευσης δεν δίστασαν να επωφεληθούν από την απώλεια συνείδησης ενός ανθρώπου που επιμένει σχεδόν ετοιμοθάνατος να συνεχίζει τον αγώνα που έχει αρχίσει εδώ και τόσα χρόνια.

Από τότε η υγεία του *Gunter* επιδεινώνεται συνέχεια με αποτέλεσμα να πάθει οξεία επιληπτική κρίση στις 16.5.85 στη διάρκεια του περιπάτου.

Μετά από όλα αυτά είναι φανερό ότι υπάρχει κατεπείγουσα ανάγκη εξέτασής του από γιατρούς της εκλογής του και όχι από τους πουλημένους γιατρούς των φυλακών. Ακόμη πρέπει να σταματήσει να του επιβάλλεται το μαρτύριο της απομόνωσης —ας σημειωθεί ότι ένα αίτημά του, να τοποθετηθεί στο ίδιο κελλί με τον *Roland Meyer* (κρατούμενο της *R.A.F.* στην ίδια φυλακή) απορρίφτηκε.

ΝΑ ΑΦΕΘΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Ο GUNTER SONNENBERG. ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΝΑ ΜΕΤΑΧΘΕΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ STAMMHEIM ΤΗΣ ΣΤΟΥΤΓΚΑΡΔΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΕΑΥΤΟ

Πίσω απ' τα πρόσωπα
υπάρχει μια μυστηριώδης ουσία
που τη διεκδικούμε για δικιά μας
ενώ δεν ανήκει σε κανέναν μας,
μια ουσία που γυρνά πίσω στην πηγή της
στο αρχικό ένα της πρώτης μέρας.

Κάποτε έρχεται και η αντίστροφη μέτρηση
που η αυταπάτη της ατομικότητας
και η ιδιοκτησία του κόσμου μας, αλλάζει αφεντικό.

Κάποιος φοβόταν την εξάρτηση
κάποιος άλλος αγόραζε το παρόν,
πολλοί άλλοι παντρεύτηκαν με την ευτυχία
το χρέος όμως, μεγάλωνε συνεχώς.

Αλήθεια ένα άτομο, μία πατρίδα, ένας πλανήτης,
έχουν μεγαλύτερη σημασία
μπροστά στο άπειρο, στο απέραντο, στο αιώνιο,
φυσικά όχι.

Όταν όμως τα καταλάβουμε αυτά θα είναι πολύ αργά
και χωρίς έστω μια τυπική απολογία
ο χαμένος εαυτός μας
θα περάσει στο βασίλειο της σκιάς, της θλίψης,
και της τιμωρίας.
Ο χρόνος θα το δείξει.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΗΣΤΑΥΡΟΥ

ΖΩΝΤΑΣ ΣΕ ΚΟΜΜΟΥΝΑ

(Indianer Kommune, Kanalstr. 34, 85 NURNBERG, B.R.D)

Ανήκουμε στους ευατούς μας και όχι στις μανάδες και τους πατεράδες, στους δασκάλους ή στο κράτος! Η ζωή είναι ένας πόλεμος για μας! Το "κίνημα της ειρήνης" πήρε το μέρος του εχθρού μας σ' αυτό τον πόλεμο και προδίνει την απελευθέρωσή μας! Ο νόμος κάνει ΚΟΛΑΣΗ τη ΖΩΗ γι' αυτούς που φεύγουν από τα σπίτια τους, τα σχολεία, και όλους τους νέους που σκέφτονται ελεύθερα και τους εραστές τους. Αυτή είναι η κατάσταση της δικής τους αυτο-αποκαλούμενης "ειρήνης". Η "ειρήνη" τους είναι σχολική εκπαίδευση, κηδεμόνευση, προσαρμοστικότητα, "παιδεία". 3 με 5 παιδιά σχεδόν σε κάθε κράτος, πεθαίνουν κάθε μέρα σ' αυτό το πόλεμο. Αλληλεγγύη στους απελευθερωτικούς αγώνες των μαύρων. Χιλιάδες παιδιά κάτω των 16 είναι κλειδωμένα σε απάνθρωπα σπίτια, οικογένειες, ψυχιατρικές πτέρυγες, εσωτερικά σχολεία, αναμορφωτήρια, φυλακές ανηλίκων.

Αυτή είναι δουλειά των ενηλίκων: δεν μπορούν να χειριστούν τις ζωές τους χωρίς νόμους, κανόνες, σχολεία, οικογένειες, εκκλησίες, τηλεοράσεις, αυτοκίνητα, μόδες, λεφτά, αστυνομία, όπλα, — όλα προϊόντα του διεστραμμένου κόσμου των μεγάλων: το σκληρό ροκ, το πάνκ, και το χέβυ μέταλ δεν είναι και πολύ διαφορετικά: έχουν σα βάση τις σεξουαλικές μας επιθυμίες και τις ξεπουλούν σαν εμπορεύματα στις βιτρίνες. Η βιομηχανία των νέων έχει παγιώσει τα κορμιά και τα μυαλά μας και συνθλίβει τις σεξουαλικές μας επιθυμίες. Τις πουλάει σαν βιβλία, και θεωρίες και διαλέξεις και ντοκουμέντα της τηλεόρασης και της διαφήμισης —.

Θ' αγαπούμε αυτούς που θέλουμε. Κανένας απολογητής του "κινήματος της ειρήνης" δεν μίλησε ποτέ για την τελετουργική τρομοκρατία των παιδιών, ή την καταστροφή της παιδικής ηλικίας.

Αυτή η τελετουργία είναι η πραγματική αιτία της πυρηνικής απειλής που συνεχίζουν να μιλάνε. ΠΡΟΔΟΤΕΣ. Δεν είσαστε διαφορετικοί από τους γονείς και τα γουρούνια και τα καρφιά που μας φυλακίζουν, μας τρελαίνουν με χάπια (ναρκωτικά), μας βαφτίζουν παραστρατημένους, "υπερκινητικούς και απροσάρμοστους", όταν λέμε — ΓΑΜΗΣΤΕ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ — και μας λέτε "ανώριμους", "τρελούς" και "άρρωστους" μόνο και μόνο για να μας κρατάτε κάτω από τον έλεγχο όσο το δυνατόν περισσότερο. Μπορούμε να μάθουμε περισσότερα έξω από το σχολείο. Το σχολείο διδάσκει μόνο πλῆξη και μίσος. — ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟ —

Δεν είμαστε τα παιχνίδια των μεγάλων! Θέλουμε δικαιώματα για τα παιδιά. Η κομμούνια μας είναι ένα καταφύγιο για τα παιδιά που φεύγουν από τα αναμορφωτήρια, τους θαλάμους βασανιστηρίων των ψυχιατρικών και ναζιστές γονείς. Ζούμε μ' ό,τι βρίσκουμε, και έχουμε ένα συνεργείο για να επισκευάζουμε ποδήλατα. Έλα να μας δεις, μείνε μαζί μας, έλα να παλέψουμε για τα δικαιώματά μας. Πες μας πώς θα πλησιάσουμε κι άλλους που ενδιαφέρονται για την κομμούνια μας.

Αυτά είναι τα πολιτικά αιτήματα των βασανισμένων παιδιών:

- * Το δικαίωμα να αφήνουμε το σχολείο όταν θέλουμε, και να μένουμε μ' όποιον θέλουμε.
- * Να καταργηθούν όλες οι ποινές γι' αυτούς που αλητεύουν.
- * Να λήξει η υποχρεωτική εκπαίδευση και το ξύλο.

- * Να καταργηθούν όλα τα αναμορφωτήρια, τα ιδρύματα, και οι φυλακές για παιδιά.
- * Το δικαίωμά μας να ικανοποιούμε τα σώματά μας και να διαλέγουμε αυτόν που θέλουμε. Να καταργηθούν οι νόμοι που τιμωρούν την ερωτική σχέση μεταξύ των παιδιών ή με παιδιά.
- * Το δικαίωμα να ταξιδεύουμε παντού χωρίς μεγάλους.
- * Οικονομική ανεξαρτησία από τους μεγάλους.
- * Τα παιδιά δεν είναι παιχνιδάκια για εγκαταλεμμένες και μοναχικές μητέρες για να γεμίζουν τη ζωή τους.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ — 15.2.1986

Living in communes!

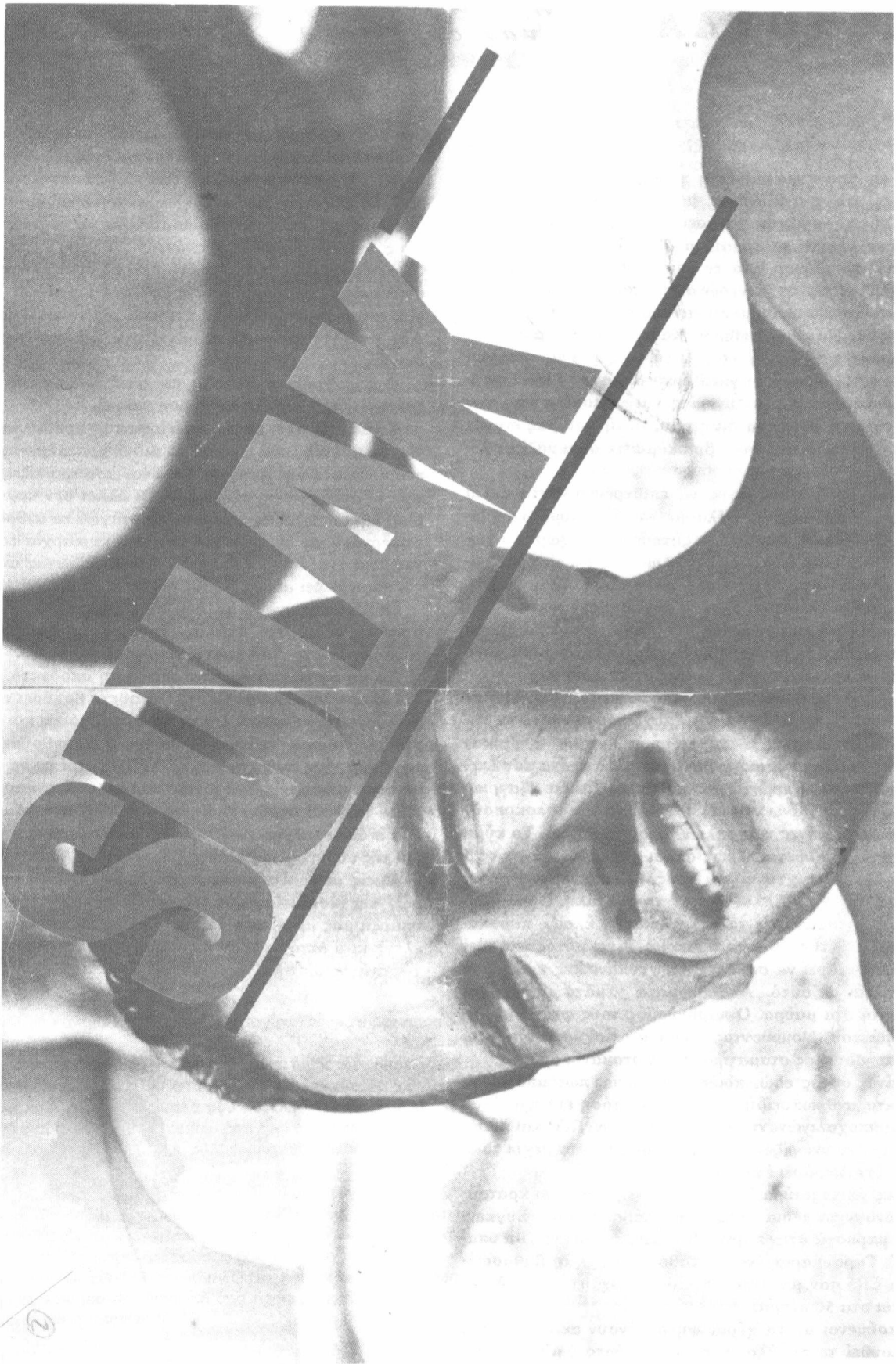
We belong to ourselves, not mothers or fathers or teachers or the state! Life is a war for us! The "peace movement" sides with our enemy in this war and betrays our liberation! The law makes LIFE to HELL for runaways, truants, all free-thinking young people and their lovers. This is the condition of their so-called "peace". Their "peace" is schooling, training, child-guidance, conditioning, "education". 3 to 5 children in almost every country die every day in this war. Solidarity for the black people in their liberation struggle!

Thousands of under 16s are sealed up in cruel families, homes, psychiatric units, residential schools, assessment centres, secure places, youth custody wings. This is the work of grown-ups: they can't run their lives without rules. Laws, schools, families, churches, drugs(!), TV, cars, fashion, money, police, weapons — all products of a deformed adult world. Hard Rock, Punk, heavy metal aren't really any different: they have raped our sexual desires and put them on sale like merchandise in store windows. The Youth Industry has captured our bodies and minds and crushed our sexual urges. It sells them as books & theories and lectures and TV documents and adverts.

BOYCOTT! We want to! No apology of the "peace movement" ever talks about the ritual terrorising of children or the destruction of childhood. This ritual is the real reason for the nuclear threat they keep talking about. **TRAITORS!** They are no different from parents and pigs and screws who lock us up, pump us with drugs, label us delinquent, hyperactive, maladjusted.

when we say: **FUCK SCHOOL!**

ΣΟΥΛΑΚ: Ένας συγχρονος Άρσεν Λουάρεν

Φλέρυ Μεροζί, Σάββατο 7 Οκτώβρη '84

Σήμερα το απόγευμα είδα τη παραφροσύνη του μίσους ενσαρκωμένη στους ανθρώπους με τα μαύρα. Για καλή ή κακή μου τύχη, με είχαν καλέσει για επισκεπτήριο πέντε λεφτά πριν να κλείσει το προαύλιο. Το κελί μου βλέπει στην αυλή, όπου όταν γύρισα από το επισκεπτήριο είδα περίπου 60 κρατούμενους να συγκεντρώνονται και να κάνουν πηγάδακια. Φαίνονταν αποφασισμένοι να διαμαρτυρηθούν.

Να ανέβουν; Να μην ανέβουν; Κάθε φορά τα πράγματα εξελίσσονται με τον ίδιο τρόπο. Αυτή τη φορά έμειναν χωρίς να ξέρουν πολύ καλά το γιατί: ήταν απλά ένα ΓΙΑΤΙ φορτισμένο από την αίσθηση αδυναμίας και τονισμένο από την απελπισία τη δική τους, τη δική μου, αυτή που μας ενώνει και μας κινεί. Ίσως γιατί όταν βρισκόμαστε όλοι μαζί φοβόμαστε λιγότερο.

Λίγο μετά την άρνησή τους να επιστρέψουν στα κελιά τους ζήτησαν—ουρλιάξαν: "Θέλουμε να μιλήσουμε στον διευθυντή". Αρνήθηκαν. Μια ομάδα ζήτησε να αποχωρήσει χωρίς όρους. Ούτε ένας φύλακας δεν έδωσε τη παραμικρή προσοχή στο αίτημά τους. Ήταν ήδη πολύ αργά. Οι δαγκάνες της παγίδας είχαν κλείσει κι όλοι το συνειδητοποίησαν.

Καμιά απόπειρα επικοινωνίας δεν έγινε, καμιά κουβέντα δεν αντάλλαξαν με τη διεύθυνση. Οι πόρτες ξανάνοιξαν μόνο και μόνο για να εμφανιστούν οι άντρες με τα μαύρα.

Περίπου τριάντα κρατούμενοι γεμάτοι αυταπάτες έπαθαν το πρώτο σοκ: σκορπίστηκαν και υποχώρησαν εξουδετερωμένοι από το φόβο τους κι από τα αέρια που προηγήθηκαν της επίθεσης. Όλοι απομακρύνθηκαν εκτός από ένα που έπεσε καταγής. Κι εκεί μπροστά στα μάτια μου, πέντε εξαγριωμένοι CRS όρμησαν πάνω του και άρχισαν να τον ξυλοκοπούν με γκλομπ, με τις κάνες των όπλων τους, με ραβδιά. Το κύμα της επίθεσης εξαπολύεται. Τρεις άλλοι αντικαθιστούν τους 5 και διπλασιάζουν τα χτυπήματά τους. Ο κρατούμενος μένει τσακισμένος στη γη. Άλλοι πέραν τη σκυτάλη. Ουρλιάζω: "σταματείστε, σταματείστε να τον χτυπάτε", κλαίω, παραπατάω, ουρλιάζω. Χτυπούν ακόμη, ακόμη. Είναι μόνος του εκεί μπροστά, δεν μπορεί να σαλέψει και χτυπάνε λες και η ζωή τους εξαρτιέται απ' αυτό. Απολιθώματα γεμάτα μίσος, όλοι ίδιοι, ντυμένοι στα μαύρα. Ο παροξυσμός τους φτάνει στο αποκορύφωμά του. Νοιώθοντας τραγικά ανίσχυρος τρικλίζω... ας σταματήσουν, ας σταματήσουν, ας σταματήσουν.

Ποιός είναι αυτός εδώ, ποιός εκεί κάτω, πώς μπορεί να είναι αυτά τα ανθρωποειδή που αντλούν τόση ευτυχία όταν βαράνε, που αποχαλινώνονται όταν σκοτώνουν; Πώς και πόσοι τον χτυπάνε; Δεν γνωρίζω πια... τα αέρια φτάνουν μέχρι εδώ. Νομίζω ότι έχει περάσει ένας αιώνας.

Οι άντρες με τα μαύρα έχουν γεμίσει την αυλή, οι κρατούμενοι σηκώνουν τα χέρια ψηλά: "καταλάβαμε, Ο.Κ". Συγκεντρώνονται μπροστά στην πόρτα: "Εντάξει, ηρεμείτε, θα υπακούσουμε". Γκρουπαρισμένοι, η κάθε μοίρα με το βαθμοφόρο της, τα CRS σαν μπαλέτο έτομο να αρχίσει το χορό πατατάσσονται στα 50 μέτρα.

Οι κρατούμενοι με τα χέρια ψηλά μένουν ακίνητοι... και μετά ακολουθεί το παράλογο, το ακατανόητο... μ' ένα άγριο

ουρλιαχτό χτυπώντας τις ασπίδες και τα κράνη τους ορμάνε μπροστά, επιτίθενται σε μια ομάδα ανθρώπων που έχει ήδη υποχωρήσει, που δεν βλέπει τίποτα, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Μια απάνθρωπη βία πάνω σε ανθρώπινα κορμιά. Βαράνε, αφήνουν τα γκλομπ, χρησιμοποιούν τις κάνες των όπλων τους, γελάνε, χτυπάνε, χτυπάνε.

Δεν ουρλιάζω πια, η φωνή μου κλαίει, η λογική μου ρευστοποιείται... παραπαίω ανάμεσα στο μίσος και την απελπισία, ανάμεσα στην επιθυμία να σκοτώσω και να καταστρέψω. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στα CRS και μένα αυτή τη στιγμή.

Ο χορογράφος διατάζει μια αναδίπλωση που υπογραμμίζει εντονότερα τη βία που προηγήθηκε.

Κάτω από το εκτυφλωτικό φως των προβολέων οι σκοτεινές σιλουέτες υποχωρούν, οι μισοί κρατούμενοι βρίσκονται πεσμένοι στη γη. Αναγνωρίζω έναν που τρικλίζει πριν σωριαστεί κι αυτός με τη σειρά του. Οι άλλοι δεν κινούνται. Μετά βίας και με τη πείση απανωτών διαταγών τα ανθρωποειδή καταφέρνουν να ανακτήσουν την αυτοκυριαρχία τους, τρέμοντας από ένα κοινό σπασμό κι αναστενάζοντας ανακουφισμένοι ποιός ξέρει από τι είδους βάρος.

Οι κρατούμενοι που δεν συμμετείχαν, οι παρατημένοι, στέκουν δεξιά στη σκάλα, έχουν ακόμη τη δυνατότητα να τρυπώσουν στο διάδρομο που οδηγεί στα κελιά.

Το μη αποδεκτό θα είναι πάντα μη αποδεκτό. Αυτή η βία δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα. Αντίθετα βοηθάει τον εκφυλισμό των καταστάσεων. Για να μη φυτοζωούμε και να μη παραμένουμε αιώνια ανώριμοι, για να διατηρηθούμε στη μνήμη της ζωής, της αγάπης, της ΥΠΑΡΞΗΣ, πρέπει να συμβάλλουμε στη δημιουργία των καταστάσεων εκείνων που θα εξελιχτούν και θα σταθεροποιηθούν μελλοντικά. Διαφορετικά... Η βία δεν εμπερικλείει παρά τη βία... κι έχουμε όλοι το μερίδιο της ευθύνης μας σ' αυτό.

Εμείς οι κρατούμενοι αποτελούμε τον καταλύτη των ενοχών της κοινωνίας μας. Η ψευδαίσθηση που έχει για την ύπαρξή μας αρκεί στο να της δοθεί η άφεση αμαρτιών, όπως έλεγε κι ο Μπορίς Βιάν στον Ψυχογάλλη; Τουλάχιστον αυτός αναγνωρίστηκε.

Μπρούνο Σούλακ

Διγα Λογια για τον Μ. Σούλακ

Ο Μ. Σούλακ γεννήθηκε στις 6 Νοέμβρη του 1955. Συλλαμβάνεται για πρώτη φορά στα 18 του χρόνια για κλοπή αυτοκινήτου. Καταδικάζεται σε φυλάκιση 6 μηνών. Αυτή είναι και η πρώτη του επαφή με τη φυλακή. Όταν βγαίνει κατατάσσεται στη λεγεώνα των ξένων και μένει για δύο χρόνια μέχρι το 1978. Από τότε αρχίζει να ζει συστηματικά με κλοπές. Τα πρώτα του *hold-up* γίνονται σε σουπερμάρκετ. Συλλαμβάνεται το 1979, δραπετεύει το 1980 και περνά οριστικά στη παρανομία. Γνωρίζεται με τον γιουγκοσλαύο *Radisa Joanovic* —γνωστό αργότερα σαν *Steve*— και γίνονται αχώριστοι φίλοι. Οργανώνουν αποδράσεις συντρόφων τους από τις φυλακές και ειδικεύονται στις ληστείες των κοσμηματοπωλείων. Όταν το 1982 ο Σούλακ συλλαμβάνεται και πάλι ο Ραντίσα κι άλλοι φίλοι του τον βοηθούν ν' αποδράσει μέσα σ' ένα εξαήμερο. Και πλέον, αρχίζουν οι μεγάλες δουλειές. Από τον Αύγουστο του 1982 ως το Γενάρη του 1983 ο Ραντίσα και ο Μπρούνο έχουν κλέψει κοσμήματα συνολικής αξίας 25.000.000 γαλλικών φράγκων στη Γαλλία και την Ελβετία. Το αποκορύφωμα είναι η ληστεία κοσμημάτων 30.000.000 γαλλικών φράγκων στο πασίγνωστο κοσμηματοπωλείο του Καρτιέ στις Κάννες. Μια δουλειά που φυσικά γίνεται πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες. Ο Σούλακ γίνεται γνωστός και δημοφιλής όχι μόνο για τις σωστά οργανωμένες δουλειές του αλλά και για κάποιες απόψεις που εκφράζει δημόσια. Τάσσεται κατά της βίας και δηλώνει ότι μόνο σε περίπτωση άμυνας θα χρησιμοποιήσει το όπλο του. Όπως λέει: "Οι μπάτσοι έχουν το δικαίωμα να με χτυπήσουν. Εγώ δεν επωφελοῦμαι από τις ευκαιρίες που έχω να τους πυροβολήσω. Δεν θέλω να τους μοιάζω. Αυτοί κάνουν αυτό που θεωρούν σωστό. Εγώ κάνω αυτό που νομίζω καλύτερο έχοντας ζήσει και αντιμετωπίσει την αδικία και την αισχροκέρδεια σε όλα τα επίπεδα." Και: "Δεν μπορώ να ενταχθώ πουθενά σ' αυτή την κοινωνία. Είμαι αντικομμουνιστής έτσι όπως έχει διαμορφωθεί ο κομμουνισμός σήμερα, είμαι και αντιμπεριαλιστής. Το σύμβολο της γαλλικής επανάστασης του 1789 "ελευθερία-ισότητα-αδελφότητα" δεν σημαίνει τίποτα σήμερα πια. Αυτός ο υπερβολικός πατριωτισμός, αποτέλεσμα της τοπικιστικής κουλτούρας που καλλιεργείται από κάθε χώρα, μας οδηγεί αναπόφευκτα σ' ένα τελικό πυρηνικό ολοκαύτωμα. Πιστεύω ότι όσοι συνεχίσουν μετά από αυτό θα ακολουθήσουν χωρίς αμφιβολία ένα άλλο δρόμο, μια άλλη λογική. Το παρελθόν μας αποπνέει ηλιθιότητα".

Και σε κάποια περίπτωση όταν τον ρωτάν γιατί δεν αποσύρεται, δηλώνει:

"Όταν έχεις διαλέξει αυτό τον τρόπο ζωής, δεν μπορείς να σταματήσεις. Πρέπει να φτάσεις μέχρι τα άκρα. Το 'χω δούλεψι πολύ μέσα στο μυαλό μου και δεν μπορώ να ηρεμήσω τώρα πια. Θα 'πρεπε να ξεχάσω όσα έχω δει μέσα και έξω από τη φυλακή. Δεν θέλω να συμπεριφερθώ σαν να 'μουνα δειλός, να αποσυρθώ."

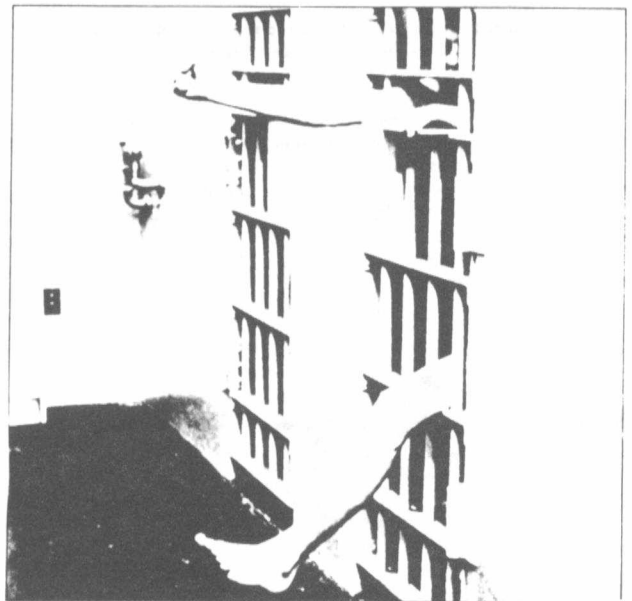
Μετά τη ληστεία στο Καρτιέ, ο Σούλακ φεύγει στη Βραζιλία. Όταν επιστρέφει στη Γαλλία συλλαμβάνεται στα σύνορα. Φυλακίζεται. Σε λίγους μήνες ο Ραντίσα σκοτώνεται πάνω σε μια απόπειρα απόδρασης που έχει οργανώσει για τον φίλο του. Ο Σούλακ συγκλονίζεται και μερικές βδομάδες αργότερα σε μία δίκη για μια από τις πρώτες κλοπές του δηλώνει στους δικαστές:

"Πρέπει να ξέρετε ότι δεν δίνω δεκάρα για τη καταδικαστική σας απόφαση. Έτσι κι αλλιώς είμαι νεκρός. Δολοφονήθηκα μαζί με τον φίλο μου στις 11 Μάρτη. Σκοτώθηκε από ένα αστυνομικό που είχε μάθει να δολοφονεί και όχι να συλλαμβάνει. Αυτό που μ' ενοχλεί πάνω απ' όλα είναι ότι δεν έχετε συναίσθηση του ότι η δικαιοσύνη σας είναι κόκκινη. Κόκκινη επειδή είναι βουτηγμένη στο αίμα. Ενώ εγώ και ο φίλος μου κρατήσαμε μέχρι σήμερα τα χέρια μας καθαρά."

Στις 18 Μάρτη του 1985 ο Σούλακ σκοτώνεται. Όπως αναφέρεται στην επίσημη εκδοχή της διεύθυνσης της φυλακής του Φλέρυ Μεροζί, σκοτώθηκε πέφτοντας από το β' όροφο, στην προσπάθειά του να αποδράσει και ενώ οι φύλακες που τον καταδίωκαν δεν μπόρεσαν να τον συγκρατήσουν.

Είναι γεγονός ότι ο Σούλακ είχε προσπαθήσει να αποδράσει. Εκείνο που κανείς δεν ξέρει —ή μπορεί να υποψιαστεί— είναι οι συνθήκες στις οποίες έπεσε από το παράθυρο. Ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια μπροστά στα ξαφνικά εμπόδια που είχε συναντήσει ή πρόκειται για μια εγκληματική ενέργεια των δεσμοφύλακων; Ο Σούλακ δεν ήταν οπλισμένος κι όταν έπεσε από το παράθυρο φαινόταν να έχει ήδη χάσει τις αισθήσεις του. Το κορμί του είχε διάφορα σημάδια από πληγές που δεν δικαιολογούνταν από πτώση. Ενώ ο Σούλακ πέθανε μετά από τέσσερις ημέρες, δεν επιτράπη σε κανένα συγγενικό του πρόσωπο να τον πλησιάσει παρ' όλο που όλο αυτό το διάστημα βρισκόταν σε κώμα και φυλαγόταν από οπλισμένους αστυνομικούς. Καμιά ιατρική επίσημη γνωμάτευση δεν έχει δοθεί στους συγγενείς του παρ' όλο που έχει ζητηθεί επανειλημμένα, κι ακόμη ο εισαγγελέας αρνήθηκε κατηγορηματικά να δώσει στη δημοσιότητα τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει ανοιχτεί για να εξετασθούν οι συνθήκες της απόδρασης.

Όπως πάντα, η σιωπή καλύπτει την ενοχή.

Ιδιωτικοποίηση των Φυλακών

Η μετατροπή των κρατικών φυλακών σε ιδιωτικές δεν είναι κάτι το καινούργιο για την Αμερική. Το σημαντικότερο είναι η ένταση με την οποία προωθείται η ιδιωτικοποίηση αυτή, και η έκταση που πρόκειται να πάρει. Γι' αυτό το σκοπό, δύο ουσιαστικά είναι τα επιχειρήματα που προβάλλονται: α) Η ανάγκη νέων φυλακών και σωφρονιστικών ιδρυμάτων, και β) Η αδυναμία επιβάρυνσης των δημόσιων ταμείων και των φορολογουμένων.

Σ' αυτό το τελευταίο, έρχεται η προθυμία των επιχειρηματιών να επενδύσουν και να κερδίσουν χωρίς ουσιαστικά να ξοδέψουν. Αφ' ενός δεν θα στηρίζονται στους νόμους αγοράς της εργατικής δύναμης, που γίνονται ολοένα και πολυπλοκώτεροι, έχοντας την ευκαιρία να αποκτήσουν ένα χρήσιμο και άμφοτερο "αντικείμενο", τον φυλακισμένο, και αφ' ετέρου θα έχουν μια σειρά από φορολογικές απαλλαγές.

Η κατάσταση που θα προκύψει θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στους υπόδικους και κύρια στους φυλακισμένους. Οι ποινές θα αυξηθούν και μαζί μ' αυτές και ο αριθμός των φυλακισμένων, εφ' όσον οι ιδιωτικές φυλακές θα έχουν ανάγκη από εργατικά χέρια. Γι' αυτό, οι συναλλαγές μεταξύ επιχειρηματιών και δικαστικής εξουσίας θα συστηματοποιηθούν και θα ουσιαστικοποιήσουν το σκλαβοπάζαρο σ' ένα ακόμα τομέα της κοινωνίας.

Χρειάζεται ακόμα να επισημάνουμε την ανοησία του επιχειρήματος που υπονοεί την αδυναμία επιβάρυνσης του δημόσιου τομέα. Η ανοησία του, δεν οφείλεται στους προπαγανδιστές, που βέβαια έχουν τον λόγο τους, αλλά στους αποδέκτες της επιχειρηματολογίας. Η λεγόμενη αδυναμία επιβάρυνσης των δημόσιων ταμείων και των φορολογουμένων "νομιμοφρόνων" πολιτών — που εκτός των άλλων απαιτούν την αύξηση των ποινών — είναι μια απάτη που μετατοπίζει την ουσία του προβλήματος.

Γιατί τόσο οι φορολογικές απαλλαγές των επιχειρηματιών όσο και η αύξηση των κερδών τους, θα επιβαρύνουν το δημόσιο τομέα, που φυσικά θα προσπαθήσει να καλύψει τα ελλείμματα από τους φορολογούμενους "νομιμοφρονες" πολίτες. Έτσι, και ο στόχος της ιδιωτικοποίησης επιτυγχάνεται και οι πολίτες πληρώνουν πάλι τα σπασμένα.

Τέλος, η ιδιωτικοποίηση των φυλακών δεν είναι τίποτα άλλο από την επιστροφή στα ιδιωτικά σκλαβοπάζαρα. Όσο όμως η ασχίμα του σκλαβοπαζαριού από τους επιχειρηματίες μπορεί να μας κάνει να αγανακτούμε, δε μας οδηγεί στο να ξεχνάμε τα δημόσια σκλαβοπάζαρα, τις φυλακές, ούτε να τα θεωρούμε προτιμότερα.

DIE TAGESZEITUNG 10-9-85

Οι Φυλακές των Η.Π.Α γίνονται ιδιωτικές
Η ΝΕΑ ΦΥΛΑΚΗ: ΦΘΗΝΗ, ΕΠΑΡΚΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΑ

Ήδη από το 1981 κατά την ορκωμοσία του Ρον. Ρήγκαν είχε δηλώσει ότι το Κράτος θα αποτραβηχτεί από όλο και περισσότερους τομείς. Έτσι λοιπόν το Κράτος άρχισε να αποτραβιέται προοδευτικά και από το χώρο των φυλακών. Με συνέπεια οι επικριτές αυτής της κατάστασης να φοβούνται ότι εξανεμίζεται πλέον κάθε δυνατότητα κι ελπίδα αναμόρφωσης και βελτίωσης του βάρβαρου σωφρονιστικού συστήματος. Η ιδιωτικοποίηση των φυλακών ανοίγει για τους αμερικανούς επενδυτές νέους δρόμους θυσασισμού.

Η γιγαντιαία εταιρεία συμβούλων επενδύσεων της *Wall Street*, *E.F.Hutton* γράφει: "Είναι αναμφισβήτητη η ανάγκη νέων φυλακών και σωφρονιστικών ιδρυμάτων. Για να μην επιβαρυνθούν όμως τα δημόσια ταμεία, επιβάλλεται η ιδιωτικοποίησή τους."

Με τίτλο "Νέες ελκυστικές δυνατότητες χρηματοδότησης των φυλακών", τραπεζικοί κύκλοι παρακινούν τους επιχειρηματίες να σκεφθούν σοβαρά τη νέα προοπτική.

Η εφημερίδα της *Wall Street* «*Barrons*» γράφει ότι "η αγορά είναι ώριμη για ιδιωτικές φυλακές" συνεχίζοντας ότι θα δημιουργηθεί έτσι παράδεισος κερδών για τους "συμβούλους επενδύσεων κι εξοπλισμού, αρχιτέκτονες, κατασκευαστικές εταιρείες και Τράπεζες". Αυτή την περίοδο οι ασφυκτικά γεμάτες φυλακές της Αμερικής "φιλοξενούν" περίπου 700.000 άτομα. Στην τελευταία μόνο δεκαετία ο αριθμός των φυλακισμένων διπλασιάστηκε. Είναι δε τόσο απάνθρωπες οι επικρατούσες συνθήκες (στις φυλακές), ώστε δύο από τα τρία αμερικάνικα σωφρονιστικά καταστήματα βρίσκονται υπό δικαστική εποπτεία με στόχο τη μείωση του αριθμού των κρατουμένων.

Δεν πρέπει ν' απορεί κανείς λοιπόν, που σ' όλο και περισσότερες ομόσπονδες πολιτείες αναπτύσσεται μια νέα βιομηχανία κατασκευής φυλακών. Το κεφάλαιο βρήκε ευκαιρία να παρέμβει ύστερα από την άρνηση των φορολογουμένων να υποστούν κι άλλες επιβαρύνσεις για το χτίσιμο νέων φυλακών.

Το 1983 ο επιχειρηματίας *Tom Beasley* ίδρυσε την μεγαλύτερη αμερικάνικη εταιρεία ιδιωτικών φυλακών «*Correction Corporation of America*» (*C.C.A.*) με αρχικό κεφάλαιο 10 εκατομμύρια δολάρια.

Μια άλλη εταιρεία η «*American Correctional Association*» ελπίζει ότι μέχρι το τέλος του επόμενου χρόνου θα διπλασιαστεί ο αριθμός αφ' ενός των 30 φυλακών, αφ' ετέρου των εκατοντάδων σωφρονιστικών ιδρυμάτων ανηλίκων και ανοιχτών ιδρυμάτων που ήδη λειτουργούν εν μέρει ιδιωτικά.

Ο ρεπουμπλικάνος γεροϋσιαστής της *Pennsylvania* *Arlen Specter* δήλωσε ότι "η ιδιωτικοποίηση των φυλακών αποτελεί την σπουδαιότερη κοινωνικοπολιτική καινοτομία της δεκαετίας του '80."

Μετά απ' όλα αυτά αναμένεται πλέον αποφασιστική παρέμβαση του ιδιωτικού κεφάλαιου στο θέμα της ανέγερσης και λειτουργίας μιάς φυλακής ύψιστης ασφάλειας στην Πεννσυλβάνια, η οποία θα εξυπηρετεί 10 ομόσπονδες πολιτείες. Ο *Peter Greenwood*, αρμόδιος της *Rand Corporation* για επενδυτικά προγράμματα φυλακών, πιστεύει ότι είναι πια καιρός "να αποτραβηχτεί η κυβέρνηση από τον χώρο των φυλακών. Όποιος επιδιώκει λύσεις των προβλημάτων δεν μπορεί πλέον να αποβλέπει στην κυβέρνηση παρά μόνο στην ιδιωτι-

κή πρωτοβουλία". Έφτασε η ώρα για το κράτος ν'αρχίσει να κερδίζει από τις φυλακές, όπως μέχρι σήμερα από την εκπαίδευση (ιδιωτικά σχολεία), την νοσοκομειακή περίθαλψη (ιδιωτικές κλινικές), την συλλογή σκουπιδιών, την ιδιωτική πυροσβεστική κ.λ.π.

Ορισμένες από τις μεγαλύτερες αμερικανικές επενδυτικές εταιρείες, λ.χ. η *Merrill Lynch*, η *Shearson/American Express* κ.ά. έχουν ήδη επεξεργαστεί προγράμματα *Leasing* για φυλακές. Η *Shearson*, σύμφωνα με στοιχεία της ίδιας, έχει επενδύσει 350 εκατομμύρια δολάρια σε χρηματοδοτήσεις ιδιωτικών φυλακών. Η γιγαντιαία εταιρεία *Computer Control Data* προγραμμάτιζε την ανέγερση και εκμετάλλευση γυναικείας φυλακής στην πολιτεία της *Minnesota*, μόλις δε την τελευταία στιγμή ναυάγησαν τα σχέδιά της, όταν το κράτος αποφάσισε να αναλάβει εξ ιδίων το πρόγραμμα.

ΦΟΒΟΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Βεβαίως, ευθέως ανάλογες προς την αυξανόμενη τάση ιδιωτικοποίησης των φυλακών είναι και οι επικρίσεις. Εκτός από ορισμένες εκκλησίες και οργανώσεις φυλακισμένων που φοβούνται την επιδείνωση των συνθηκών κράτησης, η ιδιωτική φυλακή επικρίνεται από διάφορες Πολιτείες, αφού έτσι θα προστασίας των δικαιωμάτων του πολίτη. Ο *Ira Glasser*, εκτελεστικός διευθυντής της *American Civil Liberties Union* δήλωσε ότι "η ανάθεση αστυνομικής και κρατικής εξουσίας στους ιδιωτικούς φορείς θα σημάνει απώλεια των συνταγματικών δικαιωμάτων". Από την άλλη ο *Travis Snelling* της *Correction Corporation of America* αντιτείνει ότι "το κύριο μέλημά μας είναι να προσφέρουμε στο κράτος φθηνές και αποτελεσματικές υπηρεσίες στον τομέα των φυλακών". Φαίνεται δε ότι αυτό το επιχείρημα είναι αρκετά πειστικό για τις διάφορες Κοινότητες και Ομοσπονδίες Πολιτείες, αφού έτσι θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν την απαίτηση της κοινής γνώμης για περισσότερες και μεγαλύτερες ποινές, χωρίς αυτή να επιβαρυνθεί φορολογικά.

Έτσι όταν το 1981 το εκλογικό σώμα της Πολιτείας της Ν. Υόρκης αρνήθηκε την έγκριση δαπάνης 500 εκατομμυρίων δολλαρίων για νέες φυλακές, το κράτος αναζήτησε την χρηματοδότησή τους στον ιδιωτικό τομέα.

Ιδιωτικοποίηση αποφασίστηκε επίσης στην περιφέρεια *Hamilton* της πολιτείας *Tennessee* ύστερα από την προσφορά

της *C.C.A.* για κόστος 21 δολλαρίων την ημέρα για κάθε κρατούμενο, ενώ μέχρι τότε το κόστος ήταν 24 δολάρια. Αυτή η διαφορά δεν εξηγείται μόνο από την γενικότερη επιχειρηματική ορθολογικοποίηση όσον αφορά τον τρόπο λειτουργίας της φυλακής, αλλά και από την εξοικονόμηση χρημάτων μέσω της δραστηκής μείωσης των κοινωνικών παροχών μέσα στη φυλακή, των εξόδων για την επιμόρφωση προσωπικού και των αμοιβών του, αν μάλιστα λάβει κανείς υπ'όψη του την ανυπαρξία συνδικαλιστικής παρουσίας μέσα στην ιδιωτική φυλακή.

Γνωστός επιχειρηματίας δήλωσε σε συνέντευξή του στην οικονομική εφημερίδα «*Financial World*», ότι "είναι απόλυτα βέβαιη η κατά 100% αποδοτικότητα μιάς επένδυσης σε ιδιωτική φυλακή".

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ: ΜΙΑ ΦΘΗΝΗ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Ήδη από το 1981 ο *Warren Burger*, πρόεδρος του Ανώτατου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, είχε χαρακτηρίσει την ιδιωτικοποίηση των φυλακών σαν "σημαντική ανακούφιση του φορολογούμενου". Η ιδιωτικοποίηση όμως έχει κι άλλες επιπτώσεις. Οι κρατούμενοι παράγουν μια πλειάδα βιομηχανικών προϊόντων χωρίς να αμείβονται ανάλογα.

Οι κρατούμενοι λ.χ. των φυλακών *Zephyrhille* της *Florida* δουλεύουν από το 1982 για ένα κονσόρτσιουμ επιχειρηματιών, του οποίου ο πρόεδρος (εκατομμυριούχος φαρμακοβιομήχανος) επανειλημμένα έχει δηλώσει ότι "πρέπει με κάθε τρόπο οι βιομηχανίες των φυλακών να γίνουν παραγωγικότερες και τα προϊόντα τους πιο κερδοφόρα".

Από την άλλη, πολλοί υπάλληλοι φυλακών, από δεσμοφύλακες μέχρι διευθυντές, παρακινούνται από τους δελεαστικούς μισθούς παραιτούνται και προσλαμβάνονται από τις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Χρησιμοποιείται δηλαδή η ίδια μέθοδος που το Πεντάγωνο προσελκύει τα καλύτερα στελέχη από άλλους τομείς, στο χώρο της στρατιωτικής βιομηχανίας.

Ο *Don Hutto*, σημερινός διευθυντής της *C.C.A.* είχε ήδη γίνει γνωστός σαν αρμόδιος για θέματα φυλακών της πολιτείας *Arkansas*, οι οποίες το 1978 χαρακτηρίστηκαν από το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Ουάσινγκτον σαν "σκοτεινός και φρικιαστικός κόσμος". Τότε είχε κατηγορηθεί μαζί με τους υφιστάμενούς του "για αποκάλυψη απόπειρα προπορισμού κερδών κατά την εξάσκηση των καθηκόντων του σαν δημόσιος υπάλληλος, υπεύθυνος για θέματα

φυλακών”.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι αυτό του *Charles Fenton*, ιδιοκτήτη της εταιρείας *Buckingham Security*, η οποία τώρα προγραμματίζει την ανέγερση φυλακής ύψιστης ασφάλειας, δυναμικότητας 715 κελιών, στην πολιτεία της Πεννσυλβάνια. Ο *Fenton* το 1980 όντας διευθυντής μιάς ομοσπονδιακής φυλακής θεωρήθηκε υπεύθυνος σοβαρών τραυματισμών με αξιόνα κρατούμενου που ήταν δεμένος χειροπόδαρα.

Είναι βέβαιο ότι η κακή λειτουργία των ιδιωτικών φυλακών σε συνδυασμό με το χαμηλότατο επίπεδο εκπαίδευσης του προσωπικού τους έχουν σαν άμεσο αποτέλεσμα και εν ψυχρώ φόνους κρατούμενων. Σε μια ιδιωτική φυλακή στο *Houston* του Τέξας στιβάχτηκαν σε ένα κελί έξη ατόμων 16 Σαλβαντοριανοί φυγάδες. Όταν μετά δύο μέρες αποπειράθηκαν να αποδράσουν, ο φρουρός αντέδρασε αμέσως με πυροβολισμούς, σκότωσε έναν και τραυμάτισε αρκετούς.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ — ΠΟΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ;

Με τη δημοσίευση του νομοσχεδίου για τα ναρκωτικά — Μάης '85 — έκλεισε ένας κύκλος. Σκοπός μας εδώ είναι να παραθέσουμε κάποια “ιστορικά” και άλλα στοιχεία που φωτίζουν κάπως το θέμα και εξηγούν, κατά την άποψή μας γιατί η απαγόρευση της χρήσης των παράνομων ουσιών θα συνεχίζεται πέρα απ’ τις σοσιαλίζουσες εξαγγελίες της κυβέρνησης.

Λίγα χρονικά:

Το ΠΑΣΟΚ ανεβαίνοντας στην εξουσία έδωσε την εντύπωση πως θα αντιμετώπιζε διαφορετικά μια κατάσταση που είχε οξυνθεί τα τελευταία χρόνια και στους “δρόμους” και τις “πλατείες”, μα και στα δικαστήρια με τις μακρόχρονες φυλακίσεις, στις φυλακές με τις απεργίες και ξεσηκωμούς στα ψυχιατρεία κρατούμενων, με τις “αυτοκτονίες” τοξικομανών.

Ο πρώτος υπουργός Δικαιοσύνης Αλεξανδρής επισκέπτεται τα ευαγή ιδρύματα και σοκαρισμένος απ’ ότι είδε υπόσχετα αλλαγές. Κάνει επιτροπή για το θέμα με συμμετοχή και της άποψης που υποστήριζε την αποποινικοποίηση της χρήσης των παράνομων ουσιών. Όμως φεύγει γρήγορα και την θέση καταλαμβάνει ο “πονηρός πολιτευτής”. Άλλη υπηρεσία στελεχωμένη με “αριστερό προσωπικό”, μιλά για το Υφ. Νέας Γενιάς, ανοίγει τις πύλες του στις “περιθωριακές ομάδες και σ’ όλους τους διαμαρτυρόμενους. Τούτοι εδώ έχουν τη δυνατότητα για πλατύτερες εκτιμήσεις μα και πολυπλοκότερες manouβρες... Συζητήσεις πυκνές, “κατανόηση” πως όλα είναι στραβά και “επιστημονική” αντιμετώπιση. Εξαγγέλλουν την πρώτη μεγάλη έρευνα. Οι απανταχού τοξικομανείς αναμένουν με αγωνία. Το Υπ. Παιδείας κάνει μια έρευνα που καταλήγει πως με κάποιο τρόπο το πρόβλημα λύνεται “αλλά προσοχή στο πολιτικό κόστος”. Παράλληλα εκείνη την εποχή δρουν επιτροπές πρωτοβουλίας (Επιτροπή για σωστή ενημέρωση των ναρκωτικών ΕΣΕΑΝ και η ΕΓΑΑΤ, Επιτροπή γονέων για ανθρώπινη αντιμετώπιση τοξικομανών). Μιλούν ανοιχτά, χωρίς υποκρισίες, έχουν κάνει σωστή προετοιμασία και βάζουν το θέμα πάνω σε υγιείς βάσεις. Κύριοι άξονές τους:

α) Οι τοξικομανείς δεν είναι εγκληματίες — θέλουν βοήθεια όχι φυλακή και ψυχιατρεία (σύνθημα που αφομοίωσαν οι κρατικοί παπαγάλοι).

β) Να αποποινικοποιηθεί η χρήση όλων των ουσιών στη βάση της ανθρώπινης αυτοδιάθεσης και αυτοπροσδιορισμό. (Αυτά που λες εγώ τ’ ακούω βερεσέ)

γ) ΝΑ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΟΥΝ οι ναρκωτικές ουσίες απ’ αυτές που δεν είναι όπως χασίς-φούντα και να γίνει ενημέρωση στον

Εντούτοις οι διάφορες αμερικάνικες οργανώσεις φυλακισμένων φοβούνται ότι δεν πρόκειται να ανακοπεί η τάση ιδιωτικοποίησης παρά τις διάφορες αιτιάσεις.

Ήδη στο αμερικάνικο Κογκρέσσο έχει κατατεθεί από το ρεπουμπλικάνο γερουσιαστή της Ν. Υόρκης *Alfonse d' Amato* ένα νομοσχέδιο, σύμφωνα με το οποίο οι επενδυτές φυλακών θα έχουν σοβαρότατες φορολογικές απαλλαγές και άλλα προνόμια. Ο γερουσιαστής καυχιέται ότι η ψήφιση του νομοσχεδίου του θα οδηγήσει στην δημιουργία νέων φυλακών αξίας 1,5 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Άλλοι όμως κοινοβουλευτικοί δεν συμμερίζονται απόλυτα τις απόψεις του. “Η μετάβαση από το κράτος της ευθύνης του για τον τόμο των φυλακών στα χέρια ιδιωτικών παραγόντων συνιστά μια αμφισβητούμενη λύση ενός περίπλοκου προβλήματος”, δήλωσε ο δημοκρατικός βουλευτής *William Hughes*.

κόσμο πάνω σε αλήθειες που είναι παντού γνωστές και όχι σε μπαμπούλες του στυλ μαύρος ή λευκός θάνατος και όλα ίδια είναι. Εννοείται ότι μια τέτοια ενημέρωση θα συμπεριλάμβανε αλκοόλ, τσιγάρο και χάπια... (τούτο είναι δύσκολα αφομοίωσιμο και θα το δούμε πιο κάτω.)

Την ίδια εποχή κυκλοφορούν οι αφίσσες με το περίφημο πλέον “Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη”, “το κράτος σκοτώνει με ηρωίνη” (σημ: βέβαια τα Εξάρχεια ήξεραν καλά το θέμα τούτο μια και η διάδοση της ηρωίνης εκεί έγινε με ΠΡΟ-ΘΕΣΗ να διαλυθεί και ελεγχθεί το πιο ζωντανό πολιτικό κομμάτι της νεολαίας μετά τη μεταπολίτευση, αλλά γι’ αυτό έχουμε και “κάτι” πιο κάτω).

— Οι εφημερίδες, τη δουλειά τους: όλες δημοσιεύουν πολυσέλιδα αναγνώσματα με πονεμένες και μη ιστορίες ωθώντας το κοινό να αντιδρά με φόβο και άγχος προωθώντας και την καθεστωκία άποψη για ιδρύματα θεραπευτήρια για τα θύματα και ποινές.

Είς τας Ευρώπας την ίδια περίπου εποχή: η Ιταλία με νόμο του 1975 αποποινικοποιεί τη χρήση κάνναβης (χωρίς να γίνει δεκτή η πρόταση του Ριζοσπαστικού Κόμματος για αποποινικοποίηση και της προσωπικής καλλιέργειας). Στην Αγγλία, Ισπανία, Ολλανδία απεγκληματοποιείται η χρήση και η προσωπική κατοχή, δηλαδή έχουμε πταισματικές παραβάσεις με στοιχεία που οι ίδιοι δίνουν...

Στις ΗΠΑ μέχρι το '78 απεγκληματοποιείται η χρήση σε ΔΕΚΑ πολιτείες. Τα αποτελέσματα που περιγράφονται σε κάποιες έρευνες που έγιναν μετά είναι ενθαρυντικά (για λεπτομέρειες ασφαλώς απαντούν σε διάφορα ερωτηματικά όπως “τι θα γίνει αν νομιμοποιηθούν;” *G.Arnao* “Το απαγορευμένο χόρτο”, Ν. Σύννορα 1983, σελ. 160).

— Στο μεταξύ κύλαγε ο καιρός και πλήθαιναν οι “σοσιαλιστικές” εξαγγελίες. Ιδρύεται όμως το κέντρο αποτοξίνωσης στο νοσοκομείο Νταού Πεντέλης με 18 θέσεις (ολογράφως δεκαοκτώ!!!). Εδώ ας σημειώσουμε ότι στο συνέδριο Τοξικολογίας Θεσ/κη 1981 υπολόγισαν σε πέντε με δέκα χιλιάδες τους γνωστούς τοξικομανείς. Η έρευνα του Υφ. Νέας Γενιάς το 1985 μιλά για ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ δέκα χιλιάδες. Ανοίγει και συμβουλευτικός σταθμός στα Εξάρχεια. Τροποποιείται ο Ποινικός Κώδικας και οι ποινές μέχρι δεκαοκτώ μήνες γίνονται εξαγοράσιμες. Έτσι δίνουν την εντύπωση στον κόσμο πως κάτι γίνεται.. Επιτέλους φτάνουμε στον προεκλογικό Μάη '85 και κάτι ακόμα πρέπει να εξαγγελθεί. Πρώτα πως ολοκληρώθηκε η έρευνα μαμούθ του Υφ. Νέας Γενιάς και αμέσως μετά το κυοφορούμενο νομοσχέδιο (που αποσύρ-

θηκε όμως δύο μέρες μετά, στο κλείσιμο της Βουλής πάνω). — Τα κόμματα έχουν την ίδια στάση απέναντι στο θέμα. Και ως τα χωρίζουν τόσα και τόσα. Ανακάλυψαν γρήγορα (μετά την νομιμοποίηση των Κ.Κ) τον τρόπο που θα χτυπήσουν τους μη οργανωμένους, όποιους δεν μπορούσαν να ελέγξουν. Η απειλή, ο κοινός εχθρός, πήρε τον γενικό τίτλο "Αναρχία-Ναρκωτικά". Το σενάριο τηρουμένων των αναλογιών θυμίζει έντονα "κομμουνιστικό κίνδυνο" της εποχής του μεσοπολέμου. Τίποτα νέο. Κάτι ψελίσματα μόνο για το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού, για μια κοινότητα χωρίς κάθε λογής ναρκωτικά...

Ας μην ξεχαστούμε όμως. Την ίδια ώρα που ο χρόνος κυλά σε βάρος της ανθρώπινης αξιοπρέπειας συμβαίνουν και κάποια γεγονότα για γέλια και για κλάματα.

ΑΛΛΕΣ ΠΑΡΑΜΕΤΡΟΙ

- 15.5.85 NEA Οι φαρμακοποιοί απεργούν γιατί "η πολιτεία δεν πήρε κανένα μέτρο για την προστασία των φαρμακοποιών από τις επιθέσεις τοξικομανών". Και μεις που λέγαμε πως με το Νταού είχε λυθεί το πρόβλημα...
- 8.8.84 Τριακόσιοι περίπου υπόδικοι, για άσχετους από ναρκωτικά λόγους, παίρνουν καθημερινά το "ταβοράκι" ή το "υπνοσεντόν", με ιατρική συνταγή.
- 2.2.85 Επταπύργιο, Θεσ/κη. ΒΙΑΣΜΟΙ—ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ: Ανατριχιαστική έρευνα εισαγγελέα. Δίωξη κατά φυλάκων για "διευκόλυνση εισαγωγής ναρκωτικών σε σωφρονιστικό ίδρυμα".
- 7.7.84 NEA Τριάντα γραμμάρια κωδεΐνης βρέθηκαν στις φυλακές Πάτρας. Ανήκε μάλλον στον Α.Ρ. που εκτίει φυλάκιση τριών χρόνων για ηρωίνη. Οι έρευνες των αρχών τους δίνουν βάσιμες υπόνοιες ότι οργανωμένο δίκτυο διακινεί μεγάλες ποσότητες στις φυλακές Αγ. Στεφάνου.
- 31.8.85 ΠΟΝΤΙΚΙ ΧΑΝΙΑ: Από αναφορά υπαρχιφύλακα στο Υπ. Δικαιοσύνης και στον Δικηγορικό Σύλλογο Χανίων...
α) καθημερινά σχεδόν επισκέπτονται τη φυλακή πρώην κρατούμενοι και κρατούμενες για ναρκωτικά σαν φίλοι του.
β) Υποθέσεις διοχετεύονται σε συγκεκριμένους μόνο δικηγόρους (κυκλώματα που λένε).
- 12.10.84 Τοξικομανής Ι.Γ βρέθηκε νεκρός στο Γεντί Κουλέ.
- Απρ. '84 Αναστάτωση από δημοσίευμα μαθητή για τα ναρκωτικά στο σχολικό περιοδικό "Έντυπο" του Βαρβάκειου. Επερώτηση στη Βουλή —Ο εισαγγελέας μελετά το θέμα. Γράφει κάπου ο μαθητής "Η νομιμοποίηση δεν θα σταματούσε μόνο το παιχνίδι που γίνεται πίσω απ' τις πλάτες μας, αλλά θα περιόριζε και την ασυδοσία των εμπόρων που θησαυρίζουν σε βάρος αδών, ενώ τους σκοτώνουν πουλώντας νοθευμένες ουσίες".
- 11.9.85 Η Νάνσυ Ρήγκαν προσκαλεί στην Ν.Υ τας συζύγους 18 αρχηγών κρατών σε συνέδριο για την καταπολέμηση των ναρκωτικών μεταξὺ τους και η υμετέρα Μάργκαρετ. (σημ: Θα κυριολεκτούσαμε με το "κουτσοί στραβοί στον Αγ. Παντελεήμονα")
- 2.3.85 NEA Το κάπνισμα σκοτώνει 1 εκατομμύριο άτομα το χρόνο. Έκθεση Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας. Ειδικά, συνεχίζουν, για τις ανα-

πτυσσόμενες χώρες, αν δεν καταβληθούν προσπάθειες για την καταπολέμησή του οι θάνατοι θ' αυξηθούν ΘΕΑΜΑΤΙΚΑ.

Μάης '85 Έρευνα Υφ. Ν. Γενιάς

5,8% των μαθητών έχουν κάνει χρήση απαγορευμένων ουσιών. (Πόσες χιλιάδες μαθητές άραγε και τι θα έπρεπε να τους κάνουμε όλους αυτούς;)

Και το παιχνίδι συνεχίζεται στις πλάτες αυτών που ο ίδιος ο νόμος κάνει παράνομους ή περιθώριο. (κατά "σύμπτωση" στις φυλακές βρίσκονται άνθρωποι της κατώτερης τάξης — βλ. συνέντευξη Δασκαλάκη στα ΝΕΑ 30.4.85) Για το θέμα του νόμου σαν ένα απ' τους κύριους συντελεστές εξάπλωσης και διαιώνισης του φαινομένου υπάρχουν διατυπωμένες απόψεις απ' το 1980 στην Ελλάδα. Σκοτώνει το κράτος με τους νόμους και την ηρωίνη.

Ας δώσουμε όμως και κάτι για την ανάμειξη των μπάτσων στην όλη ιστορία. Ένα μικρό δείγμα απ' την κατάθεση Κρυστάλλης στον Ανακριτή "Ο Μποσινάκης είχε πρόβλημα με την καμπάνια που είχε ξεκινήσει απ' τον χώρο των αναρχικών υπό το κεντρικό σύνθημα "οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη", αλλά πιο αργότερα επεκτάθηκε στον ημερήσιο τύπο, ιδιαίτερα στα ΝΕΑ. Και τούτο γιατί ο Μποσινάκης είχε προβληθεί και προαχθεί σε διοικητή ασφάλειας Αθηνών χάριν των επιτυχιών του περί τα ναρκωτικά, επιτυχία που κατ' αυτόν τον τρόπο τουλάχιστον αμφισβητούντο. Τότε ο Μποσινάκης μου εξέφρασε την επιθυμία να ενεργήσω σαν γέφυρα ώστε να διοχετευτούν ναρκωτικά σε κυκλώματα της περιοχής Εξαρχείων και να υπάρξει στη συνέχεια παγίδευση και σύλληψή τους με σκοπό να τους "κλείσουν" το στόμα. Εγώ, συνεχίζει ο Κρυστάλλης, αρνήθηκα ισχυριζόμενος ότι δεν έχω καμιά ιδιαίτερη εμπειρία και δεν μπορούσα ξαφνικά να εμφανιστώ σαν έμπορος ναρκωτικών".

Ο Κρυστάλλης αρνήθηκε — πόσοι άλλοι όμως και με εμπειρία δέχτηκαν την πρόταση και γέμισαν οι πλατείες ηρωίνης;

Αλλά μπάτσοι υπάρχουν κι αλλού:

Τρεις αμερικάνοι αστυνομικοί-εγκληματολόγοι εξέθεσαν τα σχετικά με την οργάνωση της παγκόσμιας μαφίας του εμπορίου ναρκωτικών στην οποία είναι αναμειγμένοι ισχυροί οικονομικοί παράγοντες, πολιτικοί, δικαστές, αστυνομικοί. Στην Κολομβία, Μεξικό, Παναμά, Μπαχάμες, —ασφαλώς και σ' άλλες χώρες οι αστυνομικοί που μετέχουν στο εμπόριο ναρκωτικών είναι κι οι ίδιοι τοξικομανείς. (Μιλάνο 1985 Συνέδριο ΟΗΕ για αντεγκληματική πολιτική) Και κάτι από το Μεξικό (ΝΕΑ 3.8.84): "Σ' ένα αγώνα κατά της διαφθοράς ο πρόεδρος Μανρίτ διώχνει και διώκει 105 πρώην στελέχη της κυβέρνησης του Μεξικού. Πρώτος στη λίστα ο αρχηγός της αστυνομίας Ντουράσο απ' τους μεγαλύτερους εμπόρους κοκαΐνης της Αμερικής. Λοιπόν τι λέγαμε;

— Δυο λόγια τώρα για το πολυδιαφημισμένο νομοσχέδιο χωρίς όμως ν' ασχοληθούμε με λεπτομέρειες γιατί σ' αλήθεια δεν αξίζει τον κόπο. Πρόκειται για (μεταγλωτισμένο στη δημοτική παρακαλώ) μεταφορά του κύριου κορμού του χουντικού Ν.743/70. Διατηρούνται οι διατάξεις για την χρήση και την προσωπική κατοχή, δεν γίνεται καμιά διάκριση ανάμεσα στις ουσίες, και υπάρχουν κάποιες ευνοϊκές διατάξεις για τους ανήλικους. Κατά τα λοιπά, νέα ιδρύματα χωρίς να αφαιρούνται οι αρμοδιότητες από τα ψυχιατρεία των φυλακών ή τα απανταχού Δαφνιά. Άνθρωποι θησαυρός. Και να σκεφτεί κανείς πόσες σοσιαλίζουσες εξαγγελίες προηγήθηκαν για δύο χρόνια. Και μια αξιοπρόσεκτη λεπτομέρεια. Το νομοσχέδιο συντάχθηκε και δημοσιεύθηκε ταυτόχρονα σχεδόν με τη δημοσίευση της μοναδικής έρευνας του Υφ. Ν. Γενιάς, υπό τον Στεφανή. Σίγουρα δηλαδή δεν έλαβε υπόψη την έρευνα. Τι την έκαναν λοιπόν, αναρωτιέται κανείς. Μα για τα μάτια. Πάντως θαυμάζουμε την επιστημονική συνέπεια τους.

ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ; — ΠΟΙΟΙ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ;

Πιστεύουμε ότι η προσήλωση στην τοξικομανία (ηρωίνη) των νέων είναι υποκριτική και άρνηση ή συγκάλυψη του προβλήματος του εθισμού σε νόμιμα ναρκωτικά, και πως σ' αλήθεια οι τοξικομανείς στην πλειοψηφία τους είναι μεσήλικες που εξαρτώνται από το οινόπνευμα, τα βάλιουμ, τα βαρβιτουρικά, τα ηρεμιστικά, τα αντικαταθλιπτικά, τ' αναλγητικά. Δεν νομίζουμε πως η υγεία και η ζωή των πολιτικών είναι το κύριο ενδιαφέρον, το κίνητρο του κράτους όταν νομοθετεί.

Από ναρκωτικά στην Ελλάδα έχουμε περίπου 15 θανάτους μέσο όρο το χρόνο (πολλοί απ' αυτούς μέσα στις φυλακές). Αντίθετα από μεθυσμένους οδηγούς είχαμε το '84 400 ατυχήματα. Και ο αλκοολισμός είναι ανερχόμενος στην Ελλάδα (6ο Μεσογειακό Συνέδριο Ιατροδικαστικής Αθήνα 25.5.84). Το τσιγάρο πάλι ευθύνεται για τις χιλιάδες θανάτους (1/3 του όλου αριθμού στη χώρα μας) από ατόμων κάθε ηλικίας από ασθένειες που προκαλεί το κάπνισμα (Β' Σεμινάριο αγωγής -ΚΑΒΑΛΑ 11.2.85). Ψυχοφάρμακα καταναλώνουν κατά κόρον οι Έλληνες (Πανελλήνιο Ιατρικό Συνέδριο, Μάης '85). Η πλειοψηφία τους γυναίκες.

Το χρήμα ιδιωτικό ή κρατικό είναι πίσω απ' όλα τούτα τα παρατράγουδα.

Η ηρωίνη (λόγω της παρανομίας) έχει αξία δεκαπλάσια του χρυσού! Στον Καναδά (όπου έχουμε στοιχεία) 1 κιλό ηρωίνης αντιστοιχεί στην χονδρική 200.000 \$ ενώ στοιχίζει στον φορέα που κάνει τη διακίνηση 15.000 \$. Στη λιανική η κάθε δόση (νοθευμένης) κοστίζει 35-40 \$. Τελική αξία δηλαδή 15.000.000 \$. Τα κέρδη αυτά ανακυκλώνονται στην "θεμιτή" οικονομία και επενδύονται ξανά πράγμα που σημαίνει πως η οικονομική και βιομηχανική ανάπτυξη της Δύσης στηρίζεται όλο και περισσότερο σε μια παράνομη βάση (στοιχεία

από έρευνα Αλιφέρη, Αθήνα 1985, ΝΕΑ). Μα και από άλλη πηγή: ο αρχηγός αστυνομίας Ουτρέχτης Ολλανδίας (στο συνέδριο ΟΗΕ, Μιλάνο, Σεπτέμβρης 1985) ανακοίνωσε: "Η οικονομία μερικών κρατών εξαρτάται κατά κύριο λόγο απ' το εμπόριο ναρκωτικών. Ένα μέρος απ' τα αφάνταστα υψηλά εισοδήματα που προέρχονται απ' αυτό επενδύεται και σε άλλες εγκληματικές δραστηριότητες όπως π.χ. εμπόριο όπλων."

Και μην ξεχνάμε ότι κάθε επιτυχία της αστυνομίας ανεβάζει και την τιμή τους στην παράνομη αγορά.

Το κρατικό χρήμα: στην Αγγλία το κράτος εισέπραξε το 1975 από φόρους και τέλη πάνω στα ποτά 1.470.000 λίρες και 1.788.000.000 λίρες από τέλη στον καπνό. Έτσι αν υποθέσουμε ότι θα'καναν μια διαφωτιστική καμπάνια ανάλογη με την της ηρωίνης αυτό θα αποτελούσε σοβαρή διάβρωση της οικονομικής τους βάσης. Ύστερα είναι και τ' άλλο. Οι εθισμένοι στο οινόπνευμα και τα χάπια είναι μεσήλικες που κρατούν και τα ηνία της εξουσίας, και ύστερα όλα αυτά τα χρησιμοποιούν στην πλειοψηφία τους για ν' ανταπεξέλθουν μ' επιτυχία στις ανάγκες της παραγωγής ενώ οι χρήστες χασις-φούντας είναι νεώτερης ηλικίας και μάλλον με διαφορετικές αξίες για τη ζωή στο σύνολό της. Θα μπορούσαμε βασικά να ισχυριστούμε πως με τα νόμιμα ναρκωτικά ο σύγχρονος άνθρωπος έχει εμπλακεί σε μια πρωτοφανή στην ιστορία χημική λοβοτομή. Έχει δοθεί η εντύπωση πως για κάθε προσωπικό πρόβλημα υπάρχει και το κατάλληλο χάπι. Ε, και αν δεν λειτουργήσει...υπάρχουν και τα ψυχιατρεία βρε αδερφέ. Αλλά ας σταματήσουμε εδώ. Αρκετά.

Ελπίζουμε πως τούτο το άρθρο είναι μια μικρή συμβολή στο ξεβράκωμα της σοσιαλίζουσας προπαγάνδας που με τα κούφια λόγια της προσπαθεί να κοιμήσει τον κόσμο.

Αγρυπνείτε και αμύνεστε!

Νοέμβρης '85

Ένας σωρός σκατά
μια ζωή εν δράσει
πα'να πει (Κ' ένα κόλλο
π' αγανάχτισε ο δόλιος).
Μερικά μιλλιγκράμ
ηρωίνης
στον γλυκού το κουταλάκι
βράσε ρύζι Ελενάκι
ο,τιδήποτε άλλο εχτός
από ζωή σημαίνουν.

Ν. Μπαϊκούσης

Ο Ν. Μπαϊκούσης που πέθανε στις 8 Οκτώβρη του 1985 στο Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας για "παθολογικούς" λόγους σύμφωνα με την επίσημη έκδοση, είχε καταδικαστεί σύμφωνα με την υπ' αριθμόν 10.069/16.11.1984 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου για διακεκρυμένες κλοπές κατ'εξακολούθηση, σε φυλάκιση έξι ετών. Τον περασμένο Ιούλη και ενώ είχε ήδη ψυχολογικά προβλήματα που του 'χαν δημιουργηθεί μέσα στις φυλακές, μετάχθηκε στην αγροτική της Αγιάς Κρήτης. Από εκεί, μέσα σ' ένα μήνα, αφνιδιαστικά μεταφέρθηκε στο ψυχιατρικό κατάστημα του Κορυδαλλού για ψυχιατρική θεραπεία και μετά από λίγες μέρες στο νοσοκομείο.

Στις 4 Σεπτέμβρη του 1985 θα εκδικαζόταν η έφεσή του όπου είχε και πολλές πιθανότητες να αφεθεί ελεύθερος. Όμως ο 26χρονος Νίκος Μπαϊκούσης δεν βρισκόταν πλέον σε θέση να μεταχθεί στο δικαστήριο. Το ιατρικό πιστοποιητικό που εκδόθηκε στις 26 Αυγούστου 1985 για να δικαιολογήσει την αδυναμία παρουσίας του στη δίκη, μιλάει από μόνο του.

Πιστοποιητικό Νοσηλείας

Το Γενικόν Νοσοκομείον Νικαίας-Πειραιώς "Ο Άγιος Παντελεήμων" πιστοποιεί ότι, ως προκύπτει εκ των παρ'ημίν τηρουμένων αρχείων, ο Νικόλαος Μπαϊκούσης του Ηλία, ετών 26, προσήλθεν εις το Ίδρυμα την 3.8.85 και ενεγράφη εις τους ασθενείς τούτου υπ' αυξ. αριθμ. Μητρώου 10.441. Εισήχθη αυθημερόν εις την Α' Παθολογικήν Κλινικήν ένθα νοσηλεύεται πάσχων εκ συνεχιζόμενης υψηλής πυρετικής κινήσεως αγνώστου αιτιολογίας μετά κωματώδους καταστάσεως και καταστάσεων εξαιγκεφαλισμού, συνεπεία βλάβης του εγκεφαλικού στελέχους. Ο ασθενής αδυνατεί να εγερθεί της κλίνης και παρουσιάζει πλήρη σχεδόν διακοπή της επικοινωνίας με το περιβάλλον του.

Το παρόν χορηγείται τη αιτήσει ίνα τω χρησιμεύση δια δικαστική χρήση.

Εν Πειραιεί τη 26.8.1985

Υπογράφες...

Νεκροί τρεις κρατούμενοι

Μετά από ένα μήνα και ενώ συνέχιζε να βρίσκεται σε κωματώδη κατάσταση ο Νίκος Μπαϊκούσης πέθανε. Δεν υπάρχουν ακόμη επίσημες ιατρικές γνωματεύσεις που να δικαιολογούν τον θάνατό του ή το πώς και γιατί του παρουσιάστηκαν όλα αυτά τα συμπτώματα που περιγράφονται παραπάνω. Γιατί φυσικά συμπτώματα όπως ψηλός πυρετός, κωματώδης κατάσταση, βλάβη του εγκεφαλικού στελέχους, δεν μπορούν να συμβούν στον κάθε άνθρωπο έτσι στα ξαφνικά. Κάτι έχει προηγηθεί. Τι προηγήθηκε λοιπόν στο ψυχιατρείο του Κορυδαλλού; Μήπως άλλη μια "ειδική" θεραπεία με μεγάλη δόση ψυχοφάρμακων με αποτέλεσμα το σκάτεμα του Μπαϊκούση και το θάνατό του;

Κι αν είναι έτσι, ποιοί είναι οι υπεύθυνοι γι' αυτή τη "θεραπεία";

Ποιοί είναι οι υπεύθυνοι για τους

συνεχείς θανάτους που συμβαίνουν στο ψυχιατρικό κατάστημα; Ποιοί είναι οι "γιατροί" που το κράτος τους έχει παραχωρήσει δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στους κρατούμενους που πέφτουν στα χέρια τους;

Ποιοί είναι οι "άνθρωποι" με την εξαγορασμένη συνείδηση που μέχρι τώρα έχουν καταφέρει να καλύπτουν τα εγκλήματα τους είτε λόγω της αδυναμίας των συγγενών των θυμάτων τους να προχωρήσουν στη δίωξή τους, είτε λόγω της επίσημης κάλυψης που έχουν από τα πάνω;

Θα προσπαθήσουμε να συγκεντρώσουμε όλα τα στοιχεία που χρειάζονται ώστε ο θάνατός του Ν. Μπαϊκούση να μην περάσει απλά στα ψηλά των εφημερίδων όπως τόσοι άλλοι. Και γενικώτερα για να πέσει ένα φως στις συνθήκες που επικρατούν στο ψυχιατρικό κατάστημα Κορυδαλλού.

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΠΟΥΛΗΣ

Ο Κ. Στεφανής είναι ένας από τους γνωστότερους ψυχιάτρους και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Οι επαγγελματίες του τίτλοι του ενισχύουν αυτή την φήμη: Διευθυντής της Ψυχιατρικής Πανεπιστημιακής Κλινικής Αιγινήτειο, και πρόεδρος διάφορων ψυχιατρικών οργανώσεων. Αρκετά εύπορος για "σοσιαλιστής", αλλά ωστόσο "σοσιαλιστής", κάτοικος Κωστρού, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, προσωπικός φίλος του Α. Παπανδρέου και αφανής, όπως λένε, σύμβουλος του. Στον τιτλούχο αυτό καθηγητή, ήρθε ένα γεγονός για να φανερώσει την ανθρώπινη πλευρά του, και να του μανδίσει την τόσο καλά προσεγμένη φήμη του. Αυτό το γεγονός είναι η αυτοκτονία του Μιχάλη Πουλή, που όπως θα δούμε παρακάτω είχε σαν ηθικά υπεύθυνο τον κ. Στεφανή.

Το ιστορικό της υπόθεσης έχει ως εξής:

Ο Μιχ. Πουλής, 40 ετών, ήταν αξιωματικός του εμπορικού ναυτικού, αλλά σταμάτησε τη δουλειά του, λόγω "σχιζοφρενικής ψύχωσης σε ποσοστό 67%", όπως είχαν γράψει τα επίσημα χαρτιά του κράτους. Αφού πέρασε από διάφορους γιατρούς, κατέληξε στο καθηγητή Κ. Στεφανή. Ο Μ. Πουλής γνωρίζοντας, και ζώντας τη νοοτροπία των γιατρών (που σε κοιτάνε με την όψη του τριχίλιου ή πεντοχίλιου της επίσκεψης) ένοιωθε μια φυσιολογική αποστροφή για τους γιατρούς, που τόσο συχνά αναγκάζονταν να συναναστρέφεται.

Το βράδυ της 24.11.83 ο Μ. Πουλής σε πολύ κακή κατάσταση πηγαίνει να επισκεφτεί το γιατρό Κ. Στεφανή, και του ζητάει να γράψει, με την ιδιότητα του γιατρού, ένα γράμμα στη μάνα του, που να της λέει, να μη του μιλάει και να μη τον μεταχειρίζεται άσχημα. Επίσης του ζήτησε ένα χαρτί που να λέει ότι χρειάζεται προσωπική νοσοκόμα. Ο γιατρός του τα αρνήθηκε. Μόλις ο Στεφανής τελειώνει τη δουλειά του και πηγαίνει προς το σπίτι του, καταλαβαίνει ότι ο Πουλής τον παρακολουθεί. Στη πλατεία Κηφισίας κατεβαίνει από το αμάξι του και ο Πουλής προσπαθώντας να τον φοβίσει του τρακάρει το αμάξι και ο Στεφανής τραυματίζεται στο αριστερό πόδι. Η μήνυση έγινε. Ο κατηγορούμενος κάθισε ένα χρόνο προφυλακισμένος και στις 19.11.84 γίνεται η δίκη του.

Το δικαστήριο κατηγορεί τον Πουλή για απόπειρα ανθρωποκτονίας από πρόθεση. Ο Πουλής στη δίκη λέει: "Δεν είχα πρόθεση να σκοτώσω κανένα...επειδή πέρνω φάρμακα δε θυμάμαι πολλά πράγματα." Από τα χάρτια εγκλωβισμένος είχε "υπνηλία ή αυπνία, υπερένταση, χηροστομία και νεύρα".

Ο Στεφανής στη δίκη καταθέτει για τον Πουλή από τη μια πλευρά: α) "η επικινδυνότητα δεν είναι ανεξάρτητη από τον τρόπο μεταχειρίσεως", β) "η εντύπωση μου είναι ότι αυτό είναι συνυφασμένο με κάποια ψυχοπαθολογία. Δεν μπορεί ένας νορμάλ άνθρωπος να ζητά αυτά που ζητούσε αυτός.", γ) "δεν αισθάνθηκε ικανοποιημένος, δηλαδή δεν έφυγε λιγότερο ανήσυχος απ'ότι ήλθε", δ) "δε θα περίμενε κανείς από μια ομαλή προσωπικότητα αυτή την αντίδραση".

Από την άλλη ταυτόχρονα δηλώνει ότι:

"Για να φθάσεις να πεις ότι δεν ήξερε τι έκανε, πρέπει να είναι πέρα για πέρα αποδιοργανωμένος. Η διάγνωση, έλεγε ότι είχε συναισθηματικές εξάρσεις".

"Συναισθηματικές εξάρσεις", λοιπόν, η κατά 67% αναπηρία του Πουλή και η κατά καιρούς νοσηλεία του στο Αιγινήτειο, που από μόνα τους και σε μια άλλη περίπτωση θα έφταναν για να θεωρηθεί σαν άτομο που δεν έχει ικανότητα καταλογισμού. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως, κατηγορος είναι ο κ. Στεφανής με όλους τους περιώνυμους τίτλους. Κι αυτός ο κύριος τα "μασάει". Παρ'όλο που σαν γιατρός υποτίθεται ότι ασκεί "λειτουργήματα" και μάλιστα στην περίπτωση του ιδιαίτερα σημαντικό μια και ψυχαναλύει ανθρώπους,

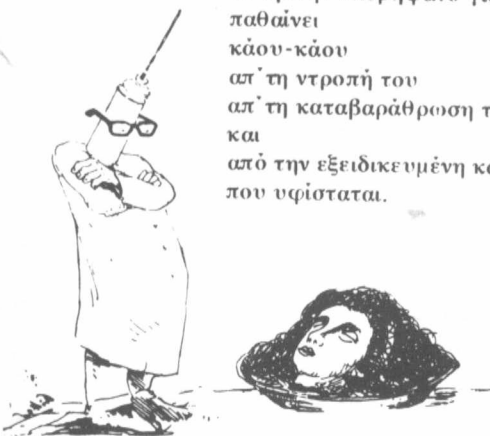
δεν μπόρεσε να μην πέσει ο ίδιος στη δίνη της εμπάθειας και του προσωπικού μίσους. Έτσι αποφεύγει να δηλώσει ότι ο Πουλής δεν έχει ικανότητα καταλογισμού με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί κλίμα τόσο εχθρικό για τον κατηγορούμενο, ώστε το δικαστήριο να αρνηθεί τη πρόταση της υπεράσπισης να εξεταστεί ο Πουλής από ανεξάρτητους πραγματογνώμονες. Ο δε εισαγγελέας έφτασε στο σημείο να προτείνει κάθειρξη 15 χρόνια, δηλαδή το ανώτερο της ποινής για έναν υγιέστατο άνθρωπο. Τελικά ο Πουλής καταδικάστηκε σε 10 χρόνια και τον δεύτερο χρόνο της φυλάκισής του αυτοκτόνησε.

Οι υπεύθυνοι, οι ηθικοί αυτουργοί αυτής της "αυτοκτονίας" είναι εύκολο να καταλάβουμε ποιοί είναι: Η σημερινή "αδέκαστη δικαιοσύνη" με τους νόμους της, τα δικαστήριά της, με τους εξέχοντες πολίτες, τους κύριους εισαγγελείς, ενόρκους και προέδρους των δικαστηρίων, που ηδονίζονται και καταδικάζουν τους πολίτες Β' κατηγορίας. Και παράλληλα η "προοδευτική" προσωπικότητα διεθνούς ακτινοβολίας", ο κ. Στεφανής, που ήξερε ότι ο τώρα νεκρός υποθετικός "δολοφόνος" και πελάτης του ήταν ένας ψυχοπαθής.

Σίγουρα οι πραγματικοί υπεύθυνοι του θανάτου του Πουλή, δε πρόκειται να κατηγορηθούν ποτέ γι' αυτό. Ωστόσο κ. Στεφανή, μπορείτε να αξιοποιήσετε σωστά την ελευθερία σας, με μια, ας πούμε, ψυχιατρική μελέτη αφιερωμένη στη μνήμη του Πουλή, που σαν αντικείμενο να έχει την ψυχολογία των εξέχοντων πολιτών και προσωπικοτήτων. Τώρα είστε γνώστης του θέματος και εμπειρικά. Μη φοβηθείτε την αυτοκριτική, περιμένουμε το αποτέλεσμα να είναι κάτι καλό.

Μέρα με τη μέρα
κάποιος
μας αλλάζει χρώμα
και ξανά και ξανά
κάποιος τεχνικός
μας μερεμετίζει αναλόγως
με το γούστο του
και τα συμφέροντά του
δηλαδή
και 'μεις ανύποπτοι σα ζώα λέμε
ώ, ώ!

τι θεσπέσιος ειδικός!
τι εξαίρετος μεταλλικός χρωματισμός!
και το δύσμοιρο το χρώμα
το πρώην υπερήφανο για την αγνότητά του
παθαίνει
κάου-κάου
απ' τη ντροπή του
απ' τη καταβαράθρωση της αξιοπρέπειάς του
και
από την εξειδικευμένη κατηλιεία
που υφίσταται.

**ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ
ΣΤΟ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ Κ. ΜΑΓΚΑΚΗ**

Κορυδαλλός 9.9.83

Εμείς, φυλακισμένοι τοξικομανείς, στο Ψ.Π.Φ. Κορυδαλλού, με την ευκαιρία του νομοπαρασκευαστικού έργου της Κυβέρνησης; αναφορικά με το νόμο περί ναρκωτικών, θεωρούμε υποχρέωσή μας, να εκφράσουμε μερικές απόψεις μας, πάνω σ' ένα θέμα που άλλωστε, μας αφορά άμεσα.

Πιστεύουμε ότι η ραγδαία εξάπλωση της χρήσης ναρκωτικών σε όλο πλατύτερα κοινωνικά στρώματα, απαγορεύει τη στενοκέφαλη εθελουφλότητα και την ανεύθνη και υποτυπώδη (σκόπιμα άραγε;) πληροφόρηση πάνω στο θέμα και επισημαίνουμε την ανάγκη για πλατιά πληροφόρηση του κοινού, από τα μέσα ενημέρωσης και τους ενδιαφερόμενους φορείς με τρόπο υπεύθυνο.

Είμαστε βέβαιοι (από προσωπική μας, δυστυχώς, πείρα) ότι η θεραπεία αποτοξίνωσης, μπορεί να γίνει αποτελεσματικά, μόνο όταν δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες που θα επιτρέπουν την εθελοντική (διότι μόνο εθελοντική μπορεί να είναι) αποτοξίνωση και βέβαια, τέτοιες συνθήκες, δεν επικρατούν ούτε κατά διάνοια στις φυλακές.

Ζητούμε τη μέριμνα της πολιτείας για την ίδρυση και λειτουργία κέντρων αποτοξίνωσης, που πρότυπά τους, υπάρχουν σε χώρες που αντιμετωπίσαν νωρίτερα, το σχετικό πρόβλημα (το κέντρο Νταού-Πεντέλης με τις 17 κλίνες!!! δε φαίνεται να λύνει ακόμα το πρόβλημα εκατοντάδων κρατούμενων τοξικομανών).

Ζητούμε την κατάργηση του άρθρου 8/743/70, διότι πιστεύουμε ότι μόνο αρνητικά είναι τα αποτελέσματα της ύπαρξής του, τόσο από άποψη ηθικής (καλλιιεργεί τη νοοτροπία του ρουφιάνου) όσο και κοινωνική (προάγει τον χαφιεδισμό και την ανάπτυξη αστυνομοκρατούμενης πολιτείας, που τόσο έχουν ταλαιπωρήσει την πατρίδα μας).

Το άρθρο 8 σε καμία περίπτωση δεν βοηθά τους τοξικομανείς χρήστες, βοηθά μόνο, τα ψηλά ευρισκόμενα άτομα στα κυκλώματα παράνομης διακίνησης, που έχουν τις απαραίτητες πληροφορίες, ώστε να «βοηθήσουν» το έργο της αστυνομίας, βοηθά τους θύτες, δηλαδή, και όχι τα θύματα.

Εξυπηρετεί ακόμη, όσους θα ήθελαν, μέσα από το σώμα της Αστυνομίας, να το εμπορευτούν, παζαρεύοντας με αυτούς που επιθυμούν να το ωφεληθούν θέλουμε να επιστήσουμε την προσοχή σας, ιδιαίτερα στην παράγραφο 3 του άρθρου 8/743 τη λεγόμενη «κατά ομολογίαν», που αποτελεί καταστροφικό όπλο στα χέρια οποιουδήποτε ασυνείδητου, επιθυμεί, για προσωπικούς λόγους να ενοχοποιήσει συνανθρώπους του.

Ζητούμε την αποποινικοποίηση της χρήσης, διότι πιστεύουμε, ότι για την επίλυση του προβλήματος χρειάζεται να εξαλειφθούν τα αίτια που το γέννησαν και όχι να καταστέλλονται με τη βία τα αποτελέσματά του.

Ζητούμε τον διαχωρισμό των «ναρκωτικών» ουσιών, σε εθιστικές (όπως το όπιο και τα παράγωγά του) και σε μη εθιστικές (όπως το χασίς ή τα ψυχοδραστικά) καθώς και την νομιμοποίηση των δεύτερων. Η άποψη πως «ο δρόμος που ξεκινά απ' το χασίς οδηγεί στην ηρωίνη» είναι ορθή μόνο στο ποσοστό που για την προμήθευση χασίς αναγκάζεται κανείς, να έλθει σε επαφή με τα παράνομα κυκλώματα διακίνησης και κατά συνέπεια με την ηρωίνη.

Ζητούμε να υπολογίζεται ο χρόνος εγκλεισμού στην ποινή, εφόσον αυτός εκτιέται σε φυλακές και όχι σε κέντρο αποτοξίνωσης.

Ζητούμε, τέλος, να έρθουμε σε προσωπική επαφή με αρμόδιους του υπουργείου σας (αν όχι με σας τον ίδιο κύριε Υπουργέ) στο άμεσο μέλλον, προκειμένου να συζητήσουμε τα προβλήματα και τις απόψεις μας προτού προχωρήσουμε σε οποιαδήποτε άλλη ενέργεια.

Η πίεση του χρόνου από των γεγονότων (απεργίες στις φυλακές Πάτρας και Κορυδαλλού) επιβάλλει άμεσες, απ' όλες τις πλευρές, ενέργειες, χωρίς να αφήνει περιθώρια για καθυστερήσεις.

Με την ελπίδα, πως κατορθώσαμε να σας μεταδώσουμε τον προβληματισμό και τις προθέσεις μας:

Οι φυλακισμένοι τοξικομανείς στο Ψ.Π.Φ. Κορυδαλλού:

(σημ. Ακολουθούν υπογραφές που
είναι στη διαθεση του περιοδικού)

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΗ
ή αλλιώς "Έγκλημα και Τιμωρία" κατά Παπανδρέου

Τη νύχτα της 17 προς 18 Νοέμβρη, δολοφονήθηκε εν ψυχρώ ο 15χρονος Μιχάλης Καλτέζης από τον αστυνομικό Θανάση Μελίστα. Μετά από δύο ώρες έγινε κατάληψη στο Χημείο που τέλειωσε την επόμενη το πρωί με τη στρατιωτική επέμβαση των ειδικών μονάδων και τη σύλληψη 37 ατόμων.

Για τους 37 ετοιμάζεται κατηγορητήριο με τρία κακούργηματα, δηλαδή απόπειρες ανθρωποκτονιών, κατοχή εκρηκτικών, εμπρησμός και επί πλέον 7 πλημμελήματα στη βαρύτερή τους μορφή. Παράλληλα, παρ'όλες τις δηλώσεις Παπανδρέου που για κάποιες στιγμές έκαναν τη κοινή γνώμη να πιστέψει ότι για πρώτη φορά θα τιμωρηθεί αστυνομικός για το έγκλημά του ("αποτρόπαιο έγκλημα", "παραδειγματική τιμωρία" κ.λ.π.), διαπιστώνουμε ότι στην περίπτωση του μπάτσου δεν εφαρμόζεται στοιχειωδώς ο νόμος. Έτσι η αρχική δίωξη ενάντια στον δολοφόνο Μελίστα μετατρέπεται προανακριτικά σε ανθρωποκτονία εν βρασμώ ψυχής και σε άμυνα.

Αποτέλεσμα: Από τα 37 άτομα προφυλακίζονται οι δεκαπέντε σαν επικίνδυνοι και ο δολοφόνος αφήνεται ελεύθερος. Πέρα από οποιοδήποτε άλλο σχόλιο ή εκτίμηση, η προφυλάκιση των 15 και η απελευθέρωση του μπάτσου σημαίνει ότι ο οποιοσδήποτε μπάτσος μπορεί να σκοτώνει ελεύθερα τον πολίτη. Ενώ ο οποιοσδήποτε συμμετέχει σε μια διαδήλωση, εκτός από το να σκοτωθεί, μπορεί να βρεθεί για πολλά χρόνια στη φυλακή, φορτωμένος με όλους τους δυνατούς συνδυασμούς κατηγοριών.

της τελευταίας στιγμής

Ο ισοβιτης Πετροπουλος, ειχε δραπεινισει πριν δυο χρονια απο τις φυλακες της Παιρας. Αρχες Δεκεμβρη του 1985, ο Πετροπουλος επιχειρει και καταφερνει να βοηθησει το φιλο του, τον 27χρονο ισοβιτη Παπαδοπουλο να δραπεινισει απο τις φυλακες της Κερκυρας. Ρισκαρει την δυσκολοαποκτημενη του ελευθερια για την υπολοιπη ζωη του προκειμενου να δωσει την ελευθερια στο φιλο του. Τελικα αποτυχαινουν και συλλαμβανονται και οι δυο. Η "Ελευθεροτυπια" γραφει οτι τους σπινσαν στα φυλο σε βαθμο να κινδυνευσει η ζωη τους. Ο "σοσιαλισμος" των αριων του κ. Μαγκακη, αβανιστηκε κατω απο τα βασανιστηρια. Η πραξη του Πετροπουλου χαριν της φιλιας του, ξεπερασε τις ηχηρες κουβεντες των οποιοδηποτε υπουργειων Πολιτισμου, Δικαιοσυνης κλπ. Ποιοι αληθεια απο τους "ηρωϊκους" αστυνομικους που εκ του ασφαλους μεσα στο αστυνομικο τμημα εκτελουσαν κεφαλοκλειδωμα στον Γ. Παπαδοπουλο, μπροστα στο πακο της "Απογευματινης", θα ειχε το "θρασος" του Γ. Πετροπουλου να ρισκαρει εστω και μια ωρα απο την προσωπικη του ελευθερια για να βοηθησει το συνανθρωπο του;

Ας το βλεπουμε και οι υπολοιποι, περα απο τους των υπουργειων, που η "κοινωνικη ειρηνη" μας εγκλωβισε σε ενα ηλιθιο εφ'ατομικισμο, που η εργασία, το ζευγαρωμα, η ιδιωτικοποιηση μας απομονωσε τον ενα απο τον αλλα, δινοντας στο κρατος τη μεγαλυτερη νικη του.

Ας βλεπουμε σε ποιους κοινωνικους χωρους γινεται η προσπαθεια ανασυστασης της ανθρωπινης ζωης και αξιοπρεπειας. Ισως ετσι βαλουμε τερμα και στη δικη μας αντιστροφη μετρηση.

